Ἑβδομάς

ΕΤΟΣ 12ΟΝ
ΑΡΙΘ. 627

ΖΕΛ. 52

Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗΣ ΑΕ

Ἑβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ Ἀριθ. 627

Ἀθηναϊκὰ περίεργα

Μηχανοποίησις

Μπορεῖ ὁ τίτλος τοῦ παρόντος νὰ ὑπενθυμίζῃ «μηχανοκινήτους φάλαγγας», σᾶς βεβαιῶ ὅμως ὅτι τίποτε τὸ πολεμικὸν δὲν ὑποκρύπτει.

Πρόκειται ἁπλῶς γιὰ τὰ γυναικεῖα κεφάλια τὰ ὁποῖα ὅταν βγαίνουν καμαρωτὰ καὶ ποζάτα ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε κομμωτήριον, εἶναι ἁπλῶς: μηχανοποιημένα. Μάλιστα!...

— ⊞ —

Ἐμπήκατε ποτὲ εἰς τὰ ἄδυτα τῶν ἀδύτων ἑνὸς κομμωτηρίου;

Οὔτε ἐργοστάσιον πολεμικῶν παρασκευῶν! Τὰ πλέον πολύπλοκα μηχανήματα ἀντικρύζει ἐκεῖ τὸ ἀνδρικὸν μάτι. Μηχανήματα περμανάντ, μηχανήματα μίζ-ἀν-πλί, μηχανήματα λουσίματος, μηχανήματα στεγνώματος, μηχανήματα φουρκετοχαρφώματος, φαλλιδίματος, μπουκλοκατασκευῆς, μηχανήματα, μηχανήματα, μηχανήματα...

Παρεκάλεσα ἕνα κομμωτὴν φίλον νὰ μὲ μυήσῃ. Τί νὰ σᾶς πῶ; Ἔμεινα κατάπληκτος.

Οὐδέποτε μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ποῖα σατανικὰ κατασκευάσματα ἔχει ἐπινοήσει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς διὰ τὰ ἀνθρώπινα, χωρὶς νοῦς, κεφάλια.

— Αὐτὸ τί εἶναι; ἐρώτησα τὸν Χαμαράκην (ἦταν ὁ Μέντωρ μου).

— Περμανάντ! Ἐδῶ τυλίγονται τὰ μαλλιά, ἀπὸ κεῖ ἀνοίγει τὸ ρεῦμα... καὶ ἐδῶ...

— Καὶ αὐτό, τί εἶναι πάλι;

— Στεγνωτήριον. Κάσκα στεγνώματος τὸ λέμε ἐμεῖς. Μπαίνει τὸ κεφάλι τῆς πελάτισσας μέσα

— Καὶ δὲν σκάει;

— Ποῦ νὰ σκάσῃ φίλε μου; Ἡ γυναῖκα μπορεῖ νὰ σκάσῃ τριάντα μηχανήματα χωρὶς ἐκείνη νὰ πάθῃ τίποτε!

— Μπράβο! Καὶ αὐτὸ τὸ ἄλλο, τὸ στριφτὸ τί εἶναι;

— Φτιάνει μποῦκλες!

— Αὐτό;

— Χαλάει τὶς μποῦκλες!

— Κι' αὐτό;

— Τὶς ξαναφκιάνει!

— Μπράβο!

— ⊞ —

Ἐθαύμαζα! Ἐν τῷ μεταξὺ δυὸ ἀνόητα θηλυκά, εἶχαν τοποθετηθεῖ σὲ διάφορα μηχανήματα. Σιδηρόφρακτοι ἱππόται τοῦ μεσαιῶνος, ἐφαίνοντο τὰ καϋμένα τὰ θηλυκά. Σὰν χριστιανοὶ σὲ μυστηριώδη βασανιστήρια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ἦσαν.

Ἀπόρησα.

— Πῶς ἀντέχουν; ἐρώτησα.

— Ἡ γυναίκα φίλε μου, ἀντέχει παντοῦ, μοῦ ἀπήντησε ὁ λαμπρὸς Χαμαράκης. Συλλογίζεται τί ὄμορφη ποὺ θὰ βγῇ κατόπιν καὶ δέχεται τὰ πάντα.

— Φυσικά. Μπρός τὰ κάλλη τί εἶναι ὁ πόνος;

— Βλέπεις αὐτὴ ποὺ περιμένει;

— Τὴν γρηά; Σὰν πιασμένη φαίνεται.

— Μάλιστα. Θὰ τὴν δῇς ὅταν θὰ σηκωθῇ!

Πουλὶ πετάμενο θὰ εἶναι. Κοριτσάκι, φίλε μου!

— Τί θὰ τῆς κάνετε;

— Ὠ!... Τίποτε σπουδαῖον!... Θὰ μπῇ πρῶτα στὸ μηχάνημα ποὺ ξερριζώνει τὶς ἄσπρες τρίχες. Ἔπειτα θὰ καθήσῃ σ' ἐκεῖνο τὸ ἄλλο...

—Σὰν καρμανιόλα φαίνεται...

— Περίπου καρμανιόλα. Πάντως, θὰ τῆς χαϊδέψῃ τὸν λαιμὸ καὶ θὰ τῆς μαράνῃ ὅτι μαλακὸ χνοῦδι ἔχει τὸ προσωπο.

— Ὕστερα,

— Ὕστερα θὰ μπῇ σὲ ἄλλο μηχάνημα ποὺ θὰ τὶς... ξεκοκινίσῃ τὰ μύτη.

— Κατόπιν;

— Θὰ περάσῃ στὴν περμανάντ. Ὕστερα στὸ στεγνωτήριο. Κατόπιν στὸ μπουκλοποιεῖον. Ὕστερα στὸ μηχάνημα πουδραρίσματος, στὸ μηχάνημα μίζ-ἀν-πλί, στὸ μηχάνημα...

— Ἀρκεῖ! Ζαλίστηκα!..

— Μὰ εἶναι νὰ μὴ ζαλιστῇ κανείς;

— ⊞ —

— Σύζυγοι! Σύζυγοι δυστυχεῖς, ὅσοι δὲν πιστεύετε τὶς γυναῖκες σας ὅταν σᾶς λένε μ' ἀθωότητα ὅτι πέντε ὁλόκληρες ὧρες ἦσαν μέσα στὸ κομμωτήριον, μὴν ἀμφιβάλλετε! Μὴν βάζετε κακὸ στὸ μυαλό σας, μὴ νομίζετε ὅτι οἱ γυναῖκες σας, σᾶς λένε ψέμματα γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τάχα δυό-τρεῖς ὧρες ποὺ φαντάζεσθε ὅτι τὶς ἐσπατάλησαν ἀλλοῦ.

Ὄχι, οἱ καϋμένες! Στὸ κομμωτήριο ἦσαν. Ἀλλὰ σκεφθῆτε καὶ πέστε μου: Γιὰ νὰ περάσῃ ἄνθρωπος, μόνο νὰ ἰδῇ τόσα μηχανήματα, πόσες ὧρες χρειάζεται;

Φαντασθῆτε λοιπὸν ἂν πρόκειται ὄχι μόνο νὰ τὰ ἰδῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ ὑποστῇ!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέξατε

Μιὰ εἰκόνα

Ἕνας ἄνθρωπος μέ... οὐρά!—Ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἰθαγενὴς τῆς Ἰταλικῆς Σωμαλίας γεννήθηκε μὲ μιὰν ἀπόφυση στὸ τέλος τῆς ράχης, ποὺ μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ οὐρά.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜ.
ΑΡΙΘ.

Ἕνα στίχο

ΕΛΠΙΔΕΣ

Μ' αὐτὴν τὴν πρώτην τὴν βροχὴν
Φοβούμεθα εἰλικρινῶς
Καὶ ἴσως εἶναι μᾶλλον γεγονὸς
Ὅτι χειμῶνα θὰ 'χωμε ταχύν!...
Γι' αὐτὸ διατυπώνομε κι' ἐμεῖς μίαν (εὐχήν:

Βεβαίως θὰ μᾶς ἔλθῃ καὶ χειμὼν
μὲ νέφη καὶ βροχὰς καὶ μὲ θυμόν,
ὅμως ἂς τὸ ἐλπίσουν αἱ Ἀθῆναι
ὅτι χειμῶνας θὰ 'ναι πρὸς τὸ θεα- (θῆναι.

Ὅτι θὰ εὕρῃ, φυσικά, τὴν εὐκα- (ρίαν
νὰ εἶναι καὶ φιλόφρων καὶ γενναῖος,
πὼς δὲν θὰ κάνῃ τὴν Ἀθήνα Σιδη- (ρίαν
πὼς θὰ περνᾶ γλυκὰ-γλυκὰ
θὰ 'χῃ λιακάδες τελικά,
ὡσὰν χειμῶνας παλαιὸς καὶ βέρος
(Ἀθηναῖος!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Μικρά

Στὴν Γαλλία ἐτέθησαν σὲ χρῆσι νέες εἰδικὲς ἀντιασφυξιογόνες μάσκες διὰ τοὺς μύωπας μὲ γυαλιὰ διαφόρων διοπτριῶν. Ἔτσι διορθώνεται ἕνα ἄτοπο ποὺ παρουσιάστηκε τὴν πρώτη στιγμὴ καὶ ποὺ ἔφερε πολλοὺς μύωπας σὲ τραγικὴ θέση.

●

Μιὰ Ἀμερικανίς, ἡ μίς Ἔλιοτ, ἄφισε ἐσχάτως ὅλη της τὴν περιουσία σὲ μιὰ ταξιθέτρια τοῦ κινηματογράφου στὸν ὁποῖο ἐσύχναζε.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅλες οἱ ταξιθέτριες τῆς Ἀμερικῆς δείχνουν ἐξαιρετικὸ ζῆλο στὴ δουλειά τους, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ πάρουν καμμιὰ... κληρονομιά!

●

Ὡς γνωστόν, στὶς βρεταννικὲς Ἰνδίες πεθαίνουν κάθε χρόνο περισσότερα ἀπὸ 30 χιλιάδες ἄτομα ἀπὸ δήγματα δηλητηριωδῶν ὄφεων. Φυσικά, οἱ ἀρχες ὀργανώνουν συστηματικὴ καταδίωξη γιὰ τὴν ἐξολόθρευσή των.

Παρετηρήθη λοιπόν, ἐσχάτως ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τῶν θεριστικῶν αὐτοκινήτων μηχανῶν, ἐπέφερε θραύση στὰ ἑρπετὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα προσελκύονται ἀπὸ τὸν ρυθμικὸ θόρυβο τῶν μηχανῶν, καὶ ...ἀποκεφαλίζονται ἀπὸ τὶς θεριστικὲς λεπίδες.

●

Οἱ Ἰάπωνες διακρίνονται γιὰ τὶς ποιητικὲς διαφημίσεις των. Ἔτσι, ἕνας ὑφασματέμπορος διαφημίζει ὡς ἑξῆς τὸ ἐμπόρευμά του: «τὰ μεταξωτά μας εἶναι τόσο ἁπαλὰ ὅσο τὸ μάγουλο μιᾶς νέας γυναίκας». Ἕνας ἄλλος ἔμπορος ἰσχυρίζεται: «Περιποιούμεθα τὰ ἐμπορεύματά μας ὅπως περιποιεῖται τὸν ἄνδρα της μιὰ νεόνυμφη».

Τέλος, ἕνας μοντέρνος ἐπιχειρηματίας διαφημίζει: Παραδίδομεν τὶς παραγγελίες μὲ ταχύτητα βολῆς περιστόφου».

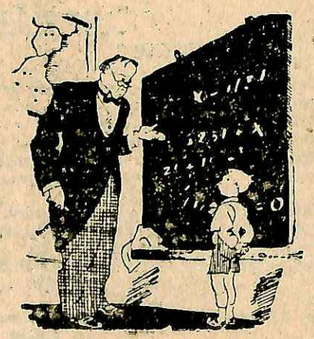

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΜΗΔΕΝ

Ὁ καθηγητής:—Τὸ πρόβλημα ἐλύθη, καὶ ἀπεδείχθη ὅτι Χ ἴσον 0.

Ὁ μαθητής:—Ἄδικος ὁ κόπος σας, λοιπόν, κ. καθηγητά...

Γάμοι δι' ἐπιστολῆς

Στὸ προηγούμενο φύλλο μας γράψαμε γιὰ τὶς ἀφάνταστες εὐκολίες ποὺ παρέσχον οἱ γαλλικὲς ἀρχὲς στοὺς στρατευσίμους ποὺ ἤθελαν νὰ τελέσουν τοὺς γάμους των πρὶν φύγουν γιὰ τὸ μέτωπο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν ἤξεραν ἂν θὰ γυρίσουν.

Ἔτσι, μὲ τὴν ἁπλῆ προσαγωγὴ τοῦ φύλλου ἐπιστρατεύσεως κι' ἕνος πιστοῦ ποιητικοῦ διαμονῆς, μποροῦσε ὁ στρατιώτης νὰ παντρευτῆ μέσα σὲ δέκα λεπτά, χωρὶς καμμιὰ ἄλλη διατύπωση ἐκτος ἀπὸ τὴν ὁήλωση τοῦ ζεύγους ὅτι ἐπιθυμῆ νὰ συνδεθῆ μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Πολλοὶ νειόπαντροι, κρατώντας στὸ ἕνα χέρι τὸ φύλλο πορείας καὶ στὸ ἄλλο τὸ πιστοποιητικὸ γάμου ἔφυγαν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖο γιὰ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ ὅπου τὰ σώματά των θ' ἀναχωροῦσαν γιὰ τὴν γραμμὴ Μαζινώ.

Ὑπῆρξαν ὅμως, καὶ ἄλλοι νεαροὶ ποὺ, παρ' ὅλες τὶς εὐκολίες, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἐπιθυμία τους μέσα στὶς λίγες ὧρες ποὺ μεσολάβησαν μεταξὺ τῆς ἐπιστρατεύσεως καὶ τῆς ἀναχωρήσεως. Εἴτε γιατὶ ἡ ἀγαπημένη των ἔλειπε ἀπὸ τὴν πόλι των, εἴτε γιατὶ ἦταν ἄρρωστη, εἴτε γιατὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ τῆς ποῦν: «Θέλεις, ἀγάπη μου, νὰ παντρευτοῦμε πρὶν φύγω;» Εἴτε τέλος γιὰ ὁποιοδήποτε ἄλλο λόγο. Τὸ γαλλικὸ ὑπουργεῖο τῶν στρατιωτικῶν δὲν θέλησε οὔτε αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀφίση παραπονεμένους. Καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ φέρη στὴν ἐπιφάνεια μιὰ παλιὰ ἱπποτικὴ παράδοση, ἀπὸ τὰ χρόνια τῶν Σταυροφοριῶν. Τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ σιδηρόφραχτοι ἱππότες πολεμοῦσαν δεκάδες χρόνια στοὺς Ἱεροὺς τόπους κι' ἀνέθεταν σ' ἕναν συνάδελφό τους ποὺ ἐπέστρεφε στὴν πατρίδα νὰ παρουσιάσθῆ στὴν Ἀγαπημένη ποὺ περίμενε τὴν ἐπιστροφή του καὶ νὰ τελέση τοὺς γάμους του γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀπόντος. Ποιὸς δὲν θυμᾶται στὴν περίφημη «Φραντέσκα ντὰ Ρίμινι», τὸν νεαρὸ Παῦλο Μαλατέστα ποὺ παντρεύεται τὴ νΦραντέσκα γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Τζοβάννι;

Ἔτσι λοιπόν, τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν ὥρισεν ὅτι ὁ ἐπίστατος δικαιοῦται νὰ στείλη στὴν ἀγαπημένην του ἕνα γράμμα στὸ ὁποῖο νὰ ἀναφέση σαφῶς τὴν ἐπιθυμία του νὰ τὴν παντρευτῆ. Τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς του ἐπικυροῦται ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ διοικεῖ τὸν λόγο στὸν ὁποῖο ὑπηρετεῖ ὁ στρατιώτης.

Μὲ τὸ γράμμα αὐτὸ στὸ χέρι, ἡ μνηστὴ θὰ ἐμφανισθῆ στὸν δήμαρχο καὶ κατόπιν στὸν παπᾶ, οἱ ὁποῖοι θὰ τελέσουν τὸν γάμο της μὲ τὸν ἀπόντα.

Καὶ τὸ ἴδιο θράδυ— συμπληρώνει μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίς — ἡ νεαρὴ γυναῖκα θὰ μπορῆ νὰ γράψη σ' αὐτὸν ἕνα μεγάλο καὶ συγκινητικὸ γράμμα, ἀρχίζοντας:

«Ἀγαπημένε μου ἀντρούλη...».

Μικρά

Ἡ Αὐστραλία ὑποφέρει ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τοὺς ποντικούς, καὶ οἱ ἐκεῖ ἀρχὲς διωργάνωσαν ἐπίσης τὴν συστηματικὴ καταστροφή των, προσφέροντας μισὸ σελλίνι σ' ὅποιον ἤθελε νὰ φέρει τὴν οὐρὰ ἑνὸς σκοτωμένου ποντικοῦ. Πολλοὶ ἀφωσιώθηκαν στὸ κυνῆγι τῶν ποντικῶν καὶ ἐκέρδιζαν οὐκ ὀλίγα. Σὲ λίγο ὅμως, παρετήρησαν ὅτι τὸ προσοδοφόρον τρωκτικὸν κινδύνευε νὰ ἐξολοθρευθῆ τελείως. Σκέφθηκαν λοιπὸν καὶ ἠύραν μιὰ παντοτεινὴ λύση. Συνελάμβαναν τοὺς ποντικούς, ἔκοβαν τὴν οὐρά τους, καὶ ἔπειτα τοὺς ... ἄφηναν ἐλεύθερους, γιὰ νά... γεννοβολήσουν καὶ πληθύνουν ἔτσι τὸ θήραμα!

Ἡ πόλις σὲ λίγο κατεκλύσθη ἀπὸ κοτσονούρηδες ποντικούς, πρὸς μεγάλην ἀπορίαν τῶν ἀρχῶν ποὺ δὲν ἄργησαν νὰ ἐννοήσουν τὸ κόλπο! Φυσικά, αἱ ἀμοιβαὶ ἄρχισαν νὰ δίδωνται στοὺς προσκομίζοντας ὁλόκληρα τὰ σώματα τῶν ποντικῶν, καὶ ἔτσι ἡ ποντικομαχία αὐτὴ κινδυνεύει νὰ λήξη, ἐλλείψει «μαχητῶν»!

●

Οἱ Γερμανοὶ ἠύραν ἕνα νέο ἐπιχείρημα κατὰ τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων, εἰς ἕνα ἢ δύο παιδιά, ὅπως συνηθίζουν οἱ σύγχρονες οἰκογένειες.

Ἔτσι ἐξηκρίβωσαν ὅτι πολλοὶ μεγαλοφυεῖς ὑπῆρξαν τὸ 5ο, τὸ 10ο, ἢ τὸ 12ο παιδὶ τῆς οἰκογενείας.

Μεταξὺ τῶν μεγάλων μουσουργῶν, ὁ Σοῦμαν γεννήθηκε ἔπειτα ἀπὸ 4 ἄλλα ἀδέλφια του, ὁ Μπάγ ὑπῆρξε τὸ ὄγδοο παιδί. ὁ Χαϊντελ τὸ 10ο, ὁ Βάγνερ τὸ 8ο καὶ ὁ Μόζαρτ τὸ 6ο.

Ἐκ τῶν στρατηγῶν ὁ Μπλοῦχερ ὑπῆρξε τὸ 7ο παιδί.

Τέλος, ὁ ζωνοάφος Ντῦρερ εἶχε 16 ἀδέλφια, ὁ Λάϊμενιζ 11, ὁ Λέσσιγκ 10, ὁ Χάϋδν 12 καὶ ὁ Σοῦμπερτ 13.

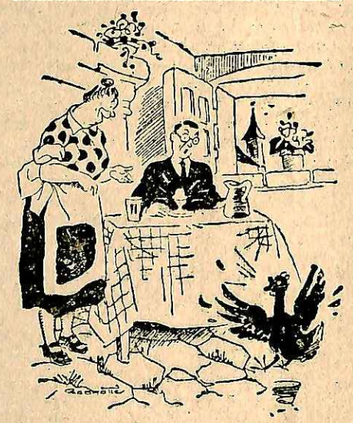

ΜΗΤΡΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ὁ πελάτης:—Τί διάβολο ἔπαθε αὐτὴ ἡ ὄρνιθα καὶ κάνει σὰν τρελλή;

— Εἶναι ἡ ὄρνιθα ποὺ ἔκαμε τ' αὐγὸ ποὺ τρῶτε, καὶ διαμαρτύρεται...

Ἡ ἄρρωστη ἀδελφή

Πρωτότυπο διήγημα τῆς Κας Ἰωάν. Μπουκουβάλα-Ἀναγνώστου

Σὲ κάθε τράνταγμα τοῦ λεωφορείου, ἔνοιωθε τὰ σπλάχνα της νὰ πονᾶνε. Κορδέλλες καὶ πάλι κορδέλλες, ἀνηφοριὰ καὶ στροφές. Τί τὰ θέλει ὁ Θεὸς τὰ βουνά;... Κλείνει τὰ μάτια της, γιατὶ ζαλίζεται νὰ βλέπη τὰ ἔλατα νὰ στριφογυρίζουν σὰν τρελλά.

—Τέρμα!

Μ' ἀφάνταστη προσπάθεια κατεβαίνει ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο. Τί μακρυὰ ποὺ τῆς φαίνεται σήμερα τὸ σανατόριο! Πιὸ μακρυὰ κι' ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἶχε ἔλθει μὲ τὴν κοιλιὰ στὸ στόμα, σφιγμένη ὅμως γιὰ νὰ μὴν πάρη εἴδηση ἡ Ντορίτσα. Τότε ἔνοιωθε τὴ ζωοῦλα μέσα της νὰ σπαρταράη ἀπὸ τὴ δική της κούραση, νὰ φαρμακώνεται ἀπὸ τὸν δικό της πόνο. Σήμερα, τὸ κορμί της εἶναι ἐλαφρό, μὰ μουδιασμένο σὰν νὰ τῆς ἔβαλαν βαμβάκι σ' ὅλες τὶς κλειδώσεις.

—Μαντώ!

Ἡ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς της, ἀπὸ μακρυά, ὅπως πάντα. Τί παράξενα ὅμως ποὺ ἀντίλαλεῖ! Ὅσο πάει καὶ πιὸ παράξενα. Λὲς καὶ κάτι χάνει κάθε μέρα. Κάτω ἀπὸ τὸ γέλιο της. Ναί, αὐτὸ εἶναι... Οἱ γελαστὲς νότες ἀργοσβύνουν, καὶ δίχως αὐτές, μένει ἡ φωνὴ ραγισμένη. Ὡστόσο, γιὰ ἕναν ποὺ δὲν θὰ τὴν εἶχε ποτὲ ξανακούσει, εἶναι ἀκόμα μιὰ φωνὴ βραχνὴ μὰ γελαστή.

Δυὸ χέρια ἁπλώνονται ἄσπρα, λεπτά. Δυὸ μάτια μαῦρα σ' ἕνα πρόσωπο μακρουλό, κατάλευκο, διάφανο. Γελᾶνε αὐτὰ τὰ μάτια;... Ἴσως. Ἀστράφτουν. Μὰ μπορεῖ ν' ἀστράφτουν κι' ἀπὸ πυρετό, ἢ κι' ἀπὸ ἄχυτα δάκρυα.

—Ντορίτσα!

Ἀγκαλιάζονται!

Ἀγκαλιάζονται βουβά. Μετὰ πολλὴ ὥρα, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς ἄρρωστης.

—Δὲν φαντάζεσαι πόσο μοῦ κόστισε ποὺ δὲν σὲ εἶδα δεκαπέντε μέρες. Ἤσουν ἄρρωστη, ἀλήθεια;

—Ρωτᾶς ἂν εἶναι ἀλήθεια; κάνει ἡ μεγάλη μὲ παράπονο. Δὲν σοῦ τὸ μήνυσα; Κι' ἔπειτα, ὀκτὼ χρόνια ποὺ εἶσαι ἐδῶ, ἔλλειψα μιὰ μέρα;

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ψιθυρίζει ἡ Ντορίτσα, καὶ τὰ μάτια της στηλώνονται μακρυά, καθὼς λέει σὲ λίγο:

—Μόνο μιὰ φορά, τὴν ἡμέρα ποὺ παντρεύτηκες.

—Ἄ, ναί, κάνει ἡ Μαντώ, καὶ σωπαίνουν κι' οἱ δυό τους.

Σὲ λίγο, ρωτάει ἡ μεγάλη ζωηρά:

—Μὰ πές μου, πῶς εἶσαι; Πῶς πέρασες αὐτὲς τὶς δεκαπέντε μέρες;

—Τὰ ἴδια. Μόνο μοῦ ἀπαγόρευσαν τὴ μισὴ ὥρα τὸν περίπατο. Μ' ἔχουν τώρα ὅλη τὴν ἡμέρα ξαπλωμένη.

Ἡ Ντορίτσα χαμογελάει ἀχνά, σὰν νὰ θέλη νὰ σβύση μὲ τὸ χαμόγελο τὴ σημασία ποὺ ἔχουν τὰ λόγια της. Τὰ μάτια τῆς Μαντῶς θολώνουν, τὰ χείλη της ὡστόσο χαμογελοῦν, καθὼς λένε:

—Ξέρεις, εἶναι προληπτικὸ μέτρο, γιατὶ ἔπιασε ψύχρα. Ἦλθε, βλέπεις, τὸ φθινόπωρο... Ὥσπου νὰ ἰσορροπήση ὁ καιρός...

—Ναί, ἦλθε τὸ φθινόπωρο...

Σιγὴ κάμποση ὥρα πάλι. Σὲ λίγο, ἡ φωνὴ τῆς ἄρρωστης, παιχνιδιάρικη καὶ ραγισμένη:

—Ἔχει γοῦστο νὰ περάσω ὅλο τὸ χειμῶνα κρεββατωμένη!

—Γιατὶ μιλᾶς ἔτσι, κακὸ παιδί; φωνάζει ἡ Μαντὼ καὶ τὸ χέρι της σφίγγει τὸ μικρὸ χεράκι τῆς Ντορίτσας.

Πῶς καῖνε οἱ ἁπαλὲς χοῦφτες σήμερα... Ἡ Ντορίτσα γελάει βραχνά, καὶ τὰ μάτια της βουρκώνουν. Ξαφνικὰ ἡ φωνὴ της ἀκούγεται γεμάτη ἀγωνία:

—Μαντώ, μοῦ λὲς ἀλήθεια πὼς ἤσουν ἄρρωστη αὐτὲς τὶς δεκαπέντε μέρες;

—Ντορίτσα! Δὲν νοιώθεις πὼς μοῦ κάνεις κακὸ μὲ τὴ δυσπιστία σου; Ἐξ ἄλλου, δὲν βλέπεις πόσο ἀδυνάτισα;

—Ναί, ἀδυνάτισες πολύ, πάρα πολύ...

Τὰ μάτια τῆς ἄρρωστης καρφώνονται γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν κοιλιὰ τῆς μεγάλης. Τὸ αἷμα φουντώνει στὰ μάγουλα τῆς Μαντῶς.

—Ἄκου, λέει σιγὰ ἡ Ντορίτσα. Μοῦ πέρασε μιὰ ἰδέα... νόμισα πὼς εἶσαι ἔγκυος τὸν τελευταῖον καιρό... καὶ τώρα ποὺ δὲν ἦλθες δεκαπέντε μέρες, ἔλεγα πὼς γέννησες.

Τὰ χέρια τῆς Μαντῶς παγώνουν. Ἡ καρδιά της χτυπάει νὰ σπάση.

Τὸ γέλιο της ἀκούγεται παράχορδο, βασανισμένο.

—Τί φαντασία!... Μὰ κι' ἂν ἦταν ἀλήθεια ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;...

—Ὦ, θάμουνα τόσο δυστυχισμένη!

—Γιατί;

Κυττάζονται. Ἡ ματιὰ τῆς Ντορίτσας εἶναι σκληρὴ ἀπὸ ἀγάπη, τόση ἀγάπη ποὺ ἀστράφτει σὰ μῖσος.

—Γιατί... ξέρεις γιατί... νά, γιατὶ χωρὶς ἐσένα δὲν μπορῶ νὰ ζήσω.

Πνίγοντας ἕναν κόμπο στὸ λαιμό, λέει ἡ Μαντώ:

—Καὶ νομίζεις πὼς κι' ἂν ἀποκτοῦσα παιδί, θάλλαζε τίποτε ἀνάμεσά

— Θάμουνα τόσο δυστυχισμένη ἂν ἦταν ἀλήθεια...

μας; Τότε ποὺ παντρεύτηκα, τὰ ἴδια φοβόσουν. Τί ἄλλαξε ὅμως;

—Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο, λέει ἡ μικρὴ κοφτά. Τότε φοβόμουν πὼς ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄντρα σου θάσβυνε τὴν ἀγάπη σου γιὰ μένα. Μὰ τὸν ἄντρα σου δὲν τὸν ἀγάπησες, δὲν τὸν ἀγαπᾶς, κι' ἔτσι δὲν μ' ἔβλαψε ὁ γάμος σου. Τὸ παιδί σου ὅμως, μπορεῖς νὰ μὴν τὸ ἀγαπᾶς;

—Θὰ τ' ἀγαπῶ, ὄχι ὅμως σὰν κι' ἐσένα, Ντορίτσα.

Ἕνα κούφιο γέλιο ἀκούγεται, δυσάρεστο.

—Λόγια! Ἂν κάνῃς παιδί, Μαντώ, τὸ ξέρω πὼς θὰ σὲ χάσω. Οὔτε κάθε μέρα θὰ μπορῇς νἄρχεσαι νὰ μὲ βλέπῃς, οὔτε μοναχὰ ἐμένα νὰ συλλογίζεσαι.

Ἡ ἀπόκριση σβύνει στὰ χείλη τῆς μεγάλης. Τὰ ἄσαρκα χέρια τῆς Ντορίτσας τρέμουν ἀνεπαίσθητα ἀπὸ τὴν διέγερση. Τὰ χείλη της σφίγγονται σὰν πεισμωμένου παιδιοῦ. Μένουν κι' οἱ δυὸ βουβὲς κάμποση ὥρα. Ἄξαφνα, τὰ δάκρυα ἀργοκυλᾶνε στὰ μάτια τῆς ἀοῤῥωστης. Ραγισμένη ἀκούγεται ἡ φωνή της:

—Συχώρα με, Μαντώ. Εἶμαι τέρας ἐγωϊσμοῦ. Σοῦχω ρουφήξει τὴ ζωή σου. Τὰ νειᾶτα σου ὅλα τἄφαγες γιὰ μένα. Ξέχνα τὰ λόγια μου. Ἂν εἶναι γιὰ σένα εὐτυχία, κάνε παιδί.

—Ὄχι, μὴ φοβᾶσαι, ἔτσι θὰ περάσῃ ὅλη μας ἡ ζωή, Ντορίτσα... Ἐσὺ θὰ εἶσαι πάντα τὸ ἀγαπημένο μου παιδί, ὡσπου νὰ γίνῃς καλά.

Ψιθυριστά, φιλώντας στὰ μαλλιά, λέει τὸ ψέμμα ἡ μεγάλη.

Ὅταν φεύγῃ σὲ λίγη ὥρα, τὰ μάτια τῆς Ντορίτσας εἶναι ὅπως ἄλλες φορές. ἤρεμα, τὰ χείλη της ἀχνογελοῦν.

Τὰ δάκρυα ὅμως τρέχουν στὰ μάγουλα τῆς Μαντῶς, καθὼς κατρακυλάει τὸ λεωφορεῖο τὶς πλαγιές.

—Τί θὰ γίνῃ τώρα; Τί θὰ γίνῃ; Ἔτσι ὅπως τὸ φοβόταν εἶναι. Τὸ ἤξερε, κι' εἶχε ὁρκιστεῖ νὰ μὴν κάνῃ παιδί. Μὰ ὁ ἄντρας της τὸ ἤθελε. Μιὰ στιγμὴ ἀπροσεξίας. Καὶ τὸ κακὸ ἔγινε. Τὸ παιδὶ ρίζωσε στὰ σπλάχνα της. Σκέφθηκε νὰ τὸ ρίξῃ. Ἂν πέθαινε ὅμως, ὅπως τόσες ἄλλες, τί θὰ γινόταν ἡ Ντορίτσα; Ὑποφέροντας μαοτυοικὰ τὴν ἐγκυμοσύνη της, κατώρθωσε νὰ κούφῃ τὴν κατάστασή της ἀπὸ τὴν ἀδελφή της. Μὰ τότε εἶχε μόνον αὐτὴ νὰ ὑποφέρῃ. Τώρα ὅμως... Νά, ἔλειπε ὅλο τὸ πρωΐ. Τὸ στῆθός της ποὺ φούσκωνε καὶ τὴν πονοῦσε, τῆς ἔλεγε πὼς τὸ παιδάκι της πεινοῦσε. Καὶ μποροῦσε τὸ μωρὸ ν' ἀρωστήσῃ καμμιὰ μέρα... Ἔπρεπε νὰ τὰ μαστυρήσῃ ὅλα τῆς Ντορίτσας. Κι' αὐτὴ θἄπρεπε νὰ καταβάλῃ, νὰ κάνῃ ὑπομονή. Νὰ νοιώσῃ πὼς ἡ ἀγάπη της μένει ἴδια πάντα, μὰ πὼς σύτή, ἡ Μαντώ, εἶναι μιὰ γερὴ κοπέλλα κι' ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα τῆς ζωῆς... Νὰ συνηθίσῃ σὲ κάποια καρτερία... Μὰ ὄχι, δὲν θὰ τὸ νοιώσῃ ποτὲ ἡ Ντορίτσα σύτό. Εἶναι ἐγωϊστρια, ναί..

Τὰ δάκρυα σταματᾶνε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἡ καρδιὰ τῆς Μαντῶς σκληραίνει. Μὰ ἄξαφνα τὴν πιάνουν οἱ λυνμοί. Σπαταρόει ἀπὸ οἶκτο φκι' ἀνάπη γιὰ τὴ Ντορίτσα. Πόσες φορὲς δὲν οὔρλιασε τότε, στὰ πρῶτα γρόινα, στριφογυρίζοντας σὰν τρελλή:

—Γιατί; Γιατί;

Ἔχουν περάσει ὀκτὼ χρόνια. Θἄπρεπε νὰ τὸ ἔχῃ συνηθίσει. Καὶ ἴσως νὰ τὸ ἔχῃ συνηθίσει λιγάκι. Μὰ τώρα, ἡ ἐρώτηση καίει ἀνυπόφορη:

—Θεέ μου, γιατὶ τὄκανες αὐτό;

Ἦταν ἕνα ἀπριλιάτικο βρόδυ. Αὐτὴ καθόταν στὴν βεράντα. Μόλις εἶχε φύγει ὁ Μανώλης. Καὶ τῆς εἶχε ξαναπεῖ γιὰ ἑκατοστὴ φορά, πὼς ἦταν πιὰ καιρὸς ν' ἀποφασίσῃ. Εἶχε περάσει τὰ εἰκοσιπέντε της χρόνια, ὀρφανή, μὲ μικρότερη ἀδελφή, τί περίμενε γιὰ νὰ παντρευτῇ;

Μιὰ γλυκειὰ χαρὰ γέμιζε τὴν ψυχὴ τῆς Μαντῶς. Ἕνα χρόνο τὴ ζητοῦσε ὁ Μανώλης. Καὶ δὲν ἦταν γαμπρὸς γιὰ περιφρόνηση. Ἔμπορος, εὔπορος, ἀνοιχτόκαρδος. Μοναχὰ ποὺ ἦταν μεγάλος. Σαραντα πέντε χρονῶν. Καὶ κάτι ἄλλο. Δὲν τὸν ἀγαποῦσε αὐτή. Γι' αὐτό, ὅσο καὶ νὰ τῆς ἔλεγε τὸ μυαλό της πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν πάῃ, δὲν ἀποφάσιζε νὰ πῇ τὸ ναί.

Αὐτὰ συλλογιζόταν ἐκεῖνο τὸ ἀπριλιάτικο βράδυ ἡ Μαντώ. Ἡ Ντορίτσα ἔλειπε, εἶχε πάει ἀπὸ τὸ πρωΐ ἐκδρομή. Γύρισε κατὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ. Τὴ θυμᾶται σὰν χθές. Στεκόταν στὸ κατῶφλι τῆς βεράντας καὶ κρατοῦσε μιὰ ἀγκαλιὰ σκοῖνα. Ὁ ἀέρας μοσχοβολοῦσε κι' ἡ φωνὴ τῆς Ντορίτσας ἀκούστηκε λίγο βραχνή:

—Μαντώ! Εἶμαι εὐτυχισμένη.

Ψηλή, στητή, μὲ τὸ πρόσωπό της ὁλοανθισμένο, μὲ τὰ παιδιάτικα λακκάκια στὰ μάγουλά της, μὲ τὰ μενάλα της μάτια γεμᾶτα γέλιο καὶ φῶς, ἔτσι ἦταν ἡ Ντορίτσα κοπελλίτσα εἴκοσι χρονῶν, ὅταν τῆς εἶπε τὸ μεγάλο μυστικό. Ἦταν κι' ὁ Θάνος στὴν ἐκδρομή, καὶ τῆς μίλησε. ναί, τῆς μίλησε ἑάστερα αὐτὴ τὴ φορά. Τὴν ἀγαπάει, θέλει νὰ τὴν πάῃ.

Τάλεγε αὐτὰ ἡ μικρὴ πότε γρήγορα, τρικυμισμένα, πότε ἀργά, καὶ γλυκά, σὰν νὰ πιπίλιζε τὶς λέξεις. Καὶ στὰ μάγουλά της τὸ αἷμα ὅλο ἀνθοῦσε. Μὰ πότε-πότε, ἕνας στεγνὸς βήχας τὴ σταματοῦσε.

—Θὰ κρυώσῃς, τῆς εἶπε τότε ἡ Μαντώ. Γιατὶ δὲν φόρεσες τὸ παλτό σου;

—Εἶμαι ἀναμμένη! φώναξε ἡ μικρή. Νά, τὰ μάγουλά μου καῖνε. Ξέρεις τί τσουχτερὸς ἀέρας φυσοῦσε ἀπάνω στὴν Πάρνηθα;.. Μὰ μοῦ μιλοῦσε ὁ Θάνος κι' ἐγὼ κρατοῦσα τὸ παλτό μου στὸ χέρι καὶ ξέχασα νὰ τὸ φορέσω..

Ποτὲ δὲν εἴχαν καθήσει στὸ τραπέζι πιὸ εὐτυχισμένες οἱ δυὸ ὀρφανές.

Τὴ νύχτα ὅμως ἡ Ντορίτσα ἔβηχε ἀσκετά. Καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ ξύπνησε μὲ τριανταεννιὰ πυρετό.

Θεέ μου, γιατὶ νὰ γίνῃ ἐκεῖνο τὸ κακό; Πῶς νίκησε ἡ ἀρρώστεια; Νύντα-μέρα, νύχτε-μέρα, καθόταν ἡ Μαντὼ στὸ προσκέφαλο τῆς Ντορίτσας. Πότε βρῆκε ἡ ἀρρώστεια καιρὸ νὰ ριζώσῃ;

Πῶς σ' ἕνα μῆνα χάθηκαν τὰ λακκάκια ἀπὸ τὰ μάνουλα, κι' ἀπ' ὅλη τὴ λάμψη τοῦ προσώπου δὲν ἔμεινε τίποτε ἄλλο παοὰ τὰ μάτια, πελώρια, κι' ἀστραφτερά;

Κι' ἔπειτα, ἐκεῖνα τὰ μασσημένα λόγια τοῦ γιατροῦ:

—Στὴν Πάονηθα. γιὰ λάγον καιρό... δὲν εἶναι τίποτα..

Ἐκεῖνο τὸ ξεσήκωμα, τὰ ρουγαλάκια της νὰ μαζευτοῦν στὴν βαλίτζα, ἐκεῖνες οἱ τρομαγμένες, σὰν χαμένου ζώου, μαβιὲς τῆς μικρῆς, τὸ δικό της τὸ ψεύτικο χαμόγελο, τὰ κρυφὰ δάκρυα τὴν νύχτα.. Τί νὰ πρωτοθυμηθῇ; Ἡ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ εἶδε στὴν ἐφημερίδα πὼς ὁ Θάνος παντρεύτηκε;.. Ἔκανε ὑπομονὴ δυὸ χρόνια τὸ παιδί. Μὰ ἡ κατάσταση τῆς Ντορίτσας ὅλο καὶ χειροτέρευε, Ἀραίωσε τὶς ἐπισκέψεις του στὸ σανατόριο, ὥσπου μιὰ μέρα τὶς ἔκοψε ὁλότελα, κι' ἔπειτα παντρεύτηκε.. Τὸ κλάμμα τῆς μικρῆς, ὤ... δὲν εἶχε ξανακούσει τέτοιο θρῆνο,.. Κι' ἔπειτα, ἡ ἀπάθεια, ἡ ἐφιαλτική, μῆνες ὁλόκληρους. Τότε τὴ νίκησε τελειωτικὰ ἡ ἀρρώστεια, γιατὶ ἔλειψε ἡ θέληση τῆς ζωῆς.

Κι' ὁ δικός της ὁ ἀγῶνας; χρόνια ὁλόκληρο. Ὁ Μανώλης δὲν ὑποχωροῦσε. Κι' ἐπὶ τέλους, ὅταν μιὰ μέρα, ποὺ γύρισε κλαμμένη ἀπὸ τὸ σανατόριο, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τολμηρά, κυριαρχικά, ὅταν σπαρτάρησαν τὰ χείλη της κάτω ἀπὸ τὰ δικά του, εἶπε τὸ ναί.. Ἡ ἀπόννωση στὴ ματιὰ τῆς

ἡ δική της ἀπογοήτευση σὲ λίγες μέρες, ὅταν ἔνοιωσε πὼς δὲν εἶχε Ρέση ἡ καρδιά της γι' αὐτὸν τὸν ἄντρα. Κάθε της γωνιὰ ἦταν πιασμένη ἀπὸ τὴ Ντορίτσα. Κάθε βλαστάρκι εὐτυχίας, καταδικασμένα προκαταβολικὰ νὰ καῇ ἀπὸ τὴ φωτιὰ τοῦ πόνου της..,

Τῆς ἀρραβωνιασμένης ἡ ἀνήσυχη χαρά, τῆς νειόπαντρης ἡ τρομαγμένη ἡδονή, τῆς παντρεμένης ἡ γαλήνια εὐτυχία, ἡ ἰδέα πὼς εἶχε ἐξασφαλισθεῖ, πὼς εἶχε ἀκουμπήσει τὴν ἀδύνατη ζωή της σ' ἕναν ἄντρα δυνατὸ σίγουρο πὼς ἂν ὄχι ἔρωτα, εἶχε βρεῖ στοργή, ὅλα αὐτὰ τὰ συναισθήματα πέρασαν θαμπά, σὰν ὄνειρο στὴν ψυχή της. Κάθε μόριο τῆς ὕπαρξής της πονοῦσε ἀπὸ τὸν καϋμὸ τῆς Ντορίτσας..

Ἕνα κλάμμα νιαουριστὸ ράγισε τὴν καρδιὰ τῆς Μαντῶς μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Λαχανιασμένη, ἀνέβηκε τὴ σκάλα. Ὁ ἄντρας της στεκόταν στο κεφαλόσκαλο. Ἡ ἀγαθή του φυσιογνωμία ἦταν παράξενα σοβαρή, σκοτεινὴ σχεδόν.

—Μαντώ, ἄργησες..Τὸ παιδὶ σπαρτάρησε ἀπὸ τὸ κλάμμα.. δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω..

Δίχως νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο της, μὲ κεφάλι σκυμμένο, παίρνει τὸ παιδί της καὶ τοῦ δίνει τὸ σῶμα της. Τὸ μωρό, ἐκνευρισμένο ἀπὸ τὸ κλάμμα, δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ. Ρουφάει μανικιὲς ὀουλιὲς καὶ τὸ γάλα βγαίνει πάλι ἀπὸ τὸ στοματάκι του.

Ὁ Μανώλης τὴν κυττάζει μὲ βουβὴ αὐστηρότητα. Τὰ μάτια τῆς Μαντῶς θολώνουν.

Ἀφίνει τὸ παιδὶ καὶ πέφτει στὸ κρεβάτι, τρανταγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

Πρῶτες μέρες τοῦ Νοέμβρη. Οἱ σκιὲς τοῦ βουνοῦ εἶναι μακρυὲς στὸ δειλινό. Σύννεφα γκρίζα περνᾶνε χαμηλά, βαρειά, σὰν νὰ σέρνωνται στὰ βράχια.

—Μαντώ!

Ἡ φωνὴ τῆς Ντορίτσα ἀκούγεται μόλις, σὰν πνοή.Τὰ γέρια της εἶναι κρύα, καθὼς κινοῦνται ἀπάνω στὸ σεντόνι.

—Μαντώ, ξέρεις, ἀπόψε αἰσθάνομαι καλλίτερα... Ὁ γιατρὸς μοῦ εἶ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 21).

Ἡ ὑποψία τῆς γυναίκας μου...

Ἀθηναϊκὸ εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Παν. Παπαδούκα

ΓΙΑ νὰ εὐχαριστήσω τὴ γυναῖκα μου, τὴν πῆρα ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ πήγαμε στὸ θέατρο. Ἀ! Πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς τὴ γυναῖκα μου τὴν πηγαίνω συχνὰ στὰ θεάματα. Τουλάχιστον μιὰ φορὰ τὸ μῆνα στὸ σινεμὰ καὶ τακτικά, κάθε τρεῖς μῆνες, στὸ θέατρο. Ἡ γυναῖκα μου ἤθελε νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε κάποιο δράμα, ἀλλὰ ἐγὼ ἐπέμεινα νὰ ἰδοῦμε ἐπιθεώρησι. Ἔπαιζαν τὴν «Ἀσημένια Γάμπα» καὶ μοῦ εἶχαν πῆ πὼς ἦταν μιὰ ἐπιθεώρησι ἔξυπνη καὶ χαριτωμένη κι' ἔπαιζαν καὶ πολλὲς ὄμορφες γυναῖκες. Ἔχω τὴ γνώμη πὼς πηγαίνοντας κανεὶς στὸ θέατρο πάει γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, νὰ γελάσῃ, νὰ ἰδῇ μισόγυμνα θηλυκὰ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του εὐχαριστημένος. Γι' αὐτὸ δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ καταλάβω γιὰ ποιὸ λόγο γράφονται τὰ λεγόμενα δράματα, ὅπου ὁ θεατὴς κλαίει καὶ ὀδύρεται. Ἀπάνω σ' αὐτό, στήσαμε ὁλόκληρο καυγὰ μὲ τὴ γυναῖκα μου.

— Ἐγὼ θέλω νὰ σὲ διασκεδάσω, τῆς εἶπα. Ἂν θέλῃς νὰ κλάψῃς, νὰ σοῦ δώσω δυό-τρεῖς στὸ κεφάλι. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι τὸ ἴδιο. Θὰ πᾶμε, λοιπόν, νὰ ἰδοῦμε τὴν ἐπιθεώρησι «Ἀσημένια Γάμπα».

Ἡ Στέλλα—ἡγυναῖκα μου ντέ—ὑποχώρησε. Καὶ πήγαμε στὸ θέατρο, ὅπου παράσταιναν αὐτὴ τὴν ὡραία ἐπιθεώρησι.

Ἔβγαλα δυὸ εἰσιτήρια πρώτης θέσεως καὶ καθήσαμε μὲ τὴ γυναῖκα μου στὴν πρώτη σειρά. Ἄνοιξε ἡ αὐλαία κι' ἔκανε μιὰ ὡραία παρέλασι τὸ μπαλλέτο. Ἔπειτα ἀκολουθήσανε τὰ νούμερα, ἄλλα ἔξυπνα καὶ ἄλλα κουτά, ποὺ ἐγὼ ὅμως, τὰ ἐχειροκρότησα ὅλα, σὰν εὐγενικὸς ἄνθρωπος. Τὰ πράγματα ἐπήγαιναν καλὰ ὥς τὰ μισὰ τῆς δευτέρας πράξεως, ὅταν ἤρθε ἡ πειρὰ νὰ γίνῃ ἕνα νούμερο μὲ κάτι πειραχτικὰ τετράστιχα γιὰ τοὺς θεατάς. Πάντα διασκέδαζα μὲ κάτι τέτοια νούμερα ποὺ δὲν λείπουν σχεδὸν ποτὲ ἀπὸ τὶς ἐπιθεωρήσεις καὶ γελοῦσα μὲ τὴ καρδιὰ ὅταν τὰ κορίτσια ποὺ τὰ ἐκτελοῦσαν ἐπείραζαν κάποιο φαλακρό,—πὼς τάχα ἡ φαλάκρα του ἔμοιαζε μὲ γλόμπο— κάποιο χοντρό— πὼς τάχα ἔπιανε δυὸ θέσεις—ἢ κάποιον ἡλικιωμένο, πὼς τάχα εἶχε μπῆ σ' ἀποστρατεία, καὶ μὲ ἄλλα τέτοια ἔξυπνα πειράγματα. Ἐμένα δὲν μὲ εἶχανε πειράξει ποτέ, γιατὶ δὲν παρουσίαζα τὸ παραμικρὸ ποὺ νὰ δώσῃ ἀφορμὴ σὲ ἐξυπνάδες ἐκτὸς ἀπὸ τ' αὐτιά μου ποὺ ἤτανε λίγο πιὸ μεγάλα ἀπὸ τὸ κανονικό. Ἀλλὰ αὐτὰ δὲν τὰ εἴχανε λάβει ὑπ' ὄψει τους οἱ συγγραφεῖς.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅμως, ἤρθε καὶ ἡ σειρά μου. Οἱ δυὸ πεταχτὲς κοπέλλες ποὺ ἔλεγαν τὰ τετράστιχα, ἀφοῦ παοαλάβανε τὸ φαλακρό, τὸ χοντρὸ καὶ τὸν ἡλικιωμένο, ἐδείξανε ἐμένα καὶ εἶπανε αὐτὸ τὸ τετράστιχο, ποὺ τὸ θυμᾶμαι ἀπόξω.

Ἡ πρώτη:

—Ἀφοῦ κι' ἀπόψε ἦταν νὰ σὲ δοῦμε τὴν καλησπέρα πάλι θὰ σοῦ ποῦμε
κι' ἀπὸ ψηλὰ σοῦ στέλνουμε ἕνα χάδι γιατί, σχεδόν, δὲν ἔχεις λείψει βράδυ.

Ἡ δεύτερη:

— Κυττᾶς τὰ δυὸ μάτια μας τὰ μαῦρα
καὶ μᾶς πετᾶς ματιὲς γεμᾶτες λαῦρα
μὰ νὰ τὸ κρύψω πλέον δὲν θ' ἀντέξω
ὅτι μᾶς περιμένεις καὶ ἀπ' ἔξω...

Ὅλος ὁ κόσμος τῆς πλατείας σηκώθηκε ὅρθιος γιὰ νὰ μὲ ἰδῇ. Ἐγὼ πρέπει νὰ εἶχα κοκκινίσει, γιατὶ αἰσθάνομαι μιὰ φωτιὰ στὰ μάγουλα. Οἱ θεαταὶ χειροκροτοῦσανε, τὰ κορίτσια ξαναβγήκανε καὶ ἄκουσα δυνατὲς φωνὲς νὰ λένε:

— Τὸ ἴδιο! Τὸ ἴδιο!

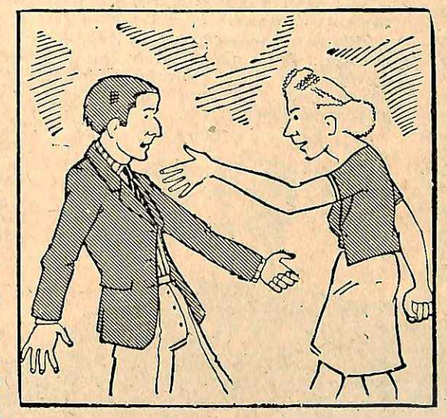

Μόλις βρεθήκανε στὸ σπίτι, ἡ Στέλλα ἔβαλε τὶς φωνές.

Καὶ τὸ ξαναεῖπαν. Ἀπόφυγα νὰ κυττάξω τὴ γυναῖκά μου, ἀλλὰ μιὰ δυνατὴ τσιμπιὰ μ' ἔκανε νὰ γυρίσω. Ἐκείνη εἶχε σηκωθεῖ.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε! εἶπε.

— Γιατί; ρώτησα. Τὸ ἔργο δὲν τελείωσε ἀκόμα.

— Πᾶμε στὸ σπίτι, ξανάπε ἐκείνη μὲ τρόπο ποὺ δὲν ἔπαιρνε ἄλλη ἀντίρρησι.. Κι' ἐκεῖ τὰ λέμε!...

Γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ οἰκογενειακὸς καυγᾶς μέσα στὸ θέατρο, ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν ἀκολουθήσω, ἐνῷ ὁ κόσμος ποὺ ἐπῆρε εἴδησι τί εἶνε συμβῇ, μᾶς παρακολουθοῦσε γελῶντας μὲ τὴν καρδιά του. Στὸ ταξὶ δὲν ἀνταλλάξαμε κουβέντα. Ἀλλὰ μόλις βρεθήκαμε στὸ σπίτι ἡ Στέλλα ἔβαλε τὶς φωνές:

— Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ ἐπέμενες νὰ πᾶμε στὴν ἐπιθεώρησι. Ἔχεις γνωριμίες μ' αὐτὲς τὶς παληοθεατρίνες!

Προσπάθησα νὰ τὴν πείσω πὼς εἶχε ἄδικο.

— Ὄχι, Στέλλα μου, τῆς εἶπα. Αὐτὰ εἶναι τετράστιχα ποὺ τὰ λένε στὸν καθένα.

— Δὲν τὰ λένε ἔτσι, στὰ κουτουροῦ. Ἀφοῦ σὲ δείξανε! Καὶ τὶς περιμένεις καὶ ἀπόξω, παοαλυμένε!

—Μὰ σοῦ ὁρκίζομαι, Στέλλα μου, ὅτι...

— Μὴν ὁρκίζεσαι ψέματα! Ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα καταλάβῃ ἀπὸ καιρό. Μήπως δὲν ἀργεῖς νἀρθῇς στὸ σπίτι τὰ περισσότερα βράδυα; Αὐτὸ τὸν τελευταῖον καιρό, πολὺ συχνὰ μοῦ ἔρχεσαι στὶς δυὸ τὸ πρωΐ.

— Μὰ ἔχω δουλειές... Ὑποχρεώσεις...

— Ἀλλοῦ αὐτά!... Ποῦ ἤσουνα τὴν περασμένη Δευτέρα, ποὺ ἤρθες στὶς δυὸ τὸ πρωΐ;

— Μὰ σοῦ τὄχω πῆ, Στέλλα μου. Ἤμουνα μὲ τὸν κύριο Χρυσογεωργόπουλο καὶ συζητούσαμε οἰκονομικὰ ζητήματα...

— Καὶ τὴν περασμένη Τετάρτη ποὺ ἤρθες στὶς τρεῖς;

— Εἶχα κατέβει, στὸν Πειραιᾶ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς ἐκτελωνίσεως καὶ μείναμε στὸ γραφεῖο τοῦ ἐκτελωνιστοῦ ἀργά.

— Καὶ τὴν Παρασκευὴ ποὺ ἤρθες στὶς τρεῖς καὶ τέταρτο;

— Μοῦ εἶχε τραπέζι ὁ κύριος Δημητροσταυρίδης, γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ δουλειές.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ψέμματα! ἐφώναξε ἡ γυναῖκα μου. Καὶ θὰ τὸ ἐξακριβώσω!

— Ὤχ! Δυστυχία μου! ἐψιθύρισα. Πάω χαμένος...

— ⊞ —

Πραγματικὰ, τὴν ἄλλη μέρα ἡ γυναῖκα μου σηκώθηκε πρωΐ-πρωΐ κι' ἔτρεξε νὰ κάνῃ τὶς ἐξακριβώσεις της. Καί, ὅπως ἤτανε πολὺ φυσικό, πληροφορήθηκε πὼς οὔτε μὲ τὸν κύριο Χρυσογεωργόπουλο ἤμουνα, οὔτε στὸν Πειραιᾶ εἶχε κατέβει, οὔτε ὁ κύριος Δημητροσταυρίδης μοῦ εἶχε τραπέζι.

Γύρισε στὸ σπίτι ἔξω φρενῶν καὶ μοῦ τὸ εἶπε. Ἀναγκάστηκα πιὰ νὰ τὸ ὁμολογήσω.

—Ναί, Στέλλα μου. Δὲν ἤμουνα ἐκεῖ ποὺ σοῦ εἶπα.

— Ἤσουνα, λοιπόν, μὲ τὶς παληοθεατρίνες! Τὶς περίμενες ἀπ' ἔξω νὰ τελειώσουνε γιὰ νὰ πᾶτε μαζί... Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ βγάλῃ ἀπ' τὸ μυαλό.

— Ὄχι, Στέλλα μου, δὲν ἤμουνα μὲ τὶς παληοθεατρίνες. Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι.

— Μ' αὐτὲς ἤσουνα!

— Ὄχι! ἐφώναξα θυμωμένος κι' ἐγώ, γιατὶ μ' ἔπνιγε τὸ δίκηο. (Ἀληθινά, δὲν ἤμουνα, οὔτε εἶχα καμμιὰ γνωριμία μ' αὐτές).

— Τότε ποῦ ἤσουνα;

— Ἀφοῦ μὲ ἀναγκάζεις, θὰ σοῦ τὸ πῶ, γιὰ νὰ σοῦ βγάλω αὐτὴ τὴν ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό. Τὴ Δευτέρα εἶχα ἕνα τέτ-ἀ-τέτ μὲ τὴν Πιπίτσα, τὴν καινούργια δακτυλογράφο μου, τὴν Τετάρτη ἐπέρασα τὴ βραδυὰ μου μὲ τὴν Κοκώ, ἕνα χαριτωμένο μπιζουτάκι καὶ τὴν Παρασκευὴ μισοξημεροῦθηκα μὲ τὴ Ζωΐ, μιὰ ὄμορφη φιλενάδισσα τῆς Κοκῶς. Ἀλλὰ μὲ τὶς θεατρίνες, δὲν ἤμουνα, αὐτὸ σοῦ τὸ ὁρκίζομαι. Βλέπεις ὅτι εἶμαι ἀθῶος;

— ⊞ —

Γιατὶ ἡ γυναῖκα μου, ἔπειτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ἐπῆγε στὴ μαμά της καὶ ὑπέβαλε ἀγωγὴ διαζυγίου, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... Ἀλλὰ μήπως μπορεῖ νὰ συννεοίζ κανεὶς μὲ τὶς γυναῖκες;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ιστορίες τρελλές

Ο ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ

Ὁ Μάριος καὶ ὁ Ὀλίβ πίνουν τὸ οὖζο τους σ' ἕνα καφενεῖο τῆς Μασσαλίας. Καὶ διηγοῦνται συγχρόνως τὰ κατορθώματά των.

—Ἐγώ, λέγει ὁ Μάριος, κόβω μὲ τὰ δόντια μου στὰ δυὸ ἕνα φράγκο!

—Σπουδαῖο πρᾶγμα! Ἐγὼ κόβω στὰ δύο ἕνα χιλιάρικο, λέει ὁ Ὀλίβ.

ΑΜΕΣΩΣ!

Ἕνας χωρικὸς παραγγέλλει σ' ἕναν ζωγράφο νὰ τοῦ ζωγραφίση τὸ σπίτι του, κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο νὰ στέκεται στὴν πόρτα.

—Θὰ στοιχίση δέκα γκινέες, λέγει ὁ ζωγράφος.

Σὲ λίγες μέρες, ὁ ζωγράφος προσκομίζει τὸν πίνακα.

—Ἐμένα ὅμως μὲ ξέχασες, τοῦ λέει ὁ χωρικός. Τὸ σπίτι μου εἶναι ὁλόϊδιο, ἐγὼ ὅμως ποῦ βρίσκομαι;

Ὁ ζωγράφος, ποὺ πράγματι τὸν λησμόνησε, προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγη μὲ μιὰν ἀστειότητα:

—Δὲν σὲ ξέχασα καθόλου! τοῦ λέει. Μπῆκες ὅμως μέσα στὸ σπίτι, καὶ ὅπου νἆναι, θὰ βγῆς.

Ὁ χωρικὸς δὲν ἀπαντᾶ, καὶ σὲ λίγο ὁ ζωγράφος ζητᾶ τὶς δέκα γκινέες.

—Μπῆκα μέσα στὸ σπίτι νὰ σοῦ τὶς φέρω, λέει ὁ χωρικός.

Ὅπου νἆναι θὰ βγῶ...

ΕΜΠΟΡΙΟ

Ὁ κ. Φλούμ, ποὺ κάνει τὸ ἐμπόριο τοῦ ποδαριοῦ, παρουσιάζεται μιὰ μέρα στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Πάμ, χτυπᾶ διακριτικὰ τὴν πόρτα, ἀνοίγει, καὶ ρωτᾶ:

—Ἐδῶ εἶναι ὁ κ. Ρίκ;

—Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανένας Ρίκ! ἀπαντᾶ ἀπότομα ὁ κ. Πάμ.

Ὁ κ. Φλοὺμ ὑποκλίνεται:

—Μὲ συγχωρῆτε... Λυποῦμαι πολὺ ποὺ σᾶς ἐνόχλησα... μὲ συγχωρῆτε καὶ πάλιν.

Καὶ ἀποσύρεται, χωρὶς ὅμως νὰ κλείση τὴν πόρτα. Ὁ κ. Πὰμ γίνεται ἔξω φρενῶν:

—Νὰ τὸν πάρη ὁ διάολος! ἀνακράζει. Ἀντὶ νὰ λέη σαχλαμάρες, θἄκανε καλλίτερα νὰ κλείση τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μὴν πουντιάσω.

Ὁ κ. Φλοὺμ ξαναεμφανίζεται στὴ πόρτα, κι' ἐρωτᾶ:

—Μήπως θέλετε ν' ἀγοράσετε κανένα αὐτόματο μηχάνημα νὰ κλείνουν τὶς πόρτες;

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἡ ἐποχή μας εἶναι ἐποχὴ πεζότητος. Οἱ ἄνθρωποι, καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμη τὶς αἰσθηματικώτερες σχέσεις των, δείχνονται συχνὰ ἀνάγωγοι. Κι' αὐτὸ ἴσως μᾶς κάνει νὰ θαυμάζωμε μὲ μεγαλύτερη ἀκόμη συγκίνηση τὴν ἐξαίσια λεπτότητα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν στοὺς ἱπποτικοὺς χρόνους οἱ ἄνδρες, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν ἀγαπημένην των.

Μιὰ σύντομη ἀνασκόπηση στοὺς Φλωρεντινοὺς συγγραφεῖς τοῦ Μεσαίωνος μᾶς δίνει ἄπειρα τέτοια παραδείγματα:

Ὁ Γκέντο Ἀλφάντι λέγει γιὰ τὴν ἀγαπημένη του:

«Ὅταν τὴν συνήντησα πρώτη φορά, τὸ βλέμμα της μπῆκε κατ' εὐθεῖαν στὴν ψυχή μου. Ἀπὸ τότε, δὲν μπορῶ νὰ δῶ ἢ νὰ σκεφθῶ τίποτ' ἄλλο».

Ὁ Γκίντο Καβαλκάντι ἀφηγεῖται:

«Ὅταν παρουσιάζεται, ἡ ἀτμόσφαιρα πλημμυρίζει ἀπὸ ρίγη φωτός... Ὁ ἔρως συνοδεύει τὰ βήματά της... Κι' ὅσοι τὴν δοῦν, μένουν ἄφωνοι...»

Ὁ Τζιάννι Ὀρλάντι λέγει:

«Ἀστράφτει σὰν ἄστρο μέσα στὸ φῶς ποὺ σκορπίζει ἡ παρουσία της».

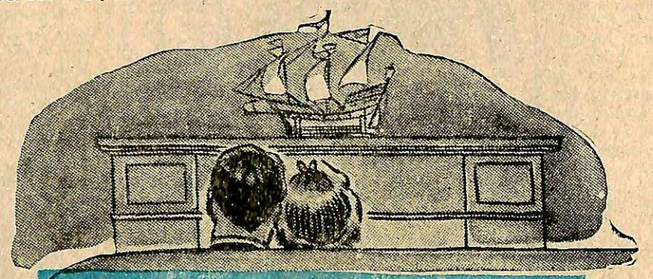

ΩΡΕΣ ΓΛΥΚΕΣ

Ὧρες γλυκὲς τῆς σιωπῆς στὸ ἀπόμερο τὸ σπίτι
ποὺ δὲν τὸ φθάνει ὁ ἀντίλαλος τῆς ἄσχημης ζωῆς,
ἐρρέατε ὅπως τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν καθάριες
καὶ τὴ σοφὴ γαλήνη σας δὲν τάραζε κανείς.

Τ' ὀλίγο φῶς ὡς ἔπεφτε στὸ σπίτι μέσα ὡραῖο,
ἐρώτιζε τὴν ὄψι σου τὴν ἄρρωστη, ὦ ἐσύ,
ποὺ ἡ ὀμορφιά σου ἀμάραντη ν' ἀνθίζη θέλω πάντα
καὶ νὰ προσφέρη πάντοτε μιὰ νέα ζωὴ κι' αὐγή.

Ὧρες γλυκές, ἀτάραχες, στὸ σιωπηλὸ τὸ σπίτι,
τὸ ἡμίφως σας καὶ τὴν λεπτὴ ὀλίγη σας χαρὰ
ξανάνθισ' ἡ ἀγάπη μου κι' ἐσκόρπισε τὸ ἐγώ της
ὡσαν τραγοῦδι κι' ἄρωμα γύρω ἀπὸ μιὰ ὀμορφιά.

Σωτήρης Ἀκίπης

Ἱστορίες ἔξυπνες

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Σὲ μιὰ πόλη τῆς Γαλλία, ἕνας καταστηματάρχης εἰδῶν νεωτερισμοῦ εἶχε κρεμασμένη ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημά του μιὰ ταμπέλλα μὲ τὴ παράξενη ἐπιγραφή: «Ὁ Κομψὸς Παπᾶς». Σ' αὐτὴν ἦταν ζωγραφισμένο καὶ τὸ πρόσωπο ἑνὸς ἱερωμένου.

Ὁ ἀστυνόμος τῆς πόλεως εἶδε τὴν ἐπιγραφή, ἐθεώρησε προσβλητικὴ γιὰ τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τοῦ λαοῦ, κι' ὅταν ἐπέστρεψε στὴν ὑπηρεσία του, φώναξε δυὸ χωροφύλακες καὶ τοὺς εἶπε, χωρὶς πολλὲς ἐξηγήσεις:

—Νὰ πάτε ἀμέσως νὰ μοῦ φέρετε τὴν φάτσα τοῦ Κομψοῦ Παπᾶ (γαλλιστί: ἀμπὲ κοκέ).

Μ' αὐτὸ ὅμως τὸ ἐπίθετο, ὑπῆρχε, πραγματικὰ κατὰ σατανικὴ σύμπτωση, κι' ἕνας ἱερωμένος, ὁ πατὴρ Κοκέ.

Οἱ χωροφύλακες, συνηθισμένοι σὲ τέτοιες ἀποστολές, καὶ χωρὶς νὰ καταλάβουν καλὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ρώτησαν νὰ πληροφορηθοῦν γιὰ τὸν «ἀμπὲ Κοκέ», καὶ μιὰ καὶ παρξη τοῦ ἱερωμένου, καὶ μιὰ καὶ δυὸ διευθύνθηκαν σπίτι του, τὸν ἄρπαξαν καὶ τὸν ὡδήγησαν σ' ἕνα κελλὶ τῆς ἀστυνομίας.

—Φέραμε τὸν παπᾶ! εἶπαν ἁπλῶς στὸν ἀστυνόμο.

Ἐκεῖνος ποὺ ἐθεώρησε τὴν φράση ὡς ἀπάντηση στὸ ἀστεῖο του, καὶ νόμισε πὼς ἔφεραν τὴν ταμπέλλα τοῦ καταστήματος, διέταξε:

—Βάλτε τον στὴν ἀποθήκη!

Καὶ παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του, ὁ δυστυχὴς πατὴρ Κοκὲ ἐνεκλείσθη στὴν ἀποθήκη, ὅπου ὅμως δὲν ἔπαυσε νὰ φωνάζη καὶ νὰ διαμαρτύρεται. Στὸ τέλος, οἱ χωροφύλακες πῆγαν πάλι στὸν προϊστάμενό τους:

—Ὁ πατὴρ Κοκὲ μᾶς ἐνοχλεῖ.

Ὁ ἀστυνόμος, νομίζοντας ἀκόμα ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ταμπέλλα, ἀπαντᾶ:

—Κάψτε τον!

Τὰ πράγματα γινότανε σοβαρά. Καὶ οἱ χωροφύλακες, θορυβημένοι αὐτὴ τὴν φορὰ γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ διαταγή, ζήτησαν τὴν συμβουλὴ τῶν συναδέλφων των.

Καὶ τότε μόνο ἀπεκαλύφθη ἡ παρεξήγησις. Ὁ πατὴρ Κοκὲ τὸ φυσοῦσε καὶ δὲν κρύωνε.

Γέλα σύνδυμα τοῦ δικαστηρίου

Γάμος κατεργαρέων

Τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΕΙΝΑΙ νέα ὄχι πολὺ νόστιμη. Ἂν ἔχη κάτι «πολύ» εἶναι ἡ ἀπελπισία. Διότι ὁ νεαρὸς καὶ κομψὸς καὶ ὁλέθριος γαμβρὸς ἐπέρασε μαζί της μονάχα τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου.

— Κι' ὕστερα;

— Ἔφυγε.

— Γιατί;

— Μήπως ξέρω;

— Τί συνέβη μεταξύ σας;

— Τίποτε. Κάτι τοῦ εἶπα μονάχα. Ἕνα πρᾶγμα οἰκονομικῆς φύσεως. Δὲν τὸ ἐπερίμενε, φαίνεται, διότι ἐνόμιζε ὅτι εἶμαι πλουσία. Γι' αὐτὸ δὲν φταίω ἐγώ. Ὁ πατέρας μου διέδιδε ὅτι εἶχε μεγάλην περιουσίαν. Ἀλλὰ ὁ ἄντρας μου οὐδέποτε ἐφάνηκε ὅτι ἐνδεφέρετο γιὰ χρήματα. Ἀντιθέτως ἔλεγε πὼς μὲ ἀγαπᾶ καὶ ὅτι δὲν ἐνδιεφέρετο ποσῶς γιὰ τὰ λεφτά.

— Λοιπόν;

— Τὴν πρώτη νύχτα...

— Τοῦ εἶπες;

— Ὅτι εἶμαι ἀπένταρη.

—Καὶ δὲν τὸ ἤξερε;

— Ὄχι δὲν τὸ ἤξερε.

Τὸν δυστυχῆ! Δὲν τὸ ἤξερε. Τὸ πῶς τὸ ἔμαθε εἶναι μιὰ ἀρκετὰ περίεργη ἱστορία, ποὺ ἀξίζει νὰ ἐκτεθῆ μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέραν συντομίαν.

Δὲν ἠμποροῦσε νὰ καυχηθῆ ὅτι ἔπαιρνε τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου ὁ λαμπρὸς νέος κ. Ἀντώνιος Πονηρός. Ἡ ὁμορφιὰ τῆς γυναικὸς ὅμως, εἶναι πρᾶγμα πολὺ σχετικὸν καὶ στὸ κεφάλαιο αὐτὸ εἶχε ἐντελῶς ξεκαθαρισμένες ἀντιλήψεις.

— Ὄμορφη;

— Οὔτε κουβέντα!

— Ἀζήτητη νἆναι...

— Γιατί;

— Μιὰ καλλονὴ σίλεμου— ἔλεγε ὁ θαυμάσιος νέος—εἶναι διαρκὴς ἀπειλὴ κατὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεώς σου. Ἐνῶ μὲ μιὰ γυναῖκα ἄσκημη μπορεῖς νὰ περπατᾶς μὲ τὸ μέτωπο ψηλά. Δὲν λέω, βέβαια, ὅτι ὀφείλει κανεὶς νὰ παντρευτῆ τὴν φοίκην. Ἀλλὰ λίγη ἀσκήμια τῆς συζύγου εἶναι ἀδερφέ, μιὰ ἐγγύησις γιὰ τὸν σύζυγον. Καὶ μὴν ξεχνᾶμε κάτι ἄλλο, προκειμένου νὰ τὴν ὑποψηφίαν σύζυγόν μου.

— Τί;

— Τὸν ἔχει τὸν ἀσίκη.

— Ἐν ἀφθονίᾳ;

— Ἐν πλήρει ἀφθονία...

Πῶς τὴν ἔμπλεξε; Ἀπλούστατα. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὁ θαυμάσιος αὐτὸς νέος, ἀποτυχὼν παταγωδῶς ὡς ἄνθρωπος τοῦ θεοῦ ἀπεφάσισε νὰ συνταχθῆ τῷ Σατανᾷ. Πτωχὸς ἦταν. Δουλειὰ δὲν εἶχε. Ἀπένταρος βρισκόταν διαρκῶς. Καὶ εἰς ἐπίμετρον χρωστοῦσε τρία νοίκια, δυὸ κοστούμια καὶ πέντε χιλιάδες μετρητά. Διέξοδον δὲν ἔβλεπε πουθενά, οὔτε ἴχνος ἠλιακῆς ἀκτῖνος ἐφώτιζε τὸ ἔρεβος τῆς πλήρους ἐξαθλιώσεώς του. Ὅταν, ἔθαφνα, τοῦ ἦλθε ἡ θαυμασία ἔμπνευσις νὰ χορέψη τὸν χορὸν τοῦ Ἡσαΐα, ποὺ ὄχι σπανίως λύει τὰ πιὸ περίπλοκα οἰκονομικὰ προβλήματα.

Συνῆψε δάνειον. Ἐντύθηκε. Ἐπλύθηκε. Ἐσυγυρίστηκε. Ἔγινε κομψός. Δὲν ἔργησε δὲ καθόλου νὰ κάνη τὴν γνωριμίαν κοπέλλας πολυφέρνου γιὰ τὸν «ἀσίκην» τῆς ὁποίας ἐκυκλοφοροῦσαν φῆμες τρομακτικές. Ὑπεκρίθη τὸν παραλῆν. Τὸν κτηματίαν.

Ἡ κόρη ποὺ εἶχε διαλέξει δὲν ἦταν καλλονή. Οὔτε εἶχε τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν εἴκοσι Μαΐων. Τριανταπέντε ἔτη ἔφερε ἀπαθῶς στοὺς στιβαρούς της ὤμους, ποὺ τὰ ἐξηφάνιζε ὅμως προῖκα τριῶν καὶ πλέον ἑκατομμυρίων. Τρία ἑκατομμύρια δὲν ἦταν ἀστεῖα γιὰ ἕνα κύριον ποὺ ἐχρωστοῦσε καὶ τῆς κάλτσες του.

—Τοῦ εἶπα ὅτι εἶμαι ἀπένταρη.

— Σ' ἀγαπῶ.

— Πολύ;

— Μέχρι θανάτου.

— Ἀλήθεια;

— Δοκίμασέ με...

Ἡ νέα ἐπείσθη. Τὰ πράγματα ἔπῆραν σοβαρὰν τροπήν. Καὶ ἔγινε ὁ γάμος. Ὁ ὁποῖος ἐπέπρωτο νὰ κρατήση ὅσο τὰ ρόδα καὶ νὰ ὁδηγήση ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια στὸ δικαστήριον.

Ἰδοὺ ὁ πατήρ, μελαγχολικὸς καὶ θυμώδης:

— Μᾶς ἔφυγε.

— Τὴν ἐπομένη τοῦ γάμου...

— Μάλιστα κ. πρόεδρε. Διότι, λέει ἡ κόρη μου δὲν εἶχε προῖκα. Καὶ μήπως, κύριε, ἐκουβεντιάσαμε ποτὲ γιὰ προῖκα; Ἐκυκλοφοροῦσε ἁπλῶς ἡ φήμη ὅτι εἶχε τρία ἑκατομμύρια.

— Πῶς, αὐτό;

— Ξέρω γώ;

— Ἐσὺ τὰ κυκλοφοροῦσες αὐτά;

— Ὄχι, σᾶς ὁρκίζομαι...

— Δὲν τὰ διέψευσες ποτὲ ὅμως.

— Ὄχι, βέβαια... Δὲν μὲ ἐρώτησε ὅμως καὶ κανένας. Ὅσοι γαμβροὶ ἐρώτησαν νὰ πληροφορηθοῦν τοὺς τὰ εἶπα καθαρὰ ὅτι δὲν εἴχαμε πεντάρα. Ὁ κύριος δὲν ρώτησε.

— Φάνηκε λεπτός.

— Λεπτότης εἶναι αὐτή;

— Τί φρονεῖς ἐσύ;

— Τί νὰ φρονῶ; Ἰσυρίζεται ὅτι κι' αὐτὸς δὲν ἔχει πεντάρα. Ἀπεκαλύφθησαν κι' οἱ δυὸ μεταξύ τους, τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου. Ὁ ἕνας νόμιζε τὸν ἄλλον πλούσιον. Στὸ τέλος κι' οἱ δυὸ δὲν ἔχουν δεκαράκι. Ἐπὶ τέλους ὅμως αὐτὸς εἶναι νέος. Ἄντρας! Μπορεῖ νὰ δουλέψη νὰ ζήση!... Ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶ...

Περίπλοκα πράγματα. Καλεῖται ὁ γαμβρός:

— Ἐσὺ τί λές;

— Τί νὰ πῶ;

— Ἀπὸ ἔρωτα παντρεύτηκες;

— Ἀπὸ ἔρωτα; Χμ...

— Τί χούμ;

— Δηλαδὴ αἰσθανόμουν καὶ ἔρωτα ἀλλά... Γίνεται χωρὶς χρῆμα τίποτε κ. πρόεδρε; Ἐγὼ εἶμαι χρεωμένος ὥς τὰ μπούνια. Ἡ κυρία μ' ἐνόμιζε πλούσιο...

— Ἐσὺ τῆς τῶπες;

— Ὄχι...

— Τῆς εἶπες ὅτι εἶσαι κτηματίας.

— Τὸ ὁμολογῶ. Μὰ τὴν ὥρα ποὺ ἐτοιμαζόμουν νὰ τῆς ἀποκαλύψω ὅτι δὲν εἶμαι, ἐπρόφτασε καὶ μοῦ ἀπεκάλυψε ἐκείνη, τὸ βάρος, λέει ποὺ εἶχε στὴν τυνείδησή της. Ὅτι οἱ πληφορίες περὶ προικὸς ἦταν ψεύτικες...

Τὸ δικαστήριον ἐκρίθη ἀναρμόδιον. Καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐπῆρε τὸν κανονικὸν δρόμον τοῦ διαζυγίου. Ὅσο γιὰ τὸ περίεργον ζεῦγος γρήγορα συνῆλθε. Μεταξὺ κατεργαρέων ὑπάρχει πάντα συνεννόησις...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ἡ μάχη τῆς... αὐταρκείας

Τὸ σύνθημα: «Τίποτα δὲν πρέπει νὰ πετιέται». — Οἱ πηγές: ὁ κάλαθος τῶν ἀχρήστων καὶ ὁ τενεκὲς τῶν σκουπιδιῶν. — Μιὰ πρωτοφανής, τεράστια κι' ἀξιοθαύμαστη ὑπηρεσία.

ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο τῆς «Ἑβδομάδος» περιγράψαμε μὲ ποιὸ τρόπο οἱ Γερμανοὶ, ἀντιμετωπίζοντας ἐκ τῶν προτέρων τὸν ἀποκλεισμό, ἀντικατέστησαν τὸ φυσικὸ αὐγό, μὲ αὐγὸ συνθετικὸ ἢ ὅπως τὸ λέν αὐγόερζάτς. Ἡ βιομηχανία ὅμως, τῶν συνθετικῶν ὑλῶν, τῶν ἐρζάτς, δὲν περιωρίστηκε φυσικὰ σ' αὐτό: ἔχει σκοπὸ ν' ἀντικαταστήσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες πρῶτες ὕλες ἢ εἴδη πρώτης ἀνάγκης, μὲ χημικὲς συνθέσεις. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, οἱ Γερμανοὶ πιστεύουν πῶς θὰ εἶναι δυνατὸν ν' ἀνθέξουν στὸν οἰκονομικὸ ἀποκλεισμό, ποὺ τοὺς κήρυξε ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία.

Ἡ προσπάθεια τῆς αὐταρκείας, χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1937. Κατὰ τὸ περίφημο τετραετὲς σχέδιο, **τίποτα δὲν πρέπει νὰ πετιέται.** Ἡ βάσις τῆς βιομηχανίας τῶν «ἐρζάτς» στηρίζεται κατὰ μέγα μέρος στὴν συστηματικὴ τεχνικὴ ἐπεξεργασία κάθε πράγματος ποὺ ὥς τώρα ἐθεωρεῖτο ἄχρηστο. Ὁ κάλαθος λοιπὸν τῶν ἀχρήστων καὶ ὁ τενεκὲς τῶν σκουπιδιῶν, μετεβλήθησαν αἰφνιδίως σὲ πηγές... παραγωγῆς πρώτων ὑλῶν! Καμμιὰ νοικοκυρά, κανένα κατάστημα, κανένα ἐργοστάσιο, δὲν πρέπει πιὰ νὰ πετᾷ τίποτα! Ὅλα εἶναι χρήσιμα— νὰ ἡ βάσις τῆς αὐταρκείας.

Τὰ πιὸ καταπληκτικὰ καὶ ἑτερόκλητα ἀντικείμενα περιμαζεύονται, ἐπεξεργάζονται καὶ παραδίδονται στὴν κατανάλωσιν μὲ τελείως διαφορετικὴ φόρμα.

Θὰ σᾶς ἀναφέρωμε σήμερα μερικὲς ἀπὸ τὶς καταπληκτικὲς ἐπιτυχίες τῶν χημικῶν τῆς Γερμανίας.

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΣΥΣΤΗΜΑ!

Πρίν ὅμως σημειώσωμε τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῆς τεραστίας αὐτῆς ἐπιστημονικῆς προσπαθείας, ἄς ἀναφέρωμε μὲ λίγες λέξεις μιὰν ἄλλη πλευρά της, ποὺ εἶναι ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρουσα: τὴν ὀργανωτικὴ πλευρά, τὸ σύστημα ποὺ χρησιμοποιεῖται στὸν ἀγῶνα αὐτόν, τὸν τόσο σημαντικὸ ὅσο κι' ὁ πολεμικὸς ἀγών. Δὲν εἶναι μόνον δύσκολος ὁ τρόπος τῆς καταλλήλου χρησιμοποιήσεως τῶν πρώτων αὐτῶν ὑλῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τῆς συλλογῆς των. Κι' ἔχει ὀργανωθῆ πρὸς τοῦτο μιὰ τεράστια ὑπηρεσία ποὺ λειτουργεῖ κατὰ τρόπον ἀξιοθαύμαστο. Νέα παιδιά, μαθητὲς τῶν σχολείων, μέλη τῆς γερμανικῆς ὀργανώσεως Νεολαίας περιέρχονται τακτικὰ τὶς ἀποφόρες συνοικίες καθ' ὁμάδας, ὁδηγῶντας καροτσάκια ἢ καμιονία. Ἡ διέλευσίς των ἀγγέλλεται ἀπὸ μακρυὰ μ' ἕναν χαρακτηριστικὸ κρότο, ποὺ προκαλεῖται μὲ τὸ χτύπημα κενῶν δοχείων κονσερβῶν. Οἱ ὁμάδες αὐτὲς ἐπισκέπτονται ἑναμέν σπίτι καὶ παραλαμβάνουν τὰ διάφορα ἀντικείμενα καὶ ὑλικὰ ποὺ οἱ νοικοκυράδες ἔχουν μαζέψει μέσα σὲ εἰδικοὺς στεγανοὺς τενεκέδες σκουπιδιῶν, ἀφοῦ ξεγωρίσει καὶ θέσει κατὰ μέρος τὰ μετάλλινα ἀντικείμενα κ. ἄ.

Ἔπειτα αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα καὶ ὑλικὰ συγκεντρώνονται σὲ εἰδικοὺς χώρους ὅπου τακτοποιοῦνται καὶ χωρίζονται κατὰ κατηγορίας ἀναλόγως πρὸς τὸ εἶδός των καὶ ἀναλόγως τῆς ἐπεξεργασίας ποὺ πρόκειται νὰ ὑποστοῦν.

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Γερμανοί, ἀνεξαρτήτως φύλου καὶ ἐπαγγέλματος, προσυμποιοῦνται νὰ βοηθήσουν δωρεὰν τὴν Χιτλερικὴν Νεολαίαν στὸ ἔργο της, ποὺ τὸ θεωροῦν πραγματικὸ ἐθνικὸ ἔργο. Τὸ πρῶτο ἔτος τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματος τῆς αὐταρκείας, μόνον στὸ Βερολῖνο συνελλέγησαν ἔτσι μέταλλα ἀξίας ἑκατὸ χιλιάδων μάρκων ἀπὸ ἄχρηστα ἀντικείμενα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πεταχθοῦν στὰ σκουπίδια.

Ὅλη ἡ χώρα ἔχει ἐπιστρατευθῆ. Τὰ ἐργοστάσια παραδίδουν, τὰ ὑπολείμματα τῶν πρώτων ὑλῶν, τὰ γκαράζ τὰ κενὰ δοχεῖα καὶ τὰ βρώμικα ἔλαια, οἱ καπνισταὶ τὰ ἄδεια κουτιὰ τῶν τσιγάρων, οἱ ἀναγνῶσται τὶς παλιὲς ἐφημερίδες, κ.ο.κ.

Η ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

Συγχρόνως καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια ὅπως-ἡ ἐπεξεργασία τῶν εἰδῶν αὐτῶν στοιχίζει ὅσο τὸ δυνατὸν φθηνότερα. Πρὸς τοῦτο, ὅλοι οἱ φυλακισμένοι ἔχουν διατεθῆ στὴν ἐπεξεργασία τῶν ὑλῶν αὐτῶν. Κι' αὐτὸ ὅμως, γίνεται μὲ σύστημα. Ἔτσι, οἱ φυλακισμένοι τοῦ Κάσσελ, χρησιμοποίησαν εἰδικῶς γιὰ τὴν ἐπεξεργασία τῶν παλαιῶν ἠλεκτρικῶν συρμάτων. Σὲ διάστημα δὲ τεσσάρων μηνῶν κατεσκευάσθησαν ἀπὸ 200.000 χιλιόγραμμα παλιὰ καλώδια, 61.000 κιλὰ ὑαλώδδου, 17.000 κιλὰ χαλκοῦ καὶ 14.000 κιλὰ γιούτας.

Κάθε πολίτης ποὺ θὰ παραλείψῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθῆκον του στὸν ἀγῶνα αὐτόν, κάθε νοικοκυρὰ ποὺ θὰ ἀμελήσῃ νὰ «περιφρουρήσῃ» τὰ σκουπίδια τοῦ σπιτιοῦ, ἢ ποὺ δὲν θὰ τὰ χωρίσῃ καὶ τὰ τακτοποιήσῃ καταλλήλως ὥστε ἡ χρησιμοποίησίς των νὰ εἶναι εὔκολη καὶ παραγωγική, τιμωροῦνται μὲ αὐστηρότατες ποινές, καὶ θεωροῦνται ὡς ἐχθροὶ τοῦ ἔθνους. Ἡ παρακολούθησις δὲ τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τῶν σχετικῶν ὁδηγιῶν ἔγει ἀνατεθῆ στὴν δημαρχιακὴ ὑπηρεσία.

Ἄς δοῦμε τώρα τί γίνονται οἱ παράξενες αὐτὲς πρῶτες ὕλες ποὺ συγκεντρώνονται μὲ τόση προσοχὴ καὶ μὲ τόση προσπάθεια.

ΤΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΚΟΚΚΑΛΑ

Εἴπαμε πῶς οἱ Γερμανοὶ ἔθεσαν ὡς βάσιν μιὰν ἀρχή: τίποτα δὲν πρέπει νὰ χάνεται.

Πέρισυ, ἀπὸ τοὺς τενεκέδες τῶν σκουπιδιῶν μαζεύτηκαν κι' ἐπεξεργάσθησαν 100.000 τόννους κόκκαλα! Ἡ ἐπεξεργασία τῶν ὀστῶν αὐτῶν συνετέλεσαν στὴν οἰκονομία συναλλάγματος 25 ἑκατομμυρίων μάρκων. Ἰδοὺ τώρα καὶ τί κατεσκευάσθη ἀπὸ τὰ ὀστὰ αὐτά:

10.000 τόννοι λίπους, 15.000 τόννοι κόλλας, καὶ 45.000 τόννοι χημικοῦ λίπους γιὰ τὶς μηχανές!

ΤΑ ΦΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΑΤΑΣ

Οἱ Γερμανοὶ καταναλίσκουν ὡς γνωστὸν κολοσσιαῖες ποσότητες πατάτας. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ λοιπὸν ποὺ ἄρχισε ἡ ἐφαρμογὴ προγράμματος τῆς αὐταρκείας, οἱ Γερμανίδες νοικοκυρὲς φύλαγαν προσεκτικὰ τὰ φλούδια τῆς πατάτας ποὺ χρησιμοποιοῦσαν. Μ' αὐτὰ ἀποκλειστικῶς ἐτράφησαν ὁλόκληρα κοπάδια χοίρων!

Στὸ μεταξὺ οἱ χημικοὶ ποὺ ἀσχολοῦντο νὰ κατασκευάσουν συνθετικὸ φελλό, ποὺ ἡ Γερμανία εἰσήγε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἀνεκάλυψαν πῶς τὸ ἐξωτερικὸ λεπτότατο φλοῦδι τῆς πατάτας, ἀποτελεῖ θαυμασία ὕλη γιὰ τὴν κατασκευὴ φελλοῦ. Ἔτσι τὰ φλούδια τῆς πατάτας, ὑφίστανται τώρα νέαν ἐπεξεργασία: τοὺς ἀφαιρεῖται πρῶτα ἐντελῶς ἡ ψύχα, ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὰ γουρούνια, καὶ τὸ λεπτότατο σκοῦρο περίβλημα διατίθεται γιὰ τὴν κατασκευὴ ἐξαιρετικῆς ποιότητος φελλοῦ!

ΤΑ ΚΑΤΑΚΑΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΜΕ

Οἱ Γερμανοὶ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα κατώρθωσαν νὰ κατασκευάσουν καὶ καφέ-ἐρζάτς. Ὡστόσο δὲν μπόρεσαν ν' ἀποκλείσουν ὁλωσδιόλου τὴν εἰσαγωγὴ φυσικοῦ καφέ. Ἔτσι ἐξακολουθοῦν νὰ εἰσάγωνται στὴ Γερμανία περὶ τοὺς 150.000 τόννους καφὲ ἐτησίως.

Οἱ χωρικοὶ ὅμως ἐσκέφθησαν πῶς ἂν δὲν μποροῦσαν ν' ἀποφύγουν τελείως τὴν εἰσαγωγὴ φυσικοῦ καφέ, θὰ μποροῦσαν ὡστόσο νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ κατακάθια τοῦ καφὲ αὐτοῦ. Ἔκαμαν πειράματα καὶ ἀπεδείχθη πῶς τὸ κατακάθι τοῦ καφὲ ἀποτελεῖ σπουδαία πρώτη ὕλη. Ἀπὸ τὶς ἀναλύσεις ποὺ ἔγιναν, ἀπεκαλύφθη ὅτι τὸ βράσιμο δὲν καταστρέφει ὁλωσδιόλου τὰ συστατικὰ τοῦ καφέ. Καὶ τὰ ἐονοστάσια ἀντικατέστησαν... τὶς καφετζοῦδες! Ὅλοι οἱ Γερμανοὶ ποὺ ἀπολαμβάνουν τὸ προνόμιον νὰ πίνουν φυσικὸ καφὲ ὑπογρεοῦνται νὰ φυλάττουν ἰδιαιτέρως τ' ἀποβράσματα τοῦ καφὲ καὶ νὰ τὰ παραδίδουν γιὰ νὰ ὑποστοῦν εἰδικὴ ἐπεξεργασία.

Ἀπὸ αὐτὰ οἱ χημικοὶ κατορθώνουν σήμερα νὰ παράγουν ποῦτα-ποῦτα 3.000 τόννους... ἐλαίου! Κατόπιν, μὲ μιὰ ἄλλη εἰδικὴ ἐπεξεργασία παράγεται ἀρκετὴ ποσότης λίπους, κεροῦ, ρετσίνας καὶ τζελατίνας! Μὲ τὸ λάδι αὐτὸ τοῦ καφὲ καὶ τὸ λίπος, κατασκευάζεται ἐξαιρετικῆς ποιότητος σαπούνι!

ΚΑΙ ΑΡΓΥΡΟΣ!

Κάθε χρόνο στὴν Γερμανία προβάλλονται εἰκοσιπέντε ἑκατομμύρια μέτρα κινηματογραφικῶν ταινιῶν. Πρίν ἐφαρμοσθῆ τὸ τετραετὲς πρόγραμμα τῆς αὐταρκείας, μετὰ τὴν προβολή, οἱ ταινίες αὐτὲς κατεστρέφοντο. Μὲ τὴν ἐπεξεργασία ποὺ τώρα ὑφίστανται, οἱ Γερμανοί, ἐξοικονομοῦν 15 ἑκατ. μάρκων ἀργύρου.

Τὸ ξύρισμα

Ἡ ΚΟΝΑ ΠΟΡΦΥΡΙΑ καθισμένη σὲ μιὰ χαμηλὴ μπαγκέτα, καθάριζε νερατζάκια, νὰ τὰ ψήσῃ γλυκό.

Περαστικὴ ἡ Ἀγγέλα τοῦ Τοῦρλα μὲ τὴν κόρη της τὴν Ἰφιγένεια σταθήκανε νὰ τὴ χαιρετήσουνε:

— Τί γίνεσαι καλὲ Προφυρία μου; Δέ σὲ βλέπω πιὰ στὴν ἐκκλησία. Τὸ στασίδι σου ἄδειο.

Ἡ Προφυρία σηκώθηκε.

— Καλῶς τσοι! Ἐλάτε κάτσετε νὰ σᾶς δῶ. Ἄχ, κοκώνα μου! Ποῦ νὰ βρῶ καιρὸ καὶ ἄδεια νὰ πάω νὰ λουτουργηθῶ κι' ἐγὼ σὰ χριστιανή; Πότε μὲ τὴ λάτρα τοῦ σπιτιοῦ, πότε μὲ τὰ ψούνια, εἶμαι πάντα σκλάβα ἀλευτέρωτη.

Ἡ Ἰφιγένεια ἐπενέβηκε:

— Μά τώρα ποὺ πάντρεψες τὴ Σουλτάνα σου πιὰ ἤπρεπε νὰ ξεκουραστῆς.

— Ἄς γελάσω, κόρη μου. Ἄχ! Αὔριο ποὺ θὰ σὲ παντρέψῃ κι' ἐσένα ἡ μάννα σου θὰ δῇ τὸν καμό. Ἡ μιὰ κόρη κάνει γιὰ δέκα!

—Ἄς ἔρθῃ ἡ ὥρα ἡ καλή πιά, εἶπεν ἡ Ἀγγέλα, καὶ οὔλα τὰ ὑπομονεύεται κανείς. Νερατζάκι θὰ ψήσης;

— Ναί, μάτια μου! Τὸ ψήνω ἀλάκαιρο. Θὰ τὸ βάλω στὸ νερὸ καμπόσες μέρες ἀφοῦ τὸ βράσω καὶ ὕστερα θὰ τὸ ρίξω στὴν πράσινη στύψη νὰ κάνῃ κολόρι. Τὸ ψήνω πιὸ καλὰ κι' ἀπ' τσοί κουφετιέρηδοι. Τὸ νερατζάκι μου ἔχει νάμι.

Ἡ Ἀγγέλα χαμογέλασε.

— Ἐσὺ μάτια μου εἶσαι, χρυσοχέρα. Ὅ,τι δῇ τὸ μάτι σου, τὸ κάνει τὸ χέρι σου. Τόχω νὰ τὸ κάνω!

Μὲ καμάρι ἡ Προφυρία γέλασε μὲ τὴν καρδιά της:

— Νᾶσαι καλὰ ποὺ λές τὴν ἀλήθεια. Τί δὲν ἤκανα σὰν ἤμουνε λεύτερη! Κέντημα στὸ γκεργκέφι μὲ μετάξια, ἀσπρική, μαγείρεμα, ρετσέλια, παστίτσια, ὅτι σκαρφιστῆ ὁ νοῦς σου.

— Μὰ δὲ τὰ ξέρω;

— Ἡ γειτονιὰ μέχε πιὰ δεξί χέρι. Ὅ,τι θέλανε στὴν Προφυρία. Τὰ τορτόνια μου καὶ τὰ κοπανάκια μου μοναδικά, ὁ κροσές ποὺ ἤπλεκα μιλιούντανε. Κάρτσα, μποξαδάκια, ὡς καὶ παντοῦφλες σκοινένιες ἤκανα τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου.

— Τί μοῦ λές; ρώτησε μὲ θαυμασμὸ ἡ Ἰφιγένεια.

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω Ἐφιγένειά μου. Ἐσεῖς οἱ μοντέρνες, μᾶς βλέπετε γρηὲς καὶ γελᾶτε. Μὰ ὅτι ξέρει μιὰ περασμένη, δὲν τὸ ξέρουνε δέκα καιούργια φυντάνια.

Ἡ Ἀγγέλα εἶπε σιγὰ-σιγά:

—Ἤκανες καὶ νυχτικό, θαρρῶ, Προφυρία μου, γιὰ τσή πιτσιλάδες τοῦ προσώπου.

—Καὶ μονάχα νυχτικό; Κρῦο τ' οὐρανοῦ, σουλουμᾶ, ραστίκι γιὰ τὰ φρύδια, κοκκινάδι μὲ ἀβρουνόρριζα, σκόνη τῶν δοντιῶν μὲ κριμίζι. Ἀκόμα ἤξερα κι' ἠξυρίζα τὰ μάγουλα ποὺ εἶχανε τρίχες γιατὶ τότες ἠθέλανε τὴ γυναῖκα νὰ γυαλίζῃ τὸ πρόσωπό τση.

— Καλέ τί μοῦ λές Προφυρία μου; Ἤκανες καὶ ξουρίστρα σὰν τὴν Ζαμπεροῦ νὰ ποῦμε.

—Ὅ,τι θές ἤκανα. Ἄχ ἔρημα νειᾶτα!

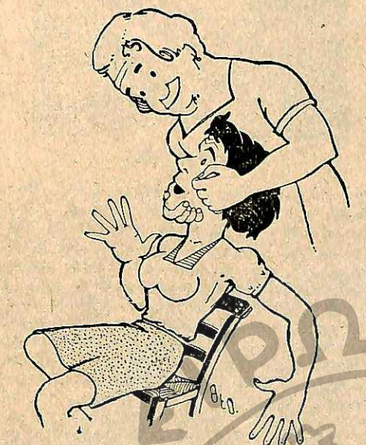

—Ἄχι, πονῶ! φώναξε τὸ κορίτσι.

Οἱ δυὸ γυναῖκες σηκωθήκανε νὰ φύγουν.

— Καθῆστε καλὲ νὰ σᾶς βγάλω ἕνα γλυκό. Ἔχω μπελτέ ἀπὸ κυδῶνι καὶ σταφυλάκι.

—Ὄχι, ὄχι πᾶμε κι' ἠαρχήσαμε. Ἀλήθεια: τώρα ποὺ ἦρθ' ἡ ὁμιλία, θὰ στὸ πῶ. Ἡ κόρη μου ἡ Ἐφιγένεια ἔχει κάτι τρίχες στὸ πρόσωπό τση· τὸ λοιπὸν ἠπηγαίναμε νὰ πάρωμε ἕνα γιατρικὸ ἀπὸ τὴ σπεταρία ντεπαλατοάρη· τὸ λένε θαρρῶ, γιὰ νὰ τσοι ρίξῃ.

Ἡ Προφυρία σηκώθηκε:

— Μή γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, θὰ τήνε κάψῃς καλέ. Ἔλα κόρη μου αὔριο πρωΐ-πρωΐ, νὰ στσοὶ βγάλω ἐγὼ τσοὶ τρίχες ἀπὸ τὰ μάγουλα μὲ μαστίγα καὶ ἀγντᾶ. Εἶναι ἕνα κι' ἕνα. Τὸ ξέρω ἀπὸ τὸν καιρὸ τσή συχωρεμένης τσή μάννας μου. Γιὰ μὲ μετάξι τσή ξουρίζανε τότες, γιὰ μὲ ἀγντᾶ.

— Ἄχ! Κόνα Προφυρία μου μ' ἔσωσες!

— Ἔλα καλέ κι' ἔννοια σου! Θὰ σοῦ κάνω ἐγὼ τὰ μάγουλα μῆλα Τραπεζοῦντα, θὰ γυαλίζῃς καὶ θὰ σφαντᾷς ποὺ θὰ σοῦ λένε:

Γιαλένιος εἶσαι μαστραπᾶς
κι' ὅποιονε δῆς τὸν ἀγαπᾶς.

— Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἔχῃ γερή, Προφυρία μου. Πᾶμε καὶ τὸ πρωΐ θὰ σοῦ τὴ στείλω, εἶπεν ἡ μάννα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἰφιγένεια τοῦ Τοῦρλα, ἡ ὥρα δέκα, τυλιγμένη σὲ μιὰ σκοῦρα γάζα, χτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς Προφυρίας.

— Καλῶς τὰ μάτια μου τὰ δυό, εἶπεν ἡ γρηά. Ἔλα καὶ τάχω ἕτοιμα. Ἕνας ἀγνυᾶς ποὺ κολλᾶ καὶ τόνε τραβᾶς μὲ τὴν τρίχα ματζί.

Ἡ κοπέλλα, κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἡ Προφυρία ὀρθὴ ἀπὸ πάνω της, ἔπαιρνε ἀπὸ ἕνα πιατάκι ἕνα ζυμάρι ἀπὸ μαστίγα κι' ἄλλες κολλητικὲς οὐσίες, τὸ κολλοῦσε στὰ μάγουλά της καὶ τὸ τραβοῦσε μὲ δύναμη, ξεριζώνοντας τὸ γνοῦδι τοῦ προσώπου.

— Ἄχ! Πονῶ φώναξε τὸ κορίτσι, καὶ τὰ μάτια της δακρύζανε.

— Μπρός στὰ κάλλη τ' εἶν' ὁ πόνος; ἔλεγεν ἡ Προφυρία.

Τὸ μαρτύριο κράτησε ὥσπου ὅλο τὸ πρόσωπο ἀπογυμνώθηκε ἀπὸ τὸ χνοῦδι κι' ἔγινε κόκκινο σὰν ντομάτα.

— Ἄντε τώρα, κόρη μου! Ἀλείψου λίγο ἀμυγδαλόλαδο νὰ μαλακώσῃ, κι' ἔλα αὔριο νὰ σὲ φιλήσω. Θάσαι μπαμπίνι!

Τὸ κορίτσι ἔφυγε μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ-πρωΐ ἡ Ἀγγέλα τοῦ Τοῦρλα ἦρθε ἀφιονισμένη καὶ χτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς Προφυρίας:

— Τ' εἶναι καλὲ σαμπάλα, σαμπάλα;

— Μωρὴ ἀθεόφοβη, δὲν ἠλυπήθηκες τὰ νειᾶτα τσή, παρὰ μοῦ τὴν ἔκανες σ' ἐκεῖνα τὰ χάλια: Καλέ ἀλαλόφωνη ἤπεσε ἡ Ἐφιγένειά μου καὶ τὸ χρῶμα τσή λαλές!

— Θὰ τὴν εἶδε κακὸ μάτι στὸ δρόμο!

— Τόσο χαΐοι νὰ δῆς λωλόκονα! Μωρὴ ἀφοῦ δὲ νοιώθεις ἀπὸ γιατροσόφια τί ἤθελες νὰ πᾷς τζαίρ-τζαίρ νὰ μᾶς κάψῃς;

Ἡ Προφυρία δὲν κρατήθηκε. Ἔκλεισε τὴν πόρτα της κατάμουτρα στὴν ἄλλη καὶ πετάγτηκε ἀπ' τὸ παράθυρο:

— Ἀμέ, στὸ διάολο βρῶμα, ποὺ θὰ μοῦ πῆς ἐμένα πῶς δὲ ξέρω. Νὰ ξεραθῆς καὶ νὰ μαραθῆς! Ἐγὼ μωρὴ ἤθελα νὰ ξουρίσω τὴ μπιμπιμένη σου, γιὰ ἐσὺ μὲ περικάλεσες ἐφταλουτροῦ; Ἔγκε τὸ νοῦ σου νὰ μή τσή γαλάσαμε τή φάτσα, τσή ὡραίας Χαλιμᾶς! Οὔστ!

Κι' ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα ἀφήνοντας τὴν ἄλλη νὰ γαυριᾷ μέσα στὸ δρόμο.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τὰ πολύκροτα νεοελληνικὰ βιβλία

«Τό ταξίδι μου» τοῦ Ψυχάρη

Μία βόμβα ἀπὸ τὸ Παρίσι.—Πῶς ἦλθε τὸ βιβλίο στὴν Ἀθήνα τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1888. — Οἱ καθαρευουσιάνοι, οἱ «Ἀττικισταὶ» καὶ ὁ ἐπαναστάτης. — Διαίρεσις τοῦ τύπου καὶ τῶν λογίων. — Οἱ γελοιογραφίες τοῦ Θέμου Ἀννίνου. — Τὰ σατυρικὰ ἐπιγράμματα τοῦ Κόκκου γιὰ τὸ «Ταξίδι». — Ὁ Ψυχάρης ἀπαντᾶ στοὺς σατυριστὲς του καὶ ὁ Κόκκος τοῦ ἀνταπαντᾶ.

«Τ Ο ΤΑΞΙΔΙ ΜΟΥ» τοῦ μακαρίτη Γιάννη Ψυχάρη ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκεῖνα ποὺ ἀναστάτωσαν τὴν Ἑλλάδα. Ὄχι μονάχα ὅταν ἐβγῆκεν ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσι, ὄχι μονάχα ἐδημιούργησε τὶς πιὸ ἀντίθετες ἐντυπώσεις κι' ἐπροκάλεσε τὶς περιεργότερες κρίσεις, μὰ τὸ βιβλίο αὐτὸ ἐσημείωσε καὶ τὴν ἀρχὴ μιᾶς ἐπαναστάσεως.

Μὲ «Τὸ ταξίδι μου» τοῦ Ψυχάρη ἐκηρύχθη ἡ γλωσσικὴ ἐπανάστασι. Ἐρρίχτηκε μ' αὐτὸ ἡ ἰδέα πὼς ἡ δημοτικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ μόνη γλῶσσά μας καὶ μόνον αὐτὴ πρέπει νὰ γράφωμε.

Ὡς τὸν Ἰούλιο τοῦ 1888, ποὺ ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίο αὐτό, ἡ γλῶσσα τῆς πεζογραφίας μας ἦταν ἡ καθαρεύουσα. Στὴν ποίησι ἡ δημοτικὴ εἶχε πολὺ διαδοθῆ. Μὰ κι' οἱ ποιητὲς τὰ πεζά τους τἄγραφαν στὴν καθαρεύουσα, ὅπως ἔξαφνα ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης. Μονάχα ὁ Βηλαρᾶς, ὁ Σολωμός, κι' ὁ Λασκαράτος εἶχαν γράψη σὲ δημοτικὴ γλῶσσα πεζογραφία πρίν φανῆ «Τὸ ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη. Ἀπὸ τότε ὅμως, ἄναψε ἡ συζήτησι καὶ πλῆθος μορφωμένοι λογοτέχνες μας ἄρχισαν νὰ γράφουν καὶ πεζὰ στὴν δημοτική, ὅπως ὁ Ἀργύρης Ἐφταλιώτης, ὁ Ἀλέξανδρος Πάλλης, ὁ Δ. Καρκαβίτσας, ὁ Χ. Χριστοβασίλης, ὁ Κ. Χατζόπουλος κι' ἔπειτα καὶ πλῆθος ἄλλοι...

Ἔτσι «Τὸ ταξίδι μου» τοῦ Ψυχάρη σημειώνει ἕνα σταθμὸ στὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Εἶναι ἡ πρώτη συστηματικὴ ἀπόπειρα δημοτικῆς στὴν πεζογραφία μας.

— ✠ —

«Τὸ ταξίδι μου» τοῦ Ψυχάρη τυπώθηκε τὸ 1888 στὸ Παρίσι καὶ τὰ πρῶτα ἀντίτυπά του ἔφταασαν στὴν Ἀθήνα τὸν Ἰούλιο καὶ τὸν Αὔγουστο τοῦ ἴδιου χρόνου.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι ἕνα εἶδος διηγήματος ποὺ διαιρεῖται σὲ 27 κεφάλαια. Σ' αὐτὸ περιγράφεται ἕνα ταξίδι στὸν Ἑλληνισμὸ καὶ πιὸ πολὺ ἕνα ἄλλο ταξίδι στὴν σύγχρονη ἑλληνικὴ διανόηση. Ὁ Ψυχάρης βρίσκει ἔτσι εὐκαιρία νὰ μπῆ στὸ ζήτημα τῆς γλώσσας καὶ νὰ κηρύξη πὼς μόνον ἡ δημοτικὴ πρέπει νὰ γράφεται. Χτυπάει τὰ στραβά, τοὺς γαλλισμοὺς καὶ τὶς ἀκρολεξίες τῆς καθαρευούσης καὶ ἀνακηρύσσει ἐθνικὸ ζήτημα τὸ γλωσσικό.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου ὑπάρχει πρόλογος μὲ τίτλο «Δυὸ λόγια», ποὺ ἀρχίζει ἔτσι:

«Ὅποιος μὲ διαβάση θὰ καταλάβη μὲ τί σκοπὸ ἔγραψα «Τὸ ταξίδι μου». Γλῶσσα καὶ πατρίδα εἶναι τὸ ἴδιο. Νὰ πολεμᾶ κανεὶς γιὰ τὴν πατρίδα του ἢ γιὰ τὴν ἐθνική του γλῶσσα, ἕνας εἶναι ὁ ἀγώνας. Πάντα ἀμύνεται περὶ πάτρης. Ἡ ζωή μου εἶναι τῆς Γαλλίας. Ὅ,τι εἶμαι, στὴ Γαλλία τὸ χρωστῶ. Τὴν ἀγαπῶ σὰ μητέρα καὶ σὰν πατρίδα. Ἔγινα παιδί της στὴν ὥρα τῆς δυστυχίας καὶ τῆς θλίψης κατόπι ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ 70· πῶς νὰ μὴ τὴ λατρεύω; Γεννήθηκα ὅμως Ρωμηὸς καὶ δὲ μπορῶ νὰ τὸ ξεχάσω. Ἔχω χρέη καὶ στὴν Ἑλλάδα. Θέλησα νὰ τῆς τὸ δείξω. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ τῆς εἶμαι χρήσιμος στὸν πόλεμο, τουλάχιστο πολεμῶ γιὰ τὴν ἐθνική μας γλῶσσα».

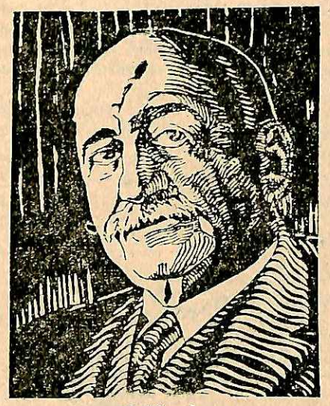

Ὁ Ψυχάρης

Αὐτὴ ἦταν ἡ γλῶσσα τοῦ βιβλίου καὶ σ' αὐτὰ στηρίζεται ὁλόκληρο. Σήμερα κι' ἡ γλῶσσά του κι' οἱ ἰδέες του δὲν θὰ ἐτάραζαν κανένα. Καὶ ὅμως, τότε, ἔκαμαν ἀνάστατη ὅλη τὴν Ἀθήνα: τύπο, λογίους, κοινωνία...

— ✠ —

Σὰ βόμβα ἦρθε τὸ βιβλίο αὐτὸ στὴν Ἀθήνα. Ἦταν καὶ τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ βιβλίο τοῦ Ψυχάρη. Τόστειλε λοιπὸν χάρισμα σὲ πολλοὺς Ἀθηναίους λογίους, δημοσιογράφους, ἐπιστήμονες, μορφωμένους ἐπαγγελματίες...

Οἱ περισσότεροι τὸ ἐπῆραν σὰν κάτι παράξενο καὶ ἀστεῖο. Ἄλλοι ὅμως, τὸ συζήτησαν πολύ. Καὶ λίγοι παραδέχθησαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὶς ἰδέες τοῦ Ψυχάρη ὡς σωστὲς καὶ τὸ βιβλίο του σὰν ἕνα κήρυγμα ἀλήθειας.

Ἐκεῖνα τὰ χρόνια οἱ περισσότεροι μορφωμένοι ἄνθρωποι τῆς Ἀθήνας ἔγραφαν μόνον στὴν καθαρεύουσα. Μὰ ὑπῆρχαν καὶ πολλοὶ ποὺ εἶχαν τὴν ἰδέα πὼς ἡ γραπτή μας γλῶσσα πρέπει νὰ γυρίση πίσω καὶ νὰ μοιάση στὴν Ἀττικὴ τοῦ πέμπτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ. Μάλισα ὁ μακαρίτης καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Κόντος ἐδημοσίευσε τότε καὶ τὶς «γλωσσικὲς παρατηρήσεις» του. Μ' αὐτὲς διόρθωσε μερικὲς παραφθορὲς τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου κι' ἐπρότεινε νὰ γράφουμε «ὁ λέμβος» καὶ ὄχι «ἡ λέμβος» καὶ ἄλλα ὅμοια. Ἐζητοῦσε καθάρισμα τῆς γλώσσας μας γιὰ νὰ γίνη «Ἀττική» ἁγνή.

Τότε ἀκριβῶς ἔσκασεν σὰν μπόμπα, «Τὸ ταξίδι μου» τοῦ Ψυχάρη. Αὐτὸ ἔφθασε στὴν ἄλλη ἄκρη!

Πρῶτος, λοιπόν, ὁ καθημερινὸς Ἀθηναϊκὸς τῦπος ἅρπαξε τὸ ζήτημα. Ἡ «Ἀκρόπολις» τοῦ Γαβριηλίδη, πάντα φιλονεϊστικὴ ἐφημερίδα, δέχθηκε τὸ κήρυγμα τοῦ Ψυχάρη σὰν μιὰ σωστὴ ἰδέα. Καὶ ἀναδημοσίευσε σὲ σειρὰ φύλλων της ὁλάκερα κεφάλαια ἀπὸ «Τὸ ταξίδι μου». Ἐξεσπάθωσε δηλαδὴ ὑπὲρ τοῦ Ψυχάρη καὶ τοῦ δημοτικισμοῦ! Πρέπει ὅμως νὰ σημειώσωμε ὅτι ἀργότερα ὁ Γαβριηλίδης ἀρνήθηκε κι' ἐπολέμησε τὸν Ψυχάρη καὶ τὴν καθαρὴ δημοτικὴ γλῶσσα.

Ἡ «Νέα ἐφημερίς» τοῦ Ἰωάννου Καμπούρογλου ἐξήτασε μὲ προσοχὴ τὸ βιβλίο τοῦ Ψυχάρη καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι πρέπει ν' ἀκολουθήσωμε «τὴν μέσην ὁδόν», δηλαδὴ οὔτε τὸν Κόντον οὔτε τὸν Ψυχάρη.

Στὸ κήρυγμα τοῦ Ψυχάρη ἀπήντησε τότε καὶ ὁ Σκυλίτσης, ὁ μεταφραστὴς τῶν «Ἀθλίων» τοῦ Οὐγκώ. Ἡ ἀπάντησις ἦταν πνευματώδης καὶ ἔντονη κι' ἔδειχνε συμβιβαστικὲς ἀντιλήψεις.

— ✠ —

Παράλληλα μὲ τὴ σοβαρὴ συζήτησι, παρέλαβε τὸ βιβλίο καὶ ἡ σάτυρα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Στὸ σατυρικὸν «Ἄστυ» ὁ Θέμος Ἀννινος παρουσίασε μὲ μιὰ καρικατούρα τρεῖς ἑλληνικὲς γλῶσσες γιὰ νὰ διαλέξη ὁ λαὸς ὅποια τοῦ ἄρεσε. Ἡ μία ἦταν ἡ γλῶσσα τοῦ καθηγητοῦ Κόντου, δηλαδὴ ἡ Ἀττικίζουσα καὶ ὑπερκαθαρεύουσα, ποὺ ἦταν κρεμασμένη ἔξω ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ στόμα του. Ἀπὸ κάτω ἦτο γραμμένη ἡ ἐπιγραφή «Γλῶττα Κόντου». Ἡ δεύτερη ἦταν ἡ μέση ὁδὸς τῆς γλώσσας κι' ἔγραφεν ἀπὸ κάτω: «Γλῶσσα Ἑλληνική». Ἡ τρίτη ἦταν ἡ δημοτικὴ γλῶσσα τοῦ Ψυχάρη καὶ ἀπὸ κάτω εἶχε τὴν ἐπιγραφή: «Γλωσσάρι Ψυχάρι».

Μὰ τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ Ψυχάρη τὸ παρέλαβε καὶ ὁ ποιητὴς Δ. Κόκκος, ποὺ ἦταν τότε λαοφιλὴς καὶ ὡς θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ ὡς σατυρικός. Ὁ Κόκκος λοιπὸν ἐσυλλογίσθη ν' ἀπαντήση στὸ βιβλίο τοῦ Ψυχάρη μὲ τὰ διάφορα γλωσσικὰ ἰδιώματα τῆς Ἑλλάδος κι' ἐδημοσίευσε στὸ «Ἄστυ» τὴν ἀκόλουθη σειρὰ ἀπὸ ἐπιγραμματικὲς ἀπαντήσεις:

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ

Τῷ Κῳ Ψυχάρη

(Ἀπαντήσεις εἰς τὸ «Ταξίδι του» ἐκ τῆς «Βαβυλωνίας»).

Ὀρέ Ψυχάρη πῶς τὸ λές,
πῶς νὰ τὸ κάνης ἔτσι,
καὶ ψύχα-ψύχα νὰ τὸ δῆς
τὸ γλῶσσα κοκορέτσι.

Ὁ Ἀλβανός

Δὲν ἔχει ἡ γλῶσσα κόκκαλα
καὶ κόκκαλα τσακίζει
θεὸς τσ' ἡ ψυχή σου ἄφησε
τὴ γλῶσσα νὰ πουρίζη.

Ὁ Κρητικός

Τὸ χαλτοῦμιν εἶν' τυρὶ ποὺ τρώσιν
σ' ἂν μιλοῦμεν 'μεῖς αὐτὴν τὴν γλώσσιν

Ὁ Κύπριος

Διαβάζω τὸ λιμπρέτο σου κόλ-τίτολο
μὰ ὡς τώρα δὲν καταλάβα καὶ νὰ μὲ παρντονάρης

Ὁ Ἑπτανήσιος

Κ' ἐγὼ ντέν ἐκατάλαβα ταξίνι σου καμπόσα
ἄντεμ, Ψυχάρη, ντὲν μιλᾶς καὶ σὺ μπαμπᾶ σου γλῶσσα.

Ὁ Ἀνατολίτης

Βαρβαριζούσῃ δὲ γλωττί
μὴ γράφε μήτε λάλει.

Ὁ Λογιώτατος

Ἄλλοί μου τοῦ κακόρικου ἴντά 'παθα τσαί πάλι;
τσ' ἂν θὰ τὸ μαθ' ἡ τσάτσα μου, ὁ πάης μου, τσ' ὁ νονός,
ἀλλοί, ἔν θὰ μ' ἀφήσουν πλιὰ νὰ ἰδῶ τὸν Παρθενώς

Ὁ Χιώτης

Ἀμ' ἀπὸ μπίτ μουρλάθηκες καὶ θὲς ξανὰ - μανὰ
νὰ κάμωμε τὴ γλῶσσα μας ὡς εἶδος τραχανά.

Ὁ Πελοποννήσιος

Τὰ ἐπιγράμματα αὐτὰ τοῦ Κόκκου ἐχάλασαν τότε κόσμο!

Ὁ καθημερινὸς ὅμως τύπος ἐξακολουθοῦσε νὰ συζητῆ σοβαρὰ γιὰ τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη. Ἄρχισαν ἐπιθέσεις κατὰ τῆς «Ἀκροπόλεως», γιὰ τοὺς ἐνθουσιασμούς της. Καὶ ἀκολούθησαν ἀπαντήσεις τοῦ Γαβριηλίδη.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ψυχάρης, ποὺ εἶχε γράψη νὰ τοῦ στείλουν ὅλα ὅσα γράφονται γιὰ τὸ βιβλίο του, παρακολουθοῦσε τοὺς καυγάδες ἀπὸ τὸ Παρίσι...

Μερικὲς ἡμέρες ἀφοῦ ἐδημοσιεύθησαν ὅλ' αὐτὰ ἔφθασαν ἀπὸ τὸ Παρίσι... οἱ ἀπαντήσεις τοῦ Ψυχάρη.

Δὲν ἐξέχασε κανένα ἐπικριτή του ἢ σατυριστή του. Ἔγραψε γράμματα σ' ὅσους ἐσυζήτησαν γιὰ τὸ βιβλίο του καὶ σ' ὅσους τὸν ἐσατύρισαν

Στὸν «Μαῦρο Γάτο» ἔγραψε πὼς τοῦ ἄρεσε τὸ σατυρικό του πνεῦμα καὶ στὸν Δ. Κόκκον ὅτι τοῦ ἄρσαν πολὺ οἱ δημοτικοὶ τύποι ποὺ μεταχειρίστηκε στὰ ἐπιγράμματά του.

Καὶ ὁ Κόκκος τότε δὲν ἐθεώρησεν ὅτι θἄταν εὐγενικὸ ν' ἀφίση τὸν Ψυχάρη χωρὶς ἀπάντησι. Τοῦ ἀπήντησε λοιπόν, καὶ πάλιν στὸ «Ἄστυ», στὴ γλῶσσα περίπου τοῦ «Ταξιδιοῦ», μὰ μὲ στίχους. Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τελειώνει ἔτσι:

«Σοῦ ξεφράζω τὴ γαρά μου,
κύρ Ψυχάρη μου, ὡστόσο
γιὰ τὰ κομπλιμέντα σου,
ἔσωντας καὶ βεβαιώντας
πὼς δὲν μπόρεσα νὰ νοιώσω
ὅλη τὴν κουβέντα σου».

— ✠ —

Τὰ πειράγματα στὶς ἐφημερίδες ἐξακολούθησαν γιὰ πολὺν καιρό. Μὰ καὶ οἱ συζητήσεις σὲ μορφὴ σοβαρὴ ἐποχώρησαν. Καὶ τὸ βιβλίο αὐτὸ ἦταν ἀφορμὴ νὰ φλιονεικήση ὁ Ψυχάρης πρῶτα μὲ τὸν γλωσσολόγο κ. Γ. Χατζηδάκη καὶ κατόπι μὲ τὸν λογοτέχνη Βικέλα καὶ ἄλλους.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Προσοχή, κίνδυνος!...

Τί θὰ κάμνατε ἄν...

Εἶναι ἄπειρες στὴ ζωὴ οἱ περιπτώσεις κινδύνου ἢ δυσκολιῶν δυσυπερβλήτων ποὺ καταλαμβάνουν τὸν ἄνθρωπο ἐξ ἀπροόπτου. Τὶς περιπτώσεις αὐτὲς πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε ἕτοιμοι νὰ ἀντιμετωπίσουμε κατὰ τὸν ἀποτελεσματικώτερο τρόπο. Πρέπει νὰ εἴμεθα. Εἴμεθα ὅμως; Ἐδῶ εἶναι τὸ ζήτημα.. Σᾶς δίνομε παρακάτω ἑπτὰ ἀπὸ τὶς συχνότερες περιπτώσεις κινδύνου ἢ δυσχερειῶν, μὲ τέσσερις ἀπὸ τοὺς πιθανώτερους τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους, σύμφωνα μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία καὶ τὴν ἀντίληψή σας, θὰ ἀντιμετωπίζατε τὴν κάθε μιά.

Μελετῆστε τὶς περιπτώσεις αὐτὲς καὶ τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς τέσσερις τρόπους ἀντιμετωπίσεώς των. Μεταξὺ τῶν τεσσάρων αὐτῶν τρόπων ἕνας εἶναι ὁ ὀρθότερος. Ποιὸς εἶναι κατὰ τὴν γνώμη σας; Ἢ μᾶλλον σὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς τέσσερις θὰ καταφεύγατε ἐσεῖς;

Σημειώστε τον ἰδιαιτέρως σ' ἕνα χαρτὶ καὶ ἀφοῦ τελειώσετε μὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις, συμβουλευθῆτε τὸν πίνακα ποὺ εἶνε στὴν σελ. 21. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε τὴν πιὸ σωστὴ λύση. Εἶναι αὐτὴ ποὺ σημειώσατε; Ἁπλῆ παραβολὴ μὲ τὸ χαρτί σας θὰ σᾶς τὸ δείξη. Ταυτοχρόνως δέ, θὰ σᾶς δείξη καὶ κατὰ πόσον εἶσθε ἱκανὸς (ἢ ἱκανή) νὰ παρακάμψετε μιὰ δυσκολία ἢ νὰ ἀπομακρύνετε ἕναν κίνδυνο.

Τί θὰ κάμνατε λοιπόν:

1.— ΑΝ ΕΠΙΑΝΕ ΦΩΤΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ;

Θ' ἀνοίγατε ὅλες τὶς βρύσες γιὰ νὰ τὸ γεμίσετε νερά;

Θὰ ρίχνατε καμμιὰ κουβέρτα πάνω στὴν ἑστία τοῦ πυρός;

Θὰ βγαίνατε πανικόβλητος ἔξω φωνάζοντας;

Θὰ τηλεφωνήσατε στὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία;

2.— ΑΝ ΕΜΠΑΙΝΕ ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ;

Θὰ φωνάζατε «βοήθεια, κλέφτες!»;

Θὰ κάμνατε τὸν πεθαμένο;

Θὰ παίρνατε τὸ ὅπλο γιὰ νὰ δείξετε ὅτι δὲν φοβᾶσθε;

Θὰ ρωτούσατε τοῦ κακοποιοῦ τί θέλει;

3.—ΑΝ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΣΑΣ ΕΦΕΥΓΕ ΜΟΛΙΣ ΦΘΑΝΑΤΕ ΣΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟ;

Θὰ τρέχατε ξοπίσω του μὲ τὴν τρελλὴ ἐλπίδα νὰ τὸ προκάνετε καὶ νὰ συνοσαλώσετε στὸ τελευταῖο του βαγόνι;

Θὰ ἐπιστρέφατε σπίτι σας;

Θὰ τὸ βάζατε μὲ τὸν σταθμάρχη ποὺ «διάστηκε» νὰ δώση τὸ σημεῖο τῆς ἐκκινήσεως;

Θὰ περιμένατε τὸ ἄλλο τραίνο;

4. — ΑΝ ΒΡΙΣΚΑΤΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΚΑΝΕΝΑΝ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ;

Θὰ συνεχίζατε τὸ δρόμο σας χωρὶς νὰ τοῦ δώσετε προσοχή;

Θὰ σπαστρέφατε λίγο γιὰ νὰ ξαναφύγετε ἀμέσως, λέγοντας: «Ἂς φροντίσουν ἄλλοι γι' αὐτόν»;

Θὰ ἀναλαμβάνατε νὰ τὸν πᾶτε στὸ πλησιέστερο φαρμακεῖο ἢ νοσοκομεῖο;

Θὰ τρέχατε νὰ εἰδοποιήσετε τὶς ἀρχὲς ἢ κανέναν γιατρό;

5. — ΑΝ ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ ΣΑΣ ΣΥΝΕΛΑΜΒΑΝΕ ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ ;

Θὰ διαμαρτύρεσθο θορυβωδῶς γιὰ τὸ λάθος του;

Θὰ σκύβατε τὸ κεφάλι, καὶ θὰ τὸν ἀκολουθούσατε στὸ τμῆμα;

Θὰ διαπληκτίζεσθο μὲ τὸν ἀστυφύλακα προσπαθώντας νὰ τοῦ ξεφύγετε;

Θὰ τοῦ ἐξηγούσατε μὲ εὐγένειαν ὅτι ἐγελάσθηκε;

6. — ΑΝ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΣΑΣ ΣΑΣ ΣΥΝΑΝΤΟΥΣΕ ΣΕ ΠΕΡΙΠΛΟ Μ' ΕΝΑΝ ΦΙΛΟ ΤΟΥ

Θὰ τοῦ λέγατε: «ἐσὺ φταῖς, δικός σου φίλος εἶναι!»

Θὰ τοῦ λέγατε προκλητικά: «Ὡραία! Κι' ἔπειτα;»

Θὰ ἀρχίζατε τὰ κλάμματα;

Θὰ ἀφήνατε καὶ τοὺς δυὸ νὰ ἐξηγηθοῦν μόνοι τους καὶ θὰ φεύγατε;

7. — ΑΝ ΒΡΙΣΚΑΤΕ ΕΝΑ ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ ΓΕΜΑΤΟ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ;

Θὰ τὸ κρύβατε ἀμέσως στὴν τσέπη σας;

Θὰ τὸ παραδίδατε στὸ πλησιέστερο τμῆμα;

Θὰ τὸ ἀδειάζατε κατὰ τὸ ἥμισυ πρὸ τοῦ τὸ στείλνατε ἀπ' εὐθείας—ἂν ὑπάρχη μέσα διεύθυνσις—... καὶ ἀνωνύμως στὸν δικαιοῦχο του;

Θὰ τὸ ἀφήνατε ἐπὶ τόπου «γιὰ νὰ μὴ ἔχετε μπελάδες;»

(Ὁ πίνακας μὲ τὰς ὀρθὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 21)

Χαΐδεψέ μου τα Μαλλιά

Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα
τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Τὰ προηγούμενα

Ὁ Γιῶργος Μαράλης, πῆρε στὸ σπίτι του μιὰ ἀπελπισμένη κοπέλλα, τὴν Σόφη Πετρίδη, ποὺ ἐγκαταλελειμμένη ἀπὸ ὅλους, εἶχε λιγοθυμήσει στὸ δρόμο ἀπὸ τὴν πεῖνα Ζοῦνε μαζί. Σιγά-σιγὰ ἕνα ἰσχυρὸ αἴσθημα ἀρχίζει νὰ γεννιέται μεταξὺ τῶν δυὸ νέων.. Κι' ὁ Γεῶργος Μαράλης ὑπόσχεται στὴν μητέρα της πὼς θὰ τὴν παντρευτῆ.

19ον

ΕΚΕΙΝΟΣ πῆγε κοντά της, καί, παίρνοντας τὸ κεφάλι της στὰ χέρια του, τὴ φίλησε στὸ στόμα.

—Κουτή! τῆς εἶπε. Ὅλο ἀξιοπρέπεια καὶ ἰδέα εἶσαι..,

—Θἄθελες νὰ σὲ τύλιγα, καλλίτερα;..

—Θὰ δεχόμουν τὸ τύλιγμα μ' εὐχαρίστηση, γιατί, τὸ ξέρεις, σ' ἀγαπῶ...

—Αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται, Γιῶργο... Μπορεῖ νὰ μ' ἀγαπᾶς, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μὲ παντρεφτῆς.. Δὲν ὑπάρχει κανένας ἀπολύτως λόγος νὰ μὲ παντρεφτῆς..

—Δὲν ὑπάρχει γιὰ σέναν ἴσως, ὑπάρχει ὅμως καὶ παραϋπάρχει γιὰ τὴ μητέρα σου, ποῦνται μιὰ γυναικοῦλα ἁπλῆ, βασανισμένη, καὶ δὲν ξέρει παρὰ αὐτὰ ποὺ ἀκούει, κι' ἐπηρεάζεται ἀπ' "ἠν κοινὴ γνώμη...Εἶν' ἀδυσώπητη ἡ κοινὴ γνώμη γιὰ μιὰ νέα ποὺ ζῆ μ' ἕναν ἄντρα, ἐπίσημα..

—Κι' ὅταν ἡ νέα αὐτή, ζῶντας μ' αὐτὸ τὸν ἄντρα ποὺ λές, φανερά, κάνει λιγώτερο κακὸ παρὰ πρὶν ποὺ ζοῦσε στὴν ἴδια κατάσταση μὲ τὸν πατρυιό της, μέσα στὰ μάτια τῆς ἴδιας της τῆς μητέρας;

—Αὐτὸ ὁ κόσμος δὲν τὸ ξέρει, κι' οὔτε ὑπάρχει τρόπος νὰ τὸ μάθη... Γιατί, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, δὲ συμφέρει νὰ τὸ μάθη, γιὰ τὸ καλὸ τῆς μητέρας σου...

—Καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς μητέρας μου πάλι, ἐσὺ θὰ μὲ φορτωθῆς στὴν πλάτη γιὰ ὅλη σου τὴ ζωή;..

—Δὲ σοῦχω δώσει τὸ δικαίωμα νὰ μιλᾶς ἔτσι γιὰ τὸ δεσμό μας.. Δὲν εἶναι καθόλου φόρτωμα..

— Ἐχω βγάλει ἀπὸ καιρό, Γιῶργο μου, τὸ συμπέρασμα πὼς εἶσαι ἄνθρωπος ἀφάνταστα εὐγενικός... Μὲ μειώνει ὅμως ἡ εὐγένεια ἡ δική σου νὰ πέφτη ἀπάνω στὴ δική μου τὴν ἀφιλοτιμία... Μ' ἐνοχλεῖ νὰ δίνῃς πάντα σύ, καὶ γὼ νὰ δέχουμαι..

Ὁ Μαράλης τὴ σήκωσε ἀπ' τὴν καρέκλα της, κάθησε αὐτός, καὶ τὴν πῆρε στὰ γόνατά του:

—Στὸ ξανάπα, καὶ στὸ ξαναλέω : ὅλ' αὐτὰ ἰσχύουν, ὅταν δὲν ὑπάρχει ἀγάπη... Ἡ ἀγάπη ὅμως ὑπάρχει, αὐτὴ μᾶς δένει γερά — ἐπομένως, ὅλα τ' ἄλλα εἶναι κουροφέξαλα! Θὰ σὲ πάρω, καὶ θὰ δῆς τί ὡραῖα θὰ περάσουμε! Στὰ τελευταῖα, αὐτὸ θἄναι καὶ μιὰ χαρὰ γιὰ τὴν καϋμένη τὴ μαμά σου, ποὺ τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι θὰ γίνῃς γυναῖκα μου...

Ἤρεμα κι' ἀποφασιστικά, ἡ Σόφη σηκώθηκε ἀπ' τὰ πόδια του.

— Ὄχι, Γιῶργο.. Αὐτὸ δὲ θὰ γίνῃ ὁπωσδήποτε... Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἐπέμβαση τῆς μαμᾶς, ποὺ ἐγὼ τὴν ἀποδίδω ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ στὸν ἄντρα της, ἀποκλείει ἐντελῶς τὸ γάμο μας... "Αν ἡ λύση ἐρχόταν ἀβίαστα, σὰν ἀποτέλεσμα ἀναγκαῖο μιᾶς σχέσεως σὰν τὴ δική μας, θἄμουν τρελλὴ νὰ μὴν τὴ δεχτῶ.. Τώρα ὅμως, ἔρχεται σὰν ἐκβιασμός... Ὄχι, Γιῶργο· δὲν ὀνειρευόμουν ποτὲ νὰ γίνω βάρος σ' ἕναν ἄνθρωπο... Πολὺ περισσότερο, σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ν' ἀγαπῶ, ὅπως ἀγαπῶ ἐσένα..

Στὰ λόγια της, στὸν τόνο τῆς φωνῆς της, στὴν ἐπιμονή της, ὁ Μαράλης εἶδε δυὸ πράγματα ποὺ τὸν συγκίνησαν ἐξαιρετικά: τὴν ἀδάμαστη περηφάνεια της, καὶ τὸν ἀπέραντον ἔρωτα ποῦχε γι' αὐτόν. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ τοῦ ἀναστατώσανε τὴν ψυχή· καὶ τὸν κάνανε νὰ νοιώση ἀβάσταχτο θαυμασμὸ γι' αὐτὴ τὴ μικροῦλα, ποῦξερε νὰ κρατιέται σὲ τέτοιο αἰσθηματικὸ ὕψος, μ' ὅλα τὰ σκληρὰ χτυπήματα τῆς μοίρας.

—Μικρή μου Σόφη, τῆς εἶπε, ἡ ἐπιμονή σου σὲ τιμᾶ... Δυστυχῶς ὅμως γιὰ σένα, θὰ ἐπιμείνω καὶ γώ.. Οἱ γάμοι μας θὰ γίνουνε σὲ δεκαπέντε μέρες..

—Τότε, σὲ δεκαπέντε μέρες θἄχω φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι σου... Δὲ θὰ φύγω πρίν, γιατὶ ἐννοῶ νὰ τρυγήσω τὴν εὐτυχία ὅσο μπορεῖ νὰ μοῦ προσφερθῆ ἀκόμα... Καὶ θἄσαι σὺ μονάχα ἡ αἰτία ποὺ δὲ θὰ μοῦ προσφερθῆ γιὰ περισσότερον καιρό, ὅπως θἄσαι σὺ ἡ αἰτία τοῦ ὁριστικοῦ χαμοῦ μου, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς ἐλπίδα..

—Σόφη, αὐτὰ ὅλα δὲν τὰ σκέφτεσαι σοβαρά..

Χαμογέλασε μελαγχολικά, καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε σιγά:

—Δὲ μὲ ξέρεις, Γιῶργο, καὶ γι' αὐτὸ μιλᾶς ἔτσι..

Χαμήλωσε ἀκόμα περισσότερο τὴ φωνή της, καὶ συνέχισε:

—"Η, καλλίτερα, δὲν ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ἕνα βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρεῖς μέρες, ὁ Μαράλης γύρισε σπίτι πολὺ κεφᾶτος. Πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Σόφη, τὴ σήκωσε ψηλά, τὴ φίλησε μὲ δύναμη, κι' ὕστερα τῆς εἶπε βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μικρό, πολὺ μικρὸ πακετάκι:

—"Αν τὸ βρῇς, τί ἔχω δῶ μέσα;..

—Καμμιὰ καινούργια ἔκπληξη πάλι;... Μά, μὲ κακομαθαίνεις...

Ἐκεῖνος ἔλυσε τὸ πακετάκι, ἔβγαλε ἕνα βελούδινο κουτί, καὶ τ' ἄνοιξε. Μέσα του λαμπυρίζανε δυὸ χρυσὲς βέρες!

Ἡ Σόφη κιτρίνισε ἀπ' τὴ συγκίνησή της, ἐνῷ ὁ Μαράλης τῆς περνοῦσε στὸ τέταρτο δάχτυλο τὴ μία.

—Ἐλπίζω νὰ σοῦ πηγαίνῃ καλά.. Δὲν εἶχα, βλέπεις, τὸ δάχτυλό σου μαζί μου, κι' ἔτσι τὸ παράγγειλα στὰ κουτουροῦ, μὲ βάση τὸ μικρὸ δάχτυλο τὸ δικό μου... Βλέπω, ὅμως, ὅτι σοῦρχεται ἴσα-ἴσα..,

Ἐκείνη κυττοῦσε καὶ ξανακυττοῦσε με θαυμασμὸ τὸ χέρι της, λές καὶ τὸ ἁπλὸ χρυσὸ χαλκαδάκι νὰ τοῦχε προσφέρει αἴγλη περισσότερο κι' ἀπ' τὸ πιὸ ἀκριβὸ μονόπετρο. Ὁ Γιῶργος πέρασε καὶ τ' ἄλλο δαχτυλίδι στὸ δικό του δάχτυλο, κι' ὕστερα τὴν ἀγκάλιασε, μουρμουρίζοντας:

—Γυναικοῦλα μου... Χρυσῆ μου γυναικοῦλα...

Κλείνοντας τὰ μάτια της, ἡ Σόφη παραδόθηκε στὴν ἀγκαλιά του. Ὕστερα ὅμως, σὰν νὰ συνῆλθε ἀπότομα, τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ κοντά της, κι' ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι:

—Τί κρῖμα νἆναι μονάχα ὄνειρο... ψιθύρισε.

Ὁ Γιῶργος ἔκανε πὼς θύμωσε στὰ σοβαρά:

—"Ακου δῶ νὰ σοῦ πῶ! τῆς εἶπε. Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεση νὰ μοῦ γρουσουζεύῃς αὐτὲς τὶς στιγμές... Ὁρῖστε μας! Βάλε τὸ δαχτυλίδι ἀμέσως..

Διὰ τῆς βίας τῆς ξαναπέρασε τὸ δαχτυλίδι στὸ δάχτυλό της.

—Γιῶργο..

—"Οταν ἕνας κύριος προσφέρῃ τ' ὄνομά του σὲ μιὰ δεσποινίδα, κι' ἂν ἀκόμα ἡ δεσποινὶς αὐτὴ δὲν τὸν θέλῃ, δὲν τοῦ τὸ δείχνει ἔτσι ἀπότομα, ὅπως κάνεις ἐσύ..

—Δὲ σὲ θέλω;!..

—Μάλιστα, δὲ μὲ θέλεις... "Αν μὲ θέλης, ἂν θὲς νὰ μὴ μὲ προσβάλης, τότε ἄσε τὸ δαχτυλίδι στὸ χέρι σου... "Αλλωστε, σοῦ πάει θαυμάσια..

—Γιῶργο!... Θεέ μου!... Τί ὄνειρο!..

—Δὲν εἶναι καθόλου ὄνειρο... Εἶναι πραγματικότης, θετική, χειροπιαστή... Ἀπὸ ἀπόψε, εἶσαι ἡ ἀραβωνιστικιά μου... Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, θἄσαι ἡ γυναῖκα μου..

—Γιῶργο...

—Πάλι διαφωνίες;..

—Γιῶργο..

Ἡ φωνὴ της εἶχε πέσει στὰ πιὸ χαμηλὰ ἡμιτόνια· στὸ τέλος, ἔγινε λυγμός, ποὺ μέσα του ξεχωρίζανε μονάχα δυὸ λέξεις:

—Ἀγαπημένε μου... Ἀγαπημένε μου..

Ὁ Μαράλης τὴν ἔσφιξε μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά του.

—"Ελα, Σόφη. Μὴν κλαῖς... Δὲν κάνει νὰ κλαῖς σήμερα..

—Εἶν' ἀπὸ χαρά... Ἀχ, Θεέ μου, ἂν εἶν' ὄνειρο, ἂς μὴν ξυπνήσω...

—"Ελα, κουτό.. Μὴν κάνῃς ἔτσι.. Σήκω, πλύνε τὰ μάτια σου, ἄλλαξε, χτενίσου, καὶ πᾶμε!...

—Ποῦ θὰ πᾶμε;

—"Οπου θέλεις.. Ἀπόψε θὰ φᾶμε ἔξω, θὰ πιοῦμε, θὰ γλεντήσουμε γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὸν ἀρραβῶνα μας!..

Σὲ μιὰ στιγμή, πετάχτηκε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του, μπῆκε πηδῶντας στὸ

λουτρό, πλύθηκε, χτενίστηκε, βάφτηκε, ἄλλαξε φόρεμα τραγουδῶντας, καὶ σὲ λίγο βρισκότανε μπροστά του, ὄμορφη, μὲ τὰ ἰάτια της ποὺ λάμπαν ἀπὸ εὐτυχία, κομψή, σφιγμένη μὲ χάρη μέσα στὸ φόρεμά της.

Ὁ Μαράλης τὴν κύτταζε μὲ θαυσμό:

—Πόσος κόσμος θὰ μὲ ζηλέψῃ γιὰ τὴ γυναικοῦλα μου... τῆς εἶπε, χαμαγελῶντας μὲ καμάρι.

—Μὴν εἶσαι κακός, καὶ μὲ κοροϊδεύεις...

—Σὲ κοροϊδεύει κι' ὁ καθρέφτης σου μήπως;...

—Ὁ καθρέφτης μὲ δείχνει σὰν ἕνα κοινὸ πλάσμα, ἁπλῶς ὑποφερτό...

—Τότε, φταίει ὁ καθρέφτης σοῦ· ἤ, καλλίτερα, φταῖνε τὰ μάτια σου... Κρῖμα, τόσο ὡραῖα ματάκια, νὰ μὴ μποροῦν νὰ δοῦνε καθαρά...

Κατεβήκανε μὲ γέλια τὸ ἀσσανσέρ, καὶ μπήκανε σ' ἕνα ταξὶ ποὺ περνοῦσε.

—Δὲ θέλεις θάλασσα ἀπόψε, φεγγάρι, ἀκρογιαλιά;... ρώτησε τὴ Σόφη ὁ Μαράλης.

—Ναί, ναί, ναί... τοῦ ἀποκρίθηκε κείνη, χτυπῶντας τὰ χέρια της σὰ χαρούμενο μωρό.

—Στὴ Γλυφάδα, σωφέρ...

Ἡ σκηνοθεσία τῆς νύχτας ἤτανε καθαρὰ ἐρωτική: Ἡ σελήνη ἀπὸ τὰ ὕψη της πλημμύριζε τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα μ' ἀσημένιες γοητεῖες. Ὁ μπάτης ποὺ φυσοῦσε ἀπὸ δεξιά, ἀνακάτευε τὰ μαλλιὰ τῆς Σόφης, πού, σφιγμένη πολὺ κοντὰ στὸ Γιῶργο, δὲ μιλοῦσε καθόλου, ἀπὸ φόβο μήπως χαλάσῃ μὲ τὴ φωνή της τὴν ἐξαίσια γοητεία τῆς σιωπῆς... Ἐκεῖνος πάλι, τὴν ἔσφιγγε κοντά του μὲ δύναμη. Εἶναι στιγμὲς ποὺ ὁ ἄνθρωπος βρίσκει σπαταλημένο καὶ περιττὸ χῶρο τὸ ἄπειρο, γιατί, ἁπλούστατα, τὸν φτάνει ἕνα τερταγωνικὸ μέτρο. Εἶν' οἱ στιγμὲς ποὺ βρίσκεται ἀγκαλιασμένος, πολὺ κοντὰ στὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει...

Σὰν ἔφτασαν στὴ Γλυφάδα, νομίσανε πὼς ἡ διαδρομή τους δὲν εἶχε διαρκέσει παρὰ λίγα δευτερόλεπτα. Ἡ πλάζ ἦταν γεμάτη κόσμο. Ὁ μαὶτρ τοὺς ὡδήγησε σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι, δεξιὰ στὴν ὀρχήστρα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ὁ Γιῶργος ἔνοιωσε ἕναν ἀπερίγραπτο παλμὸ νὰ τοῦ συγκλονίζῃ τὸ στῆθος, κι' ἕνα ρῖγος νὰ τοῦ μουδιάζῃ τὴν πλάτη: Στὸ ἀντικρυνό τους τραπέζι, μὲ μιὰ παρέα, εἶχε διακρίνει τὴ Ντόρα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Δὲν ἀποκλείεται ὁ ἀναγνώστης, διαβάζοντας τὸ ὄνομα τῆς πραγματικῆς ἡρωΐδας τῆς ἱστορίας αὐτῆς, νὰ ψιθυρίσῃ: «Ἡ Ντόρα;... Καὶ ποῦ τὴ θυμηθήκατε τὴ Ντόρα;... Ἐγὼ τὴν εἶχα ξεχάσει!...» Τόσες σελίδες τώρα, ἀπ' τὴν ἀφήγηση τοῦ χωρισμοῦ της μὲ τὸ Μαράλη, δὲν ἔγινε οὔτε ὁ πιὸ μικρὸς λόγος γι' αὐτήν, δὲν ἀναφέρθηκε πουθενὰ τ' ὄνομά της. Ὁ συγγραφεύς συμβάδιζε, ἀναγκαστικά, μὲ τὴν ψυχικὴ κατάσταση τοῦ ἥρωά του: Οὔτ' ὁ ἕνας, οὔτ' ὁ ἄλλος θέλανε νὰ θυμοῦνται πὼς κάποτε, ἀπ' τ ς γραμμὲς τοῦ ἑνός, ἀπ' τὴν καρδιὰ τοῦ ἄλλου, εἶχε ξεπεταχτεῖ ἔντονη κι' ἀδρή, μιὰ γυναῖκα ἀγαπημένη. Καὶ προσπαθούσανε νὰ πείσουνε τὸν ἀναγνώστη, πὼς ἡ Ντόρα, ὅπως εἶχε ξεχαστεῖ ἀπ' αὐτούς, θἄκανε φυσικὸ νὰ ξεχαστῇ κι' ἀπὸ κεῖνον.

Πῶς ὅμως! Ἡ λησμονιὰ δὲν εἶναι κάτι ποὺ ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία, ἤ μὲ τεχνητὰ μέσα... Ἀλλοιῶς, ὁ μορφινομανὴς θἄτανε μόνιμα εὐτυχής, κι' ὁ μεθυσμένος παντοτεινὰ εὔθυμος. Κι' ἔτσι, ὅταν περάσῃ ἡ ἐνέργεια τοῦ ναρκωτικοῦ, τὸ πρόσωπο ἤ τὸ πρᾶγμα ποὺ θέλουσε νὰ σβύσουμε ἀπ' τὸν μαυροπίνικα τῆς μνήμης μας, ξεπετάγεται πάλι, γιατὶ δὲν εἶναι γραμμένο μὲ κιμωλία, ἀλλὰ μὲ ἀνεξίτηλη οὐσία, ποὺ χάνεται, γιὰ νὰ ξαναφανῇ πάλι, ἐντονώτερο, σὲ μιὰ στιγμή!

Ἔτσι κι' ἡ Ντόρα, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, στὴ Γλυφάδα: Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Γιῶργος εἶδε πόσο μάταιη, πόσο ἄδεια, πόσο κουτὴ ἦταν ἡ ζωὴ χωρὶς αὐτήν, πόσο ἄχαρες εἴχανε κυλίσει οἱ μέρες του μακρυά της, καὶ πόσο χωρὶς ἀποτέλεσμα ἤτανε κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν ξεχάσῃ...

Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, ἡ Σόφη κατάλαβε πὼς κάτι τοῦ συνέβαινε. Ἡ χαρὰ τοῦ εἶχε κοπῆ ἀπότομα, τὸ ὕφος του εἶχε γίνει ἀφηρημένο, κι' ἡ ματιά του βυθιζόταν μακρυά, μέσα στὰ φωτερὰ σκοτάδια τῆς φεγγαρόλουστης νύχτας.

—Τί ἔχεις, Γιῶργο;..

Ἡ φωνὴ τῆς Σόφης τοῦ φάνηκε σὰν ἄγνωστη, καὶ τὸν ξύπνησε ἀπὸ ἕνα ὄνειρο, ποὺ μέσα του κουνιόντουσαν ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς παληᾶς του ζωῆς: Ἡ Ντόρα, ὁ Φλωρᾶς, ἡ Νίνα, ὁ Ρουμάνης... Λὲς κι' ὅλο αὐτὸ τὸ χαμένο παρελθὸν νἄχε σκεπαστῆ μὲ στάχτη καὶ τώρα, σὲ μιὰ στιγμή, ἡ στάχτη φυσήχτηκε ἀπὸ ἕναν ἀπότομο ἄνεμο, καὶ βγήκανε στὴν ἐπιφάνεια ὅλα τὰ ἐξαφανισμένα πρόσωπα τοῦ περασμένου καιροῦ...

—Τί νἄχω;... Τίποτε...

Λίγο ἀκόμα, καὶ δὲν θ' ἀναγνώριζε τὴν ἴδια τὴ φωνή του. Τόσο ἦταν ἀλλαγμένη...

—Θὲς νὰ φύγουμε, ἴσως;...

—Γιατὶ νὰ φύγουμε;

—Καλλίτερα, δὲ θἄπρεπε νἄρθουμε καθόλου, μιὰ καὶ δὲν εἶχε κέφι..

—Κέφι εἶχα φοβερό.. Τώρα, ὅμως, δὲν ξέρω τί μ' ἔπιασε ξαφνικά...

—Τί αἰσθάνεσαι, δηλαδή;...

—Ἕναν πόνο στὸ στομάχι...

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς της τώρα τὸν ἐνοχλοῦσε ἀφάνταστα, μαζὶ μὲ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ τοῦδειχνε. Ἀπόψε, σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ γωνίτσα τῆς γοητευτικῆς ἀκρογιαλιᾶς, θἄθελε νὰ βρίσκεται μόνος του, ὁλομόναχος, μὲ τὴ Ντόρα, τὴ Ντοροῦλα του μονάχα ἀντικρύ, καὶ τὸ παρελθόν του.. Τὸ παρελθὸν ἔχει πάντα μιὰ κρυφὴ γοητεία, κι' ὑπάρχει πάντα ἕνα πρόσωπο ποὺ τὸ ἐκπροσωπεῖ καὶ τὸ συμβολίζει. Κι' ἐκεῖ ποὺ νομίζουμε πὼς τὸ παρελθὸν ἔχει χαθῆ γιὰ πάντα, μαζὶ μὲ τὰ βγαλμένα φύλλα τοῦ ἡμεροδείχτη, νάσου ξαφνικὰ ποὺ ἀνασταίνεται μὲ τὸ πρόσωπο αὐτό, ποὺ ξεπροβάλει, ρυμουλκῶντας πίσω του ὅλη τὴν παληὰ ἐποχή...

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε τὸ Γιῶργο

Σφιγμένη κοντὰ στὸν Γιῶργο δὲν μιλοῦσε, ἀπὸ φόβο μήπως χαλάσῃ τὴν γοητεία τῆς στιγμῆς...

νὰ πελαγώση. Ἀπότομα, ἔνοιωσε πὼς ὅλη ἡ ζωή του ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια εἶχε περάσει δίπλα του, ἐπιδερμικά, χωρὶς καμμιά της λεπτομέρεια νὰ εἰσδύση βαθειὰ στὴν καρδιά του. Πὼς ὁ αἰσθηματικός του κόσμος ἦταν ὅλος χαρισμένος στὴ γυναῖκα αὐτή, ποὺ τὴν εἶχε χωρίσει, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ πάψη νὰ τὴν ἀγαπᾶη, καὶ πὼς αὐτὴ ἡ ὅμορφη μικροῦλα ποῦχε τώρα στὸ πλάϊ του, ἦταν ἐντελῶς ξένη,ἄγνωστη, ποὺ ξέπεσε στὸ ἴδιο τραπέζι μαζί του ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἰδιοτροπία τῆς τύχης.

Ἡ Ντόρα τὸν εἶδε καὶ κείνη ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή. Ἦταν ἀλλαγμένη, κάπως ὠχρὴ κι' ἀδύνατη, μὰ τὰ μάτια της λάμπανε ζωηρά. Ἡ παρέα της ἤτανε μᾶλλον πληχτικὴ — δυὸ γέροι κύριοι, ἕνας σαχλὸς μεσόκοπος καὶ δυὸ ἀκόμα κυρίες, μεσόκοπες κι' αὐτές. Ὅταν, σὲ λίγο ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε κάτι εὔθυμο, ἡ Ντόρα ἀρνηθηκε νὰ χορέψη. Τὰ μάτια της ἤτανε διαρκῶς στηλωμένα πάνω στὸ ζευγάρι τοῦ Γιώργου καὶ τῆς Σόφης.

Ὁ χορὸς τέλειωσε. Ὁ Μαράλης ἔκοβε ἀφηρημένος τὴ φλοῦδα τοῦ πεπονιοῦ του. Ἡ Σόφη τὸν κυττοῦσε, σκεφτικὴ κι' ἀμίλητη, σὰ νάθελε νὰ ἐξιχνιάση τὸ μυστικὸ τῆς ἀπότομης ἀλλαν- του.

Κατὰ τὶς δώδεκα, ἐκεῖνος σηκώθηκε.

—Πᾶμε;... τὸν ἐρώτησε ἡ Σόφη.

—Ναί... Εἶμαι πολὺ κουρασμένος... Σκοτωμένος ἀπ, τὴν κούραση...

Δὲν ἔλεγε ψέμματα: Ὅλη αὐτὴ ἡ βουβὴ σκηνή, τοῦχε κουράσει φοβερὰ τὰ νεῦρα. Τὴν ὥρα ποὺ φεύγαν, ἡ ματιά του συναντήθηκε γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ μὲ τὴ ματιὰ τῆς Ντόρας. Καὶ τοῦ φάνηκε πὼς ἡ ματιὰ αὐτὴ φιλτραλιζόταν μέσα ἀπὸ ἕνα φευγαλέο δάκρυ...

— ⊞ —

Στὸ αὐτοκίνητο τοῦ γυριμοῦ, οὔτε ὁ Γιῶργος, οὔτε ἡ Σόφη ἀλλάξανε μιλιά. Τὸ ἴδιο σιωπηλοὶ φτάσανε στὸ σπίτι τους, κι' ἀνεβήκανε στὸ διαμερίσμά τους. Τὴν ὥρα ποὺ μπαίνανε στὸ χώλλ, ἡ Σόφη ἔβγαλε ἁπλᾶ τὴ βέρα της καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε μ' ἕνα βιασμένο χαμόγελο.

—Δὲν πιστεύω, τώρα, ν' ἀρνηθῆς πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ γάμου μας εἶν' ἐντελῶς περιττή;...

Ἡ φωνή της πάλι τὸν ξύπνησε ἀπὸ τὰ ὀνειροπολήματά του.

—Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, μικρή μου Σόφη;...

—Λέω πώς, ὁ ἐνθουσιασμός σου δὲν κράτησε πολύ...

—Εἶν' ἐντελῶς παράλογο νὰ παρεξηγῆς μιὰ κούρασή μου καθαρὰ σωματική...

Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ὁ πάμπλουτος Πολωνὸς πρίγκηψ ατζιβιλ, καθόταν στὸ Παρίσι κοντὰ τὸ Παλαί-Ρουαγιάλ, ὅπου κατοικοῦσε ὁ ἀδελφικός του φίλος ὁ Ἀντιβασιεύς. Κι' ἦταν τόσο στενὰ συνδεδεμένος μ' αὐτόν, ὥστε ὅταν περνοῦσε μιὰ μέρα χωρὶς νὰ τὸν δῆ' τοῦ ἔγραφε ἕνα γράμμα.

Μιὰ μέρα, φώναξε ἕνα κοζάκο ὑπηρέτη γιὰ νὰ τοῦ στείλη ἕνα γράμμα.

— Ξέρεις τὸ Παλαί-Ρουαγιάλ; τὸν ρώτησε.

— Ὄχι.

— Νὰ ζητήσης νὰ σοῦ τὸ δείξουν.

Ὁ Κοζάκος ὅμως, ἐπέστρεψε σὲ λίγο ἄπρακτος. Δὲν εἶχε κατωρθώση νὰ ὅρῆ τὸ Παλαί-Ρουαγιάλ. Ὁ πρίγκηψ τὸν ἀνεβάζει στὰ πάνω διαμερίσματα τοῦ μεγάρου του κι' ἀπὸ ἐκεῖ τοῦ δείχνει τὸ ζητούμενο.

— Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ ἀνάκτορο;

— Μάλιστα.

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ Παλαί-Ρουαγιάλ. Τώρα πήγαινε νὰ τὄρῆς.

Ὅταν ὅμως ὁ Κοζάκος κατέβηκε στὸ δρόμο, δὲν ἔβλεπε τίποτα. Καὶ σὲ λίγη ὥρα ἐπέστρεψε καὶ πάλι ἄπρακτος.

Κατασυγχισμένος, ὁ Πρίγκηψ Ρατζιβίλ φωνάζει τὸν διαχειριστή του:

— Σὲ παρακαλῶ, ν' ἀγοράσης ἀμέτως αὐτὰ τὰ σπίτια ποὺ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸ Παλαί-Ρουαγιάλ.

Κι' ὅταν τὰ σπίτια ἀγοράσθηκαν, διατάζει:

— Χαλᾶστε τα!

Καὶ στοὺς ἔκπληκτους ἀνθρώπους του, ἐξηγεῖ:

— Ἔτσι, αὐτὸ τὸ ζῶο ὁ Κοζάκος θὰ κατορθώση νὰ ὅρῆ τὸ Παλαί-Ρουαγιάλ!

●

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁ λοχαγὸς Κανρομπέρ, ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς διμηρίας ἀπὸ τὸ Ζουάβους, λαμβάνει μέρος τὸ 1849 στὴν φονικὴ ἐπίθεση τοῦ Ζαατσᾶ, στὸ Μαρόκο. Ὁ ἡρωϊκὸς ἀξιωματικὸς ἐπιστρέφει μὲ 4 μόνο στρατιῶτες. Οἱ ἄλλοι ὅλοι σκοτώθηκαν.

Οἱ συνάδελφοί του ἀποροῦν γιὰ τὴν σωτηρία του. Κι' ἐκεῖνος, χαριτολογῶν, ἀπαντᾶ:

— Μὴν ἀπορεῖτε καθόλου. Οἱ Ἄραβες ὅλο ἐμένα σκόπευαν... Γι' αὐτό, φυσικά, δὲν μὲ πέτυχαν ποτέ...

●

Η ΛΥΣΙΣ

Ἡ δίς Πλεσσύ, μιὰ νεαρὴ ἠθοποιὸς τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας, ἐπισκέπτεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸν μεγάλο μουσουργὸ Ροσσίνι. Εἶναι ἀρκετὰ συγκινημένη καὶ τοῦ λέγει:

— Δὲν ξέρω πὼς νὰ σᾶς ἀποκαλέσω: Τὸ «Διδάσκαλέ» μου φαίνεται σὰν ἐπίσημο. Τὸ «Κύριε» εἶναι πολὺ ψυχρό.

Καὶ ὁ Ροσσίνι, ποὺ ἦταν ἄλλωστε καὶ σπουδαῖος γυναικοκατακτητής, ἀπαντᾶ πρόθυμα:

— Πέστε με ἀγαπημένε μου.

Ἡ Σόφη ξαναχαμογέλασε πάλι μελαγχολικά:

—Κι' ἡ κυρία μὲ τὰ πράσινα, ποὺ σὲ κυττοῦσε τόσο συγκινημένη ἀπ' τὸ ἀντικρυνό μας τραπεζάκι;...

—Ἀνοησίες...

—Δὲν εἶν' ἀνοησίες, Γιῶργο... Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει,—καὶ πιστεύω νὰ ξέρης ὅτι σ' ἀγαπάω—, ἔχει μιὰ τρομερὴ διαίσθηση. Μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα σὲ συνδέει ἕνα μεγάλο αἰσθηματικὸ παρελθόν... Τὸ εἶδα καὶ στῶν δυό σας τὶς ματιές...

—Κουταμάρες...

—Βλέπεις; Τὸ διαψεύδεις μὲ μισόλογα... Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία αὐτὸ ποῦγινε ἀπόψε... Δὲν εἶχα, βέβαια, τὴν ἐντελῶς παράλογη κι' ἀνόητη ἀπαίτηση, νᾶμαι ἡ πρώτη κι' ἡ μοναδικὴ γυναῖκα στὴ ζωή σου, πολὺ περισσότερο μάλιστα ποὺ δὲν εἶσαι καὶ σὺ ὁ πρῶτος ἄντρας γιὰ μένα... Ἔχω ἐντελῶς τὴ βεβαιότητα πὼς σ' ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία τῆς γνωριμίας μας, φέρθηκες σὰν πραγματικὸς εὐπατρίδης... Ἔκανες, δηλαδή, ὄχι μόνον αὐτὸ ποῦπρεπε, ἀλλὰ κάτι παραπάνω... Τί φταῖς ἐσύ, ἄν, πρὶν ἀπὸ μέναν εἶχες γνωρίσει ἄλλες γυναῖκες, καὶ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἔχει ριζωθῆ γερὰ μέσ' στὴν ψυχή σου, τόσο, ποὺ νὰ μὴ βγαίνη;...

—Σόφη, δὲ συμβαίνει τίποτ' ἀπὸ ὅλ' αὐτά... Εἶσαι φαντασιόπληκτη...

—Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ νὰ ἐπιμένης γιὰ κάτι ποὺ δὲ θέλεις καθόλου μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσης... Ἐννοεῖς ὅμως ὅτι δὲν πρόκειται ὁπωσδήποτε νὰ τὸ δεχτῶ πειά...

Ὁ Μαράλης ἤτανε τόσο κουρασμένος ἀπ' τὴν ἐσωτερική του ἀναστάτωση, ποὺ δὲ βρῆκε κουράγιο νὰ συνεχίση τὴ συζήτηση.

—Γιὰ ὅλ' αὐτά, καλή μου Σόφη, ἔχουμε καιρὸ νὰ συζητήσουμε αὔριο... Ἀπόψε πέφτω ἀπ' τὴ νύστα...

Ἐκείνη τὸν κύτταξε στὰ μάτια, μ' ἕνα βλέμμα πονεμένο:

—Καλά, Γιῶργο, καλά, ἀγαπημένε μου... Δὲν ἐπιμένω νὰ σὲ κουράσω περισσότερο... Πήγαινε νὰ' κοιμηθῆς, κι' αὔριο τὰ λέμε... Ἤ, καλλίτερα, δὲν τὰ λέμε ποτὲ πιά...

—Σόφη, εἶσαι μιὰ μικρὴ πεισματάρα... Ἐννοεῖς, καλὰ καὶ σώνει, νὰ μὲ στενοχωρῆς, ἀπόψε ποὺ δὲν ἔχω τὴ δύναμη οὔτε ν' ἀμυνθῶ, οὔτε νὰ συζητήσω...

—Καλά... Καλά... Δὲ σὲ στενοχωρῶ... Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, κι' ἂς πάω καὶ γώ... Καληνύχτα...

Τὸν φίλησε, καὶ τράβηξε καθένας γιὰ τὸ κρεββάτι του. Οὔτε αὐτὸς ὅμως, οὔτ' ἐκείνη, καταφέρανε νὰ κοιμηθοῦν: Ἀνάμεσά τους ἔμεινε ὅλη τὴ νύχτα, βασανιστικὸ γιὰ κείνη, λατρεμένο γι' αὐτόν, τὸ φάντασμα τῆς γυναίκας τῆς Γλυφάδας μὲ τὰ λαμπερὰ μάτια...

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενον).

"Ενας αἰσθηματικὸς διάλογος

Ἐπιστράτευσις

Τῆς Ρόζας Τιμπώ

ΗΤΑΝ καθισμένοι πλάϊ-πλάϊ στὸ μεγάλο κοσμικὸ ἑστιατόριο. Λυπημένοι κι' οἱ δυὸ ὅπως ὅλα τὰ ζευγάρια, ποὺ τόσο στὸ Παρίσι, ὅσο καὶ σ' ὁλόκληρη τὴ Γαλλία, περίμεναν μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐγκαρτέρηση τὴν ἀναπόφευκτη στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ.

— Λοιπόν, Ζανέττα, φεύγω... Ὡστόσο δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ τὸ πιστέψω...

— Ἄκουσέ με, Ζάκ, νὰ προσέχης... Νὰ προσέχης πολύ... Νὰ μὴν κάνης τρέλλες. Ὁ ἀσυλλόγιστος παλληκαρισμὸς δὲν ὠφελεῖ... δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεσαι στὸν κίνδυνο πολύ...

— Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ... Ὅταν βρεθῆ κανεὶς μέσα στὴ μάχη, παύει νὰ σκέπτεται. Τὰ πράγματα ἐκεῖ κάτω εἶναι διαφορετικώτερα ἀπὸ ἐδῶ.

— Ξέρω, Ζάκ, ξέρω... Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ προσέχης...

Σκούπισε ἕνα δάκρυ ποὺ ἔλαμψε στὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της καὶ ρώτησε.

— Ποῦ θὰ σᾶς στείλουν; Στὴν πρώτη γραμμὴ ἢ τὰ μετόπισθεν;

— Χωρὶς ἄλλο στὰ μετόπισθεν ὥσπου νὰ συνηθίσουμε καὶ ἔπειτα...

— Ἔπειτα; Ὤ! Ἂν μποροῦσε νἄταν ψέμματα, ἂν ὅλα αὐτὰ τέλειωναν αὔριον... Νὰ τελείωναν πρὶν ν' ἀρχίσουν... Ὤ! Ζάκ, νἄξερες πόσο εἶμαι δυστυχισμένη! Τοὐλάχιστο θὰ μοῦ γράφης μόλις κατασταλάξης κάπου... Ὄχι πολλὰ πράγματα. Μὲ φτάνει μιὰ καρτοῦλα μὲ τὴν ὑπογραφή σου.

— Ναί, Ζανέτ, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Δὲν θὰ ξεχάσης, Ζάκ!

— Ὄχι, Ζανέτ!

— ⊞ —

Ἡ Ζάν περιέφερε τὸ ὅλέμμα της γύρω.

Σ' ὅλα τὰ τραπεζάκια καθόντουσαν νέοι ντυμμένοι στὸ χακί, ἢ μὲ ναυτικὲς μπλοῦζες.

— Μὴν λησμονήσης, Ζάκ, νὰ πάρης μαζί σου μπαμπάκι, ἐπιδέσμους,... ἰώδιο καὶ σοκολάτες:

— Βέβαια... Ζανέτ, βέβαια... Ὡστόσο, μοῦ φαίνεσαι πολὺ παράξενο κορίτσι Ζανέτ... Ὅσο σκέπτομαι...

— Τί πρᾶγμα, Ζάκ;

— Νά... Μοῦ μιλᾶς σὰν τὴ μαμά κι' ὅμως εἶσαι πολὺ μικρότερη ἀπὸ μένα... Ἔπειτα ἐνδιαφέρεσαι πολὺ γιὰ τὸ ἄτομό μου... Θὰ μποροῦσες νἄσαι ἀδελφοῦλα μου...

— Ἴσως, Ζάκ...

Ἄπλωσε τὸ χέρι της νὰ πάρη τσιγάρο. Τὸ χέρι της ἔτρεμε.

— Δίχως ἄλλο, εἶπε σὲ λίγο ἡ Ζάν θἄχης ἀνάγκη κι' ἀπὸ ἕνα πουλόβερ, κασκόλ, μάλλινα γάντια... Ἐκεῖ πέρα θὰ κάνη πολὺ κρύο. Τί χρῶμα θὰ τὰ προτιμοῦσες; Μπλὲ ἢ γκρενά;

—Ὅ,τι χρῶμα ἀρέσει σὲ σένα, Ζανέτ... Ἐκεῖ ποὺ θὰ πάω τὰ χρώματα δὲν ἐνδιαφέρουν... Ἡ οὐσία εἶναι νὰ μὴν κρυώνη κανείς.

— Νὰ μοῦ στείλης τὰ μέτρα σου. Μὴν τὸ ξεχάσης. Τὸ μάκρος τῶν χεριῶν, τὸ φάρδος τῆς πλάτης...

— Θὰ σοῦ τὰ στείλω. Ἀλλά, ἄκου, τὰ δέματα χάνονται καμμιὰ φορά. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὰ στείλης ὅλα μέσα σ' ἕνα δέμα... Ἔτσι, ἴσως τύχει καὶ λάβω μερικά.

— Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω αὐτό... Ζάκ. Ἐσὺ ὅμως πρέπει νὰ προσέχης πολὺ ἀπὸ τὸ κρύο. Ἕνα κρυολόγημα πάντα εἶναι ἐπικίνδυνο. Πῆρες μαζί σου ὅ,τι σοῦ χρειάζεται;

— Ναί, ναί, Ζανέτ, ἡ μητέρα τὰ τακτοποίησε ὅλα. Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν ξέχασε τίποτε... κι' ἔπειτα, ὁ πόλεμος δὲν θὰ διαρκέση πολύ...

—Ἂς τὸ ἐλπίσουμε

—Θὰ σὲ ἀναζητῶ κάθε μέρα, Ζανέτ.

—Στὴν ἀρχὴ ἴσως. Ἔπειτα θὰ συνηθίσης. Θἄχης τόσα πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα νὰ ἀπασχοληθῆς ἐκεῖ κάτω! Ἴσως ἀκόμα νὰ συναντήσης καὶ κανένα ὡραῖο κορίτσι, πολὺ ὄμορφο, πολὺ γλυκό, πολὺ καλό!...

— Ὤ! Τί λές, Ζανέτ δὲν τὸ πιστεύω. Ἔπειτα, ξέρεις—δὰ πόσο εἶμαι ντροπαλός.

— Ποιὸς ξέρει Ζάκ! Ἡ ζωὴ δὲν μᾶς ἀνήκει ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ πιά. Γιὰ σᾶς τοὺς στρατιῶτες ὅτι λογαριάζεται εἶναι τὸ παρόν.

— Ἴσως, νἄχης δίκηο, Ζανέτ.

— ⊞ —

Ὁ Ζάκ ρούφηξε ἀργὰ μιὰ γουλιὰ καφέ καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ. Ὕστερα εἶπε:

—Ξέρεις τί σκέπτομαι, Ζανέτ;

— Πῶς θέλεις νὰ τὸ ξέρω;

— Σκέπτομαι, πὼς ὥς τώρα, δὲν σὲ φίλησα ποτέ.

— Κάνεις λάθος. Μὲ φίλησες μιὰ φορά. Πάει πολὺς καιρὸς τώρα... σὰν ἤμουνα δώδεκα χρόνων. Εἴχαμε στοιχηματήσει, ἔχασες καὶ γιὰ τιμωρία ἔπρεπε νὰ μὲ φιλήσης.

— Ἀλήθεια! Θυμάμαι... Μ' αὐτὸ δὲν λογαριάζεται φιλί.

— Ναί, Ζάκ, δὲν λογαριάζεται...

Τράβηξε μιὰ τελευταία ρουφηξιὰ ἀπὸ τὸ τσιγάρο του καὶ ἔπειτα τόσβυσε νευρικὰ μέσα στὸ τεφροδοχεῖο.

— Εἶναι ὥρα νὰ φεύγω, Ζανέτ... Πλησιάζει ἕνδεκα.

— Δὲν θὰ σὲ συνοδεύσω, Ζάκ, στὸ σταθμό. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω αὐτὴ τὴ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ.

— Καλά, Ζανέτ, μὴν ἔλθης...

— Ζάκ... Πότε θὰ πάρης ἄδεια; Πότε θὰ ξαναγυρίσης;

— Παιδί! Ἀκόμα δὲν ἔφυγα καὶ σκέπτεσαι πότε θὰ γυρίσω;... Μήπως ξέρω κι' ἐγώ; Ἴσως ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ μῆνες... Ἴσως τὰ Χριστούγεννα;...

— Μὴν ξεχνᾶς νὰ μοῦ γράψης... θέλω νὰ μοῦ γράφης πῶς περνᾶς, τὴ ζωή σου, τί τρῶς... ἂν στερῆσαι τίποτε.

— ⊞ —

Σηκώθηκε κι' ἔδωκε τὸ χέρι του στὴν νέα. Γύρω του, τοῦ φαινόταν πὼς ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸν παρατηροῦσαν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ φιλήση τὴ Ζανέτ. Μὰ δὲν τόλμησε.

— Γειά σου, Ζανέτ, δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ!

Πῆρε τὸ πηλίκιό του. Τὰ μάτια του ἦταν καρφωμένα πάνω στὴ νέα. Ἐκείνη σὰν νὰ περίμενε κάτι: αὐτὸ τὸ φιλί, τὸ πρῶτο ποὺ θὰ λογαριαζόταν. Ὡστόσο, εἶπε ἥρεμα:

— Γειά σου, Ζάκ! Καὶ νὰ προσέχης...

Ἀκοῦς;

Ὅταν βρέθηκε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας στράφηκε ν' ἀποχαιρετίση μὲ τὸ χέρι γιὰ τελευταία φορὰ τὴν Ζανέτ. Ἐκείνη τὸν κύτταξε χαμογελώντας. Μόλις ὅμως ἀπομακρύνθηκε, ἡ Ζανέτ ξέσπασε. Ἔκλαιε μὲ μεγάλο πόνο. Οἱ ἄνδρες γύρισαν πρὸς τὸ μέρος της. Οἱ ἄλλες γυναῖκες τὴν κύτταζαν κι' αὐτὲς μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ἤξεραν πὼς σὲ λίγο θὰ ἔκλαιαν καὶ κεῖνες...

Ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίη, κρύβοντας τ κεφάλι της μέσα στὶς παλάμες της, ὅταν ξαναφάνηκε ὁ Ζάκ. Λίγες στιγμὲς

—Πῶς ἀφίσαμε νὰ πᾶνε χαμένα τόσα χρόνια;

πρὶν εἶχε ἀποχωριστεῖ ἀπὸ ἕνα συγκινημένο ἁπλῶς κορίτσι. Καὶ τώρα, εὕρισκε μπροστά του μιὰ γυναῖκα ἀπελπισμένη. Τὴν κύτταξε κάμποση ὥρα, ἔπειτα ἔβαλε τὸ χέρι του ἐλαφρὰ ἐπάνω στὸν ὦμό της.

— Ζάν, εἶπε ἀπότομα, ἀγαπημένη μου Ζάν, πῶς ἀφήκαμε νὰ πᾶνε χαμένα τόσα χρόνια;

Ἐκείνη σηκώθηκε καὶ σφίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ Ζάκ τὴν ἔσφιξε μὲ δύναμη καὶ τὰ χείλη του ζήτησαν μὲ πόθο τὰ δικά της χείλη. Ἔπειτα μὲ τὸ ἐλεύθερό του χέρι, ἔβγαλε τὸ πηλίκιο ποὺ ἦταν ξένο καὶ ποὺ τῶχε πάει κατὰ λάθος, καὶ πῆρε τὸ δικό του. Βιάστηκε ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθῆ ἡ Ζανέτ, τὸν πραγματικὸ λόγο ποὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ γυρίση πίσω.

— Ὤ! Ζάκ... ἀγαπημένε μου, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!

...Δὲν ρώτησε κἂν γιατὶ ξαναγύρισε. Δὲν τὴν ἔνοιαζε: τὸ οὐσιῶδες ἦταν ὅτι ὁ Ζάκ ἦταν ἐκεῖ γιὰ λίγα ἀκόμη λεπτά, κοντά της καὶ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φιλοῦσε...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὁ Ζάκ ἔφυγε.

Ἐκείνη ὅμως τὸν εἶχε κλείσει πιὰ μέσα στὴν καρδιά της. Κι' αὐτὸ τῆς ἦταν ἀρκετό.

ΡΟΖΑ ΤΙΜΠΩ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Χωρ ς άστ ρας!

Κινδυνεύομε νὰ μείνωμε χωρὶς ἀστέρας. Ἀρσενικοὺς δηλ. Ὅλοι σχεδὸν οἱ μή Ἀμεριχανοὶ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου ἔχουν ἐπιστρατευθῆ, ἢ ἔχουν γραφῆ ἐθελονταί. Ἀναφέραμε ἤδη μερικοὺς σὲ προηγούμενα φύλλα. Προσθέτουμε σήμερα τὸ περίφημο μουσικὸ ἀστέρι Ζὰν Κιεπούρα. Ἔχει παρουσιασθῆ στὴν Πολωνικὴ πρεσβεία τοῦ Παρισιοῦ ,ζητώντας νὰ ἀποσταλῆ στὸ μέτωπο. Ὁ πρεσβευτὴς ὅμως, τοῦ ἀπήντησε ὅτι ἡ πατρίδα του τὸν χρειάζεται περισσότερο στὰ «μετόπισθεν» παρὰ στὴν γραμμὴ τοῦ πυρός. Ἔτσι, τοῦ ἀνετέθη μιὰ ἀποστολὴ προπαγάνδας στὴν Ἀμερικὴ ὅπου εἶναι ἰδιαιτέρως δημοφιλής. Ὁ Κιεποῦρα θὰ περιέλθη τραγουδώντας ὅλες τὶς ἀμερικανικὲς πολιτεῖες ὅπου ἰδίως ὑπάρχουν Πολωνοί— καὶ ζοῦν περὶ τὰ ἓξ ἑκατομμύρια σ' ὅλη τὴν Ἀμερική— καὶ μαζεύοντας ἐθελοντὰς καὶ χρήματα γιὰ τὴν Πατρίδα του. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ σύζυγός του, ἡ ἀηδονόλαλη Μάρθα Ἔγκερθ ἔχει κατατακθῆ σ' ἕνα τάγμα νοσοκόμων καὶ περιθάλπει τοὺς Πολωνοὺς τραυματίες.

●

Στὴν χορεία τῶν ξένων κινηματογραφιστῶν ποὺ ἔσπευσαν νὰ προσφέρουν στὴν Γαλλία τὶς ὑπηρεσίες τους εἶναι ὁ Τσέχος ὁπερατὲρ Ὄττο Κέλλερ, ὁ Ρῶσσος παραγωγὸς Μπάρστωφ, ὁ Ἀμερικανὸς Τζὰκ Φορρέστερ ποὺ θὰ γύριζε ἕνα φίλμ μὲ τὴν Μαρλένε Ντήτριχ, ὁ Αὐστριακὸς ὁπερατὲρ — πραγματικὸς ἄσσος—Κούρα Κούραντ, καὶ ἄλλοι.

●

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ... ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Μὲ γινε κι' αὐτὸ— ποῦ ἄλλοῦ; — Στὴν Ἀμερική. Καὶ ὄχι ἀπὸ κανέναν ἐκκεντρικὸ καὶ εὐφάνταστο «γιάνκη» ἀλλὰ ἀπὸ ἕναν νεαρὸ νοτιαμερικανό, τὸν πλουσιώτατο Βραζιλιανὸ Ἰγνάθιο Σουαρὲς ὅ Σούζα. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς Βραζιλιανὸς, εἶχε ἀποβιβασθῆ ἕνα πρωὶ πρὸ ἀρκετῶν ἑβδομάδων στὸ Χόλλυγουντ, γεμᾶτος ὄνειρα καὶ ἐλπίδες γιὰ πολλὲς στάρ καὶ ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν Τζόαν Κράουφορντ, τὴν Ντολορὲς ντὲλ Ρίο, τὴν Ντόροθυ Λαμούρ καὶ τὴν Χένυ Λαμάρ. Σφόδρα ἐρωτευμένος ὁ φίλος Ἰγνάθιο Σουαρὲς κτλ. μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ τὶς πλησιάση καὶ νὰ πραγματοποιήση ἔστω καὶ μὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὸ πάθος ποὺ τὸν κατέτρυχε. Βρῆκε ὅμως, πολὺ διαφορετικὰ τὰ πράγματα στὸ Χόλλυγουντ, ὁ νεαρὸς Ἰγνάθιο κτλ. Καμμιὰ ἀπὸ τὶς ὡραῖες στάρ τὶς ὁποῖες ἐπωφθαλμιοῦσε δὲν τοῦ ἔδωκε οὔτε κὰν προσοχή. Ὅλες ἀπήντησαν στὰ γράμματά του ὅπου τὶς ζητοῦσε ραντεβοῦ μὲ τὴν σιωπή τους. Μόνον ἡ Τζόαν Κράουφορδ, πιὸ πονόψυχη φαίνεται ἀπὸ τὶς ἄλλες, ἔβαλε τὸν γραμματέα της καὶ τοῦ ἔστειλε τὴν φωτογραφία της μὲ μιὰ ἀφιέρωση.

Μένεα πνέων ὁ νεαρὸς ἀστεροπληκτος γιὰ τὴν περιφρόνηση αὐτὴ πρὸς τὸν ἔρωτά του καὶ τὰ πλούτη του, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ. Καὶ σκέφθηκε τὸν ἑξῆς πρωτότυπο ὅσο καὶ μακάβριο τρόπο.

Ἔξω ἀπὸ τὸ Λός Ἀντζελες ἦταν ἕνα μικρὸ ἐγκαταλελειμμένο νεκροταφεῖο. Ὁ Βραζιλιανὸς τὸ ἀγόρασε τὸ καλλώπισε καὶ κατόπι ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα σ' ἕναν φίλο του γλύπτη, ποὺ ἔμενε στὸ Ρίον Ἰανέϊρο, νὰρθῆ ἀμέσως. Ὅταν ὁ γλύπτης ἔφθασε στὸ Χόλλυγουντ ὁ δὸν Ἰγνάθιο τοῦ ἔδειξε τὶς εἰκόνες καὶ τὰ γελοιογραφικὰ σκίτσα τῶν θηλυκῶν στάρ ποὺ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ καὶ τοῦ εἶπε νὰ τοὺς φτιάση τὶς γελοιογραφικές τους προτομές. Θὰ τὸν πλήρωνε καλά.

Ὁ γλύπτης ἄρχισε τὴν δουλειὰ καὶ ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ἀνώνυμα τηλεφωνήματα καλοῦσαν τοὺς στάρ τοῦ Χόλλυγουντ καὶ πολλὲς ἄλλες προσωπικότητες τῆς πρωτευούσης τοῦ σινεμὰ νὰ παραστοῦν στὰ ἐγκαίνια τοῦ «πιὸ παράδοξου νεκροταφείου τοῦ κόσμου».

Πάρα πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ πῆγαν νὰ ἰδοῦν τί συνέβαινε. Καὶ εἶδαν: ἐπάνω σὲ ὡραιότατους ἀνθοφυτευμένους τάφους, ὑπῆρχαν οἱ γελοιογραφικὲς προτομὲς τῆς Τζόαν Κράουφορντ, τῆς Ντόροθυ Λάμουρ, τῆς Χέντυ Λάμαρ, τῆς Ντολορὲς ντὲλ Ρίο, τῆς Ἰρέν Ντάν, τῆς Μαρλένε Ντήτριχ, τῆς Γκρέτα Γκάρμπο, τῆς Κάθριν Χέμππουρν, τῆς Ζὰν Ἄρθουρ, τῆς Τζίντζερ Ρότζερς, τῆς Σίγκριντ Γκιοῦρι, τῆς Ὀλίβια ντὲ Χάβιλαντ!

Ὅλο τὸ Χόλλυγουντ δὲν μιλοῦσε τὴν ἄλλη μέρα παρὰ γιὰ τὸ «νεκροταφεῖο τῶν ἀστέρων» καὶ τὸν παράξενο δημιουργό του! Τὴν τρίτη μέρα ὅμως, ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἔκλεισε τὸ νεκροταφεῖο καὶ ἐπέβαλλε στὸν ἰδιοκτήτ του πρόστιμο 200 δολλαρίων. Ὁ δὸν Ἰγνάθιο ἐπλήρωσε εὐχαρίστως τὸ πρόστιμο καὶ ἐπέστρεψε γεμᾶτος ἱκανοποίηση στὴν πατρίδα του!

●

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τοῦ Ζὰν Κιεπούρα, μὲ τὸ παράσημο τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ποὺ τοῦ ἔχει ἀπονεμηθῆ αὐτὲς τὶς μέρες.

ΓΑΜΟΙ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ὁ περασμένος μήνας ὑπῆρξε γόνιμος σὲ συνοικέσια στὸ Χόλλυγουντ. Ἡ πρωτεύουσα τοῦ φίλμ δὲν θέλει νὰ ξέρη ἀπὸ πολέμους καὶ παγκοσμίους ἀναστατώσεις. Συνεχίζει τὴν ζωή της μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό.

Ἔτσι, ἑνώνουμε τοὺς γάμους τῆς Τζόαν Φόνταιν, ἀδελφῆς τῆς Ὀλιβία ντὲ Χαβιλαντ, ἡλικίας 21 ἐτῶν μὲ τὸν Μπράϊαν Ἄχερν, τῆς Ζάνετ Γκαΐνορ (30 ἐτῶν) μὲ τὸν γνωστότατο ράπτη Τζίλμπερτ Ἄδριαν, τῆς Ρόσελ Χῶδσον (23 ἐτῶν) μὲ τὸν σεναρίστα τοῦ Ντίσνεϋ Χάλ Θόμψων. Θέλετε καὶ ἄλλα;

Ἡ Σειρήνα

Ἕνα ὡραῖο διήγημα τοῦ Νορὲ Μπρυνὲλ

Ὅσοι δὲν ἤξεραν τὸ δρᾶμα τοῦ ὁποίου εἶχε γίνει μάρτυς ὁ Φιλιππος Ἀλμπραι, δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν γιατί, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο τώρα, εἶχε αὐτὸ τὸ μελαγχολικο καὶ θλιμμένο ὕφος.

Ὑπῆρχαν βέβαια, μερικοὶ ποὺ ἤξεραν τί εἶχε συμβεῖ ἄλλα καὶ γι' αὐτοὺς ἡ πονεμενη αυτη ἔκφραση που εἶχε παντα τὸ πρόσωπο τοῦ Φιλιππου, ηταν ἕνα μυστήριο, γιατὶ δὲν ἤξεραν τὰ βαθύτερα αἴτια ποὺ εἶχαν προκαλέσει τὸ δυστύχημα.

Ἰδοὺ ἡ ἱστορία.

— ⊞ —

Ἦταν τὸν περασμένο Ὀκτώβριο.

Κουρασμένος ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ ὁ Φιλιππος Ἀρμπλαι, πῆρε τὸν παιδικό του φίλο Μάξ Ντοραλ καὶ πῆγαν νὰ περάσουν μερικὲς δροσερὲς μέρες στὴν Μαγχη.

Τὸ Περρός—Γκιρέχ ποὺ εἶχαν διαλέξει γιὰ καταφύγιό τους οἱ δυο φίλοι, ἦταν μιὰ χαριτωμένη γωνιὰ τῆς Βρεταν̃ης, ποὺ εἶχε δυο σπουδαῖα καλά: δὲν την εἶχε ἀνακαλύψει ἀκομη τὸ μεγαλο πλῆθος τῆς Παρισινῆς σνομπαρίας πρῶτον καὶ εἶχε μια μικρούλα ἀλλὰ θαυμασια πλάζ σὲ σχῆμα πεταλου ἔπειτα, προσὸν μεγάλο το τελευταῖο αὐτὸ για τους δυο φιλους ποὺ ἦσαν καλοὶ κολυμβηταί.

Λίγες οἰκογένειες εὐπόρων ἀστῶν ἦσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ ξένος πληθυσμος τοῦ χωριοῦ, ποὺ δὲν ἐστερεῖτο ἐντούτοις οὔτε καζίνου οὔτε καὶ καλοῦ ξενοδοχείου.

— ⊞ —

Εἶχε περάσει μιὰ ἑβδομάδα ἀπόλυτης εὐτυχίας γιὰ τοὺς δύο φίλους ὅταν, ἕνα κυριακατικο πρωὶ κατεφθανε στο ἥσυχο «καταφύγιο» ἕνα πολυτελες αὐτοκίνητο. Μιὰ νέα γυναίκα πηδοῦσε σὲ λίγο ἀπο τὸ ὄχημα. Μιὰ νέα καὶ πολὺ ὡραία γυναῖκα. Ἡ ὁμορφιά της ἦταν κατι ποὺ δεν περιγράφεται εὔκολα. Παράξενη, ἀλλόκοστη, ἄγρια! Ἔχετε δῆ τὸν περίφημο πίνακα τοῦ Μπαρν-Τζόνς «Ἡ Σειρήνα; Ἂν ὄχι, φαντασθῆτε μάτια μεγάλα, τεράστια, χρώματος φύκου, τσίνουρα μακρυά, φρύδια λεπτοτατα μεταξένια, μύτη ἰσια, με ρουθούνια ἀεικίνητα, στόμα μικρὸ με χείλη σαρκώδη καὶ καταπορφυρα, κορμὶ φειδίσιο μ' ὅλες του τις ἀναλογίες ἐν τάξει. Κι' ἐπάνω ἀπ' ὅλα, ἕνα βλεμμα ποὺ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ περιγραφῆ!...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἄγνωστη ξένη ποὺ εἶχε ἐνσκήψει στὸ εἰρηνικό μας χωριὸ γιὰ νὰ ταράξη τὶς ψυχὲς ὅλων τῶν ἀνδρῶν τῆς μικρῆς παροικίας.

Καὶ πραγματικά, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα οἱ ἄνδρες δὲν εἶχαν μάτια παρὰ μόνον γιὰ τὴν ὡραία ξένη. Τραβοῦσε σὰν μαγνήτης. Καὶ τὴν ἔκαμνε ἀκόμη πιὸ ἐλκυστικὴ τὸ ὑπερήφανο τὸ σχεδὸν ἀλαζονικὸ ὕφος της ποὺ κρατοῦσε τοὺς πάντας σὲ ἀπόσταση, καὶ τὸ μυστήριο ποὺ τὴν περιέβαλλε. Κανεὶς δὲν ἤξερε ποιὰ ἦταν, ἀπὸ ποῦ ἤρχετο. Τὸ αὐτοκίνητο ποὺ τὴ ἔφερε ἔφυγε ἀμέσως. Καὶ ὁ ξενοδόχος ποὺ πῆρε τὰ στοιχεῖα της γιὰ νὰ τὴν καταγράψη στὸ βιβλίο του, ἔλαβε ταυτοχρόνως καὶ τὴν αὐστηροτάτη ἐντολὴ νὰ μὴ φανερώνη σὲ κανέναν τὸ ὄνομά της.

Τὸ μονο ποὺ εἶχε γνωσθῆ γι' αὐτὴν ἦταν ὅτι τὴν ἔλεγαν Ναδίνα. Κι' αὐτὸ μάθευτηκε ἀπὸ την φλυαρια μιας καμαριέρας τοῦ ξενοδοχείου που τῆς εἶχε πλύνει ἕνα μεταξωτο μαντηλάκι μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ κεντημένο μὲ χρυσὴ κλωστή.

Ἦταν λοιπον Ρωσίδα ἢ Πολωνέζα;

Ἴσως. Γιατι καὶ ἡ προφορά της ἦταν λίγο ξενικη, ἂν καὶ τὸ ὅλον της δὲν ἔδειχνε τὴν Σλαύα.

— ⊞ —

Πέρασαν δυὸ τρεῖς μέρες πλήρους ἀπομονωσεως γιὰ τὴν μυστηριώδη ὡραία. Σὲ κανέναν δὲν μιλοῦσε, κανένας δεν μποροῦσε νὰ τὴν πλησιάση. Ἕνα βράδυ ξαφνικὰ ὁ πάγος ἔσπασε. Ἐδίδετο ἕνας χορὸς στὸ Καζίνο καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες ἔσπευσαν νὰ ζητήσουν ἀπὸ ἕνα χορὸ ἀπὸ τὴν «σειρήνα». Αὐτὴ δὲν ἀρνήθηκε.

Στὸν Φιλιππο ἔλαχε ἕνα βάλς καὶ στὸν Μάξ ἕνα ταγκό. Χόρευε σὰν συλφίδα. Την ἄλλη μέρα, ὅλοι ὅσοι χίγεψαν μαζί της ἦσαν ἐρωτευμένοι μὲ τὴν Ναδίνα. Περισσότερο ἀπ' ὅλους, ὅμως, οἱ δυὸ φίλοι.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ναδίνα φαινόταν νὰ τοὺς εἶχε προσέξει περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἦσαν οἱ πιὸ νέοι, οἱ πιὸ ἀρρενωποὶ καὶ γεροδεμένοι. Ἔτσι, μὲ ζήλεια οἱ ἄλλοι τοὺς ἔβλεπαν νὰ συνοδεύουν σχεδὸν πάντα τὴν Ναδίνα στὴν πλάζ, στοὺς περιπάτους της, παντοῦ σχεδόν.

Ὅσο ὅμως περνοῦσαν οἱ μέρες ἀντὶ οἱ δυὸ νέοι νὰ ἔχουν συνηθίσει τὴν γοητεία τῆς «Σειρήνας» τόσο πιὸ πολὺ τὴν ἐρωτεύοντο καὶ ταυτοχρόνως τόσο περισσότερο ἀπεμακρύνοντο ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον ψυχικῶς. Ἡ ζήλεια τους κατέτρωγε καὶ ὁ καθείς τους προσπαθοῦσε νὰ ξεμοναχιάση γιὰ λογαριασμό του τὴν «Σειρήνα». Αὐτὴ ὅμως μὲ τέχνη ἀπέφευγε τὸ ξεμονάχιασμα αὐτό. Θάλεγε κανεὶς ὅτι ἀπελάμβανε νὰ τοὺς αἰσθάνεται νὰ ὑποφέρουν καὶ οἱ δυὸ δίπλα της.

Ἕνα βράδυ ποὺ τὸ ἔλουζε τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἡ Ναδίνα καὶ οἱ δυὸ φίλοι, ἔφυγαν γιὰ ἕνα ρωμαντικὸ περίπατο ἐπάνω στοὺς βράχους τοῦ Τρεστραοῦ. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ κάθησαν σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα καὶ ἀπεθαύμαζαν τὴν θάλασσα ὅταν ξαφνικὰ ἡ Ναδίνα τοὺς λέγει:

— Κολυμβᾶτε καὶ οἱ δύο καλά, ἀλλὰ δὲν εἶχα ὥς τώρα την εὐκαιρία νὰ ἀντιληφθῶ ἐπακριβῶς τὶς δυνάμεις τοῦ καθενός σας. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι ὁ δυνατώτερος.

Ἡ ἐρώτησις δὲν ξάφνιασε τοὺς δυὸ φίλους.

— Ἐγώ, εἶπε ὁ Μάξ, εἶμαι ταχύτερος ἀπὸ τὸν Φίλιππο, ἐκεῖνος, ὅμως, ἔχει περισσότερη ἀντοχή. Γιατὶ ὅμως, ρωτᾶτε;

— Γιατί;... Θέλω νὰ σᾶς δοκιμάσω αὔριο.

— Νὰ μᾶς δοκιμάσετε; ρώτησε μὲ κάποια ἔκπληξη ὁ Φίλιππος.

— Ναί. Θὰ πέσω πρώτη ἐγὼ στὴ θάλασσα καὶ ἀφοῦ ἀπομακρυνθῶ λίγο ἀπὸ τὴν ἀκτή, θὰ πέσετε καὶ σεῖς, καὶ ὅποιος μὲ φθάση πρῶτος!

— Καὶ τὸ ἔπαθλον; ἔκανε μ' ἕνα διασμένο χαμόγελο ὁ Μάξ.

Ἡ Ναδίνα κύτταξε μιὰ τὸν ἕνα καὶ μιὰ τὸν ἄλλο μὲ τὰ αἰνιγματικά της μάτια, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα. Οἱ δυὸ νέοι κατάλαβαν καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἕνα πρᾶγμα μονάχα τοὺς ἔνοιαζε: πότε νὰ ξημερώση ἡ ἄλλη μέρα.

— ⊞ —

Διάλεξαν μιὰ ἀπόμερη ἀκτή, κοντὰ στοὺς βράχους τοῦ Πλουμανάγ.

Πρώτη ἔπεσε στὸ νερὸ ἡ Σειρήνα. Ὅταν ἀπομακρύνθηκε καμμιὰ τριανταριὰ μέτρα ἀπὸ τὴν ἀκτή, σήκωσε τὸ ἕνα της τὸ χέρι ψηλά. Ἦταν τὸ σύνθημα.

Οἱ δυὸ νέοι τὴν ἀκολούθησαν.

Ἡ Ναδίνα κολυμβοῦσε σὰν ψάρι. Πίσω της ὁ Μάξ διέσχιζε τὴν θάλασσα μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα. Τὸν ἀκολουθοῦσε ἀπὸ κοντὰ ὁ Φίλιππος.

Σιγὰ-σιγά, ἡ ἀπόστασις ποὺ χώριζε τὸν Μάξ ἀπὸ τὴν Ναδίνα λιγώστευε ἐνῷ ὁ Φίλιππος ἔμεινε ὁλοένα καὶ πιὸ πίσω.

Ξαφνικά, μιὰ φωνὴ θριάμβου ἀκούστηκε. Ὁ Μάξ εἶχε πιάση τὸ πόδι τῆς Ναδίνας ἀπὸ τὴν φτέρνα. Ἡ νίκη ἦταν δική του καὶ τὸ ἀτίμητο ἔπαθλο ἐπίσης!

Τοῦ Φίλιππου τοῦ ἦρθε σὰν σκοτοδίνη. Ὅπως ἦταν ἀποκαμωμένος σκέφθηκε νὰ κάνη μιὰ βουτιὰ καὶ νὰ μὴν ξαναφανῆ πιὰ στὴν ἐπιφάνεια!

Τὴν ἴδια ὥρα ὅμως, μιὰ ἄλλη κραυγὴ ἀκούσθηκε. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἦταν τῆς Ναδίνας.

— Βοήθεια πνίγομαι! Ἡ καρδιά μου!..

Ἡ προσπάθεια τῆς εἶχε κουράσει τὴν καρδιὰ καὶ οἱ δυνάμεις της διὰ μιᾶς τὴν ἐγκατέλειπαν. Ὅπως ἦταν κοντά της ὁ Μάξ, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὴ μέση. Ἂν ὁ νέος δὲν ἦταν κι' αὐτὸς κουρασμένος θὰ τὴν ἔσωζε ἴσως, ἀλλὰ στὴν κατάσταση ποὺ ἦταν μόλις θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιστρέψη πίσω μόνος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ναδίνα σφιγγόντανε ὁλοένα καὶ περισσότερο ἐπάνω του, παρασύροντάς τον μαζί της στὸ βυθό.

Ἂν ὁ Φίλιππος ἤθελε, θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς σώση. Θὰ τους ἔφτανε μὲ δυὸ τρεῖς γεριές, θὰ ἀποσποῦσε τὴν Ναδίνα ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ θανάτου καὶ θὰ τὴν ἔβγαζε ἔξω ἐνῷ ὁ Μάξ ἐλευθερωμένος θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιστρέψη μόνος του.

Ἐντούτοις δὲν τὸ ἔκανε. Κάτι τὸν κρατοῦσε σχεδὸν καθηλωμένο στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν. Τὸ σαράκι τῆς ζήλειας τὸν κατέτρωγε τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Μιὰ-δυὸ κραυγὲς ἀγωνίας ἀκόμη καὶ κατόπι τὸ κῦμα ἔκλεισε τὴν αὐλαία τοῦ φρικτοῦ δράματος ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῆς Ναδίνας καὶ τοῦ Μάξ.

Μόνος πιὰ ὁ Φίλιππος ἐπέστρεψε στὴν ἀκτή.

Κανεὶς δὲν ἔμαθε ὅλη τὴν ἀλήθεια ἐπάνω στὴν τραγῳδία αὐτή.

Ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ κάνη στὰ χείλη τοῦ Φιλίππου νὰ ξαναν̃θίσ̃η τὸ χαμόγελο...

ΝΟΡΕ ΜΠΡΥΝΕΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

TOY ARTHUR ARNAULD

Τά προηγούμενα

Ὁ μυστηριώδης ντέ Ροζεγκρίζ, ἔχει ὀργανώσει ὅλους τοὺς ζητιάνους καὶ ἄλῆτες τοῦ Παρισιοῦ σὲ μιὰ μυστικὴ ὀργάνωση ἡ ὁποία τὸν ἀναγνωρίζει ὡς ἀρχηγὸ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πάτερ Ζιγκώ». Εἶναι ὁ «Βασιλεὺς τῶν Ἐπαιτῶν». Μὲ τὴν βοήθεια τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς ἀπάγει ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο τοῦ ἰατροῦ Μπαρτόλδου ἕναν ἔγκλειστο τὸν Ρολάνδο, τὸν ὁποῖο ἔχουν κλείσει ἐκεῖ ὡς τρελλό. Αὐτὸς εἶχε καὶ μιὰ κόρη, τὴν Εἰρήνη, τὴν ὁποία τώρα, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Πάτερ-Ζιγκώ, ἀναζητεῖ.

Ὁ γυιὸς τοῦ Βαρώνου ντέ Ροζεγρίζ, Ἕκτωρ ἀγαπᾶ μιὰ νέα κοπέλλα, τὴν Λευκή, ποὺ εἶναι διδασκάλισσα στῆς δίδος Ἰουλιέττας Λιεβέρ. Τὴν ἴδια κοπέλλα ἀγαπᾶ καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἰουλιέττας, Ἀδριανός. Ὁ Ρολάνδος διηγεῖται τώρα τὸν βαρῶνο τὴ ζωή του.

7ον

—Ὦ! ἔκανε, τί ζωὴ ἦταν ἐκείνη ποὺ ἄρχισε κατόπι!... Τί ἐρωτικὸ μεθῦσι ἀτελείωτο!... Θέλησα νὰ τὴν παντρευτῶ... Αὐτὴ δὲν ἤθελε.

«Ἂς περιμένουμε, μοῦ ἔλεγε. Εἶσαι πολὺ νέος καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἔπειτα εἶσαι πτωχός...» Τὸ εἶχε μάθει. Τῆς τῶχα πῆ ἐγώ... "Αλλωστε, τὸ ἔβλεπε καὶ μόνη της... «Καὶ ἐγὼ εἶμαι πτωχή, πρόσθεσε, καὶ δὲν θὰ εὐτυχήσουμε. Ὅταν ἀποκτήσῃς φήμη καὶ λεπτά, τότε θὰ παντρευτοῦμε». Ἐθαύμασα τότε τὴν ψυχραιμία της, τὴν. τέχνη μὲ τὴν ὁποία ξεγελοῦσε τὸν πατέρα της καὶ ὅλους τοὺς δικούς της ποὺ μᾶς ἔβλεπαν πάντα μαζί. Φαινόταν συνήθως ἀδιάφορη. Στὶς ἰδιαίτερες ὅμως συναντήσεις μας, ἀποδεικνύοταν ἀληθινὸ ἡφαίστειο πάθους!...

Ὁ Ρολάνδος σώπασε καὶ ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπο, ζητῶντας νὰ συγκεντρώσῃ τὶς ἀναμνήσεις του. Ἔπειτα, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε κάπως, συνέχισε:

—Μιὰ μέρα μοῦ εἶπε: «Μήπως θὰ σὲ λυποῦσαι ἂν παντρευόμουν ἕναν πλούσιο γέρο; Δὲν θὰ χωρίσουμε ποτὲ οἱ δυό μας. Θἄμαστε ἔτσι πιὸ εὐτυχεῖς..» Ἐγὼ θὰ τρόμαξα φαίνεται πολύ, γιατὶ ἐκείνη μόλις εἶδε τὴν ἔκφραση ποὺ πῆρε τὸ πρόσωπό μου, ἔβαλε τὰ γέλια. Κατόπι ὥρμησε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἀφοῦ μὲ γέμισε μὲ φιλιά, μοῦ εἶπε: «Παιδὶ ποὺ εἶσαι! Σοῦ τῶπα στὰ ἀστεῖα γιὰ νὰ σὲ δοκιμάσω. Γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶσαι ζηλιάρης!...» Ἐγώ, ὅμως, δὲν ἔπαυσα νὰ τῆς μιλῶ γιὰ τὸν γάμο μας. Ὅσο περισσότερο ὅμως ἐκείνη μοῦ διν-ότανε, τόσο περισσότερο ἀπέκρουε τὴν ἰδέα τοῦ γάμου. «Οἱ δικοί μου δὲν θὰ δεχτοῦν ποτὲ αὐτὸ τὸ γάμο», μοῦ ἀπαντοῦσε. Καὶ τότε μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της... Οἱ γονεῖς της ἦσαν ἄλλοτε πολὺ πλούσιοι. Ἐκείνη εἶχε μεγαλώσει σὰν πριγκήπισσα... Ἔπειτα ὁ πατέρας της πῆρε μέρος σ' ἕνα πραξικόπημα κατὰ τῆς ἱσπανικῆς κυβερνήσεως καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες κατώρθωσε νὰ φύγῃ στὴν Γαλλία. Ὅλη του ὅμως ἡ περιουσία εἶχε δημευθῆ. Ἡ μόνη τους ἐλπίδα νὰ ξαναβροῦν τὴν παλαιά τους εὐτυχία, τὴν ὑλικὴ εὐτυχία, ἦταν ἕνας καλὸς γάμος γιὰ τὴν κόρη τους. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ δεχότανε ποτὲ νὰ πάρῃ ἕναν ἄπορο. Τῆς εἶπα τότε νὰ φανερώσῃ στοὺς γονεῖς τους τὶς σχέσεις μας. Ἀονήθηκε τρομαγμένη. Δὲν ἤθελε νὰ λυπήσῃ τὸν πατέρα της. «Θέλεις τῆς εἶπα, νὰ βρῶ ἐγὼ τὸν πατέρα σου καὶ νὰ τοῦ μιλήσω;» —«Ὠ! Ὄχι! Ποτέ! Ποτέ! φώναξε, θὰ τὸν κεραυνοβολήσῃς!...» Καὶ μοῦ συνέστησε νὰ κάνω ὑπομονή. Μήπως δὲν ἦταν δική μου;... Προσπάθησα νὰ ἔχω τὴν ὑπομονὴ αὐτή, ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ μὲ κατέτρωγε ἡ ζήλεια. Ὑπέφερα πολὺ νὰ βλέπω διάφορους νέους, ὡραίους καὶ πλουσίους, νὰ περιστοιχίζουν στὶς συναναστροφὲς τὴν ἀγαπημένη μου... Μιὰ μέρα, ξαφνικὰ τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Οἱ γονεῖς της, ποὺ ἦσαν ἕως τότε εὐγενικοὶ μαζύ μου, ἔγιναν ψυχροί. ἄρχισαν νὰ δείχνουν ὅτι ἡ παρουσία μου τοὺς ἐνοχλοῦσε. Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη εἶχε ἀλλάξει. Δὲν ἦταν ἡ ἴδια. Τοὐλάχιστον ἐντελῶς ἡ ἴδια. Τῆς παραπονέθηκα. Μοῦ ἀποκρίθηκε τρυφερά... «Πρέπει νὰ εἶμαι φρόνιμη. Ἂν τὰ μάθαινε ὁ πατέρας μου θὰ μᾶς ἐχώριζε. Δὲν μπορῶ, βέβαια νὰ πῶ σ' ὅλον τὸν κόσμο ὅτι εἶμαι ἐρωμένη σου...» Μοῦ φάνηκε πὼς εἶχε δίκηο. Δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς ἀποκριθῶ. Ἀναγκάσθηκα νὰ ἀραιώσω τὶς ἐπισκέψεις μου στὸ σπίτι της καὶ ἀργότερα νὰ τὶς κόψω ἐντελῶς. Δὲν τὴν ἔβλεπα πιά, παρὰ μόνον στὰ ραντεβοῦ μας, ἔξω. Γιὰ ἕναν συνηθισμένο ἐραστή, αὐτὸ θὰ ἦταν ὑπεραρκετό. Ἴσως μάλιστα καὶ τὸ καλλίτερο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ. Ἐγώ, ὅμως, δὲν ἱκανοποιούμην διόλου μὲ τὴν κρυφὴ αὐτὴ ἐρωτικὴ ζωή. Ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα πολύ, ἤθελα νὰ τὴν κάνω γυναίκα μου, νὰ τὴν παρουσιάσω σ' ὅλο τὸν κόσμο ὡς δική μου!... Σὰν πέρασε ὅμως ὁ καιρός, τότε κατάλαβα γιατὶ φερόταν ἔτσι... Μιὰ μέρα τῆς ἐζήτησα νὰ σταθῇ νὰ τὴν ζωγραφίσω.

Στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε. Φοβόταν μήπως πεθάνω ξαφνικὰ μιὰ μέρα καὶ βρεθῇ ἡ εἰκών της σπίτι μου. Τόσο ἐγωϊστικὰ σκεπτόταν!... Ἐντούτοις ἐγὼ τὴν κατάφερα καὶ τῆς ἔκανα, ἐν μικρογραφίᾳ, τὸ πορτραῖτο της.

—Τί ἀπέγινε ἡ εἰκὼν αὐτή;

—Θὰ σᾶς τὸ πῶ σύντομα, ἀπήντησε ὁ Ρολάνδος. Γιατὶ ἦταν αὐτὴ ἡ ἀφορμὴ ποὺ ἔκρινε γιὰ τὴν ζωή μου.

Κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ προσέθεσε:

—Μιὰ μέρα ἦλθε σπίτι μου ὠχρή, μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα καὶ μὲ ἐπληροφόρησε ὅτι ἦταν ἔγκυος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'
ΜΗΤΕΡΑ!

»Ἐγὼ πέταξα ἀπὸ τὴν χαρά μου: «Τώρα πιὰ εἶσαι δική μου!» τῆς φώνεξα σφίγγοντάς την μὲ ἄπειρο πάθος στὸ στῆθος μου καὶ γεμίζοντάς την φιλιά. «Τίποτε πιά, πρόσθεσα, δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ!». Ἐκείνη μὲ κύτταζε μὲ τὰ δακρυσμένα της μάτια. «Ὥστε, εἶπε, δὲν σὲ ἀπομακρύνει αὐτὸ ἀπὸ μένα; Δὲν θέλεις νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς;..» Ἐγὼ τὴν ἔσφιξα ἀκόμη πιὸ δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά μου. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν θέλησε νὰ πῇ τίποτε στὸν πατέρα της. «Δούλεψε μοῦ εἶπε, κέρδισε λεπτὰ καὶ τότε θὰ εἶμαι ὁλόδικιά σου». Ἐγὼ τὴν κύτταξα μὲ ἔκπληξη. «Ναί, ἀλλὰ ὡς τότε ἐσὺ τί θὰ κάνῃς; ψιθύρισα. Πῶς θὰ μπορέσῃς, νά...» Ἐκείνη σκούπισε τὰ δάκρυά της καὶ εἶπε: «Ἄφησέ με νὰ κάνω ὅπως ξέρω» Ἐπὶ ἕξη μῆνες ζοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος ἀνεκφράστου μέθης. Ὁ ἔρως μου εἶχε πάρει μιὰ νέα μορφή. Τοὐλάχιστον γιὰ μένα. Προσπάθησα τώρα περισσότερο νὰ τὴν πείσω νὰ φανερώσουμε τὰ πάντα στὸν πατέρα της, στὴν μητέρα της. Ἀλλοίμονον... Ἐκείνη πάντοτε ἀρνιότανε. Μιὰ μέρα ἦλθε χαρούμενη. «Σώθηκα!» φώναξε. «Πῶς;» «Τὰ εἶπα ὅλα τῆς μαμᾶς...». —«Ἐπὶ τέλους!» φώναξα ἐγώ, —«Μὲ μάλωσε πολύ, πρόσθεσε, ἀλλὰ δέχθηκε νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ κρύψω τὸ λάθος μου. Ἔτσι, κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε...» Ἐγὼ τὴν κύτταξα ἔκπληκτος. Χαιρόμουν ἀλλὰ καὶ λυπόμουνα συγχρόνως. «Καὶ τί ἀποφασίσατε;» τὴν ρώτησα μὲ συγκίνηση. Τότε μοῦ εἶπε ὅτι ἡ μητέρα της θὰ τὴν βοηθοῦσε νὰ γεννήσῃ κρυφὰ καὶ ἔτσι ὁ πατέρας της δὲν θὰ μάθαινε τίποτε.

»Ἐγὼ στὰ λόγια αὐτὰ μελαγχόλησα. «Τί ἔχεις;» μὲ ρώτησε ἀνυπόμονα. «Θὰ ἤθελα κάτι ἄλλο ἐγώ», τῆς ἀπήντησα. «Ἄ, καταλαβαίνω, ἀπήντησε. Θὰ ἤθελες νὰ τὰ μάθῃ ὁ πατέρας μου. Θὰ ἤσουν, λοιπόν, εὐχαριστημένος ἂν καταστρεφόμουν;»

—«Θὰ καταστραφῆς, γιατὶ θὰ γίνῃς δική μου, γιατὶ θὰ γίνῃς γυναῖκα μου;» — «Ἐσὺ δὲν συλλογίζεσαι, παρὰ μονάχα τὸν ἑαυτό σου!»

Ἐγὼ τότε θύμωσα καὶ θὰ τὴν ἀπόπαιρνα, ἂν δὲν καταλάβαινε ἐκείνη ἐγκαίρως καὶ δὲν ἄλλαζε ἀμέσως τακτική. Μὲ ἀγκάλιασε καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ ὅτι δὲν θὰ κερδίζαμε τίποτε ἂν ἐξωθούσαμε τὰ πράγματα, ὅτι λίγη ὑπομονὴ θὰ ἔσωζε τὴν κατάσταση καὶ ὅτι ἐπεβάλλετο νὰ κρύψουμε γιὰ λίγο ἀκόμη καιρὸ τὸν δεσμό μας. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ παρεδίδαμε τὸ παιδί μας σὲ μιὰ καλὴ παραμάννα καὶ ὅταν θὰ ἐσήμαινε ἡ κατάλληλη στιγμή, θὰ φανερώναμε τὰν πάντα καὶ θὰ παντρευόμασταν. Ἔτσι καὶ τὸ παιδί μας θὰ εὕρισκε τοὺς φυσικοὺς προστάτας του καὶ ἡ θέσις του θὰ ἦταν ἀκλόνητη ἀπέναντι τῶν ἀνθρωπίνων καὶ θεϊκῶν νόμων.

»Μιλοῦσε μὲ τόση πειστικότητα καὶ λογική, ποὺ ὁμολογῶ ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ τῆς ἀντισταθῶ.

—Πολὺ δυνατὴ αὐτὴ ἡ μικρή, ψιθύρισε ὁ βαρῶνος. Τί διάβολος πρέπει νὰ ἦταν!... Καὶ τί ἀπέγινε ἔπειτα;...

Ἐκείνη τὴν ὥρα κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα. Ἦταν ὁ Ἰούλιος.

—Τί τρέχει; ρώτησε ὁ βαρῶνος.

—Ἡ παραγγελία τοῦ κ. βαρώνου ἐξετελέσθη.

—Λοιπόν;

—Ὁ ἰατρὸς Λιεβὲρ ἀπαντᾶ στὸν κ. βαρῶνο ὅτι θὰ εἶναι εὐτυχὴς ἂν πάρῃ τὸ τσάϊ μαζί του ἀπόψε, μετὰ τὸ φαγητό

—Καλά, εὐχαριστῶ.

Ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἔφυγε, ὁ βαρῶνος στράφηκε πρὸς τὸν Ρολάνδο:

—Συνέχισε, φίλε μου. Ὅσα μοῦ εἶπες ὡς τώρα, εἶναι βέβαια πολὺ ἐνδιαφέροντα, ἀλλὰ δὲν διαφωτίζουν τὴν κατάσταση. Προσπάθησε τώρα νὰ θυμηθῇς τὸ ἴδιο καλὰ καὶ τὴν συνέχεια. Μὴν παραλείψῃς καμμιὰ λεπτομέρεια. Καὶ ἡ παραμικρότερη, μπορεῖ νὰ μᾶς εἶναι πολύτιμη.

—Ποῦ ἔμεινα; ρώτησε ὁ Ρολάνδος. Ἄ, ναί θυμοῦμαι!...

Πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ ξανάρχισε:

—Ὅλα ἔγιναν ὅπως τὸ θέλησε. Δύο μῆνες προτοῦ γεννήσῃ, ἔφυγε μὲ τὴν μητέρα της ἀπὸ τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ μοῦ πῇ ποῦ πήγαινε. Μοῦ εἶπε ὅτι κι' ἐκείνη δὲν τὸ ἤξερε. Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅμως νὰ μοῦ γράψῃ. Καὶ ἐν τούτοις... Οἱ μέρες, ἔπειτα οἱ ἑβδομάδες, περνοῦσαν χωρὶς νὰ ἔχω τὴν παραμικρὴ εἴδηση ἐκ μέρους της. Ἡ ἀγωνία μου δὲν περιγράφεται. Οἱ μέρες, οἱ ὧρες, τὰ λεπτά, μοῦ φαινόνταν αἰῶνες! Καμμιὰ εἴδηση! Καμμιά!... Ὧρες-ὧρες ἔνοιωθα νὰ μὲ κυριεύῃ κάτι σὰν τρέλλα. Στὸν πατέρα της δὲν τολμοῦσα νὰ παρουσιασθῶ. Ἡ μόνη μου παρηγοριά. ἦταν ἡ φιλία τοῦ ἀνθρώπου, περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ μιλήσατε, τοῦ Παύλου Λελόν. Σ' αὐτὸν τὰ ἔλεγα ὅλα, καὶ αὐτὸς μὲ παρηγοροῦσε καὶ μὲ ἐνεψύχωνε. Ἐνόσῳ ὅμως πλησίαζε ὁ καιρὸς τοῦ τοκετοῦ, ἡ ἀγωνία μου ξαναρχότανε καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα γινότανε καὶ μεγαλείτερη... Ἄ! ἦταν φρικτό!... Φρικτό!... Κράτησε δὲ ἡ ἀγωνία αὐτή, τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.
Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Ὁ Ρολάνδος σηκώθηκε ἀπότομα καὶ ἀφοῦ ἔκαμε δυὸ-τρεῖς γύρους μέσα στὸ δωμάτιο, πῆγε καὶ ξανακάθησε στὴ θέση του.

—...Καὶ μιὰ μέρα, συνέχισε, ξαναγύρισε. Ξαναγύρισε γεμάτη δροσιὰ καὶ πιὸ πολὺ ὡραῖα ἀπὸ πρῶτα. Σοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωση γυναῖκας ποὺ ξεκουράσθηκε καὶ ποὺ οὔτε πόνεσε, οὔτε πάλαιψε...

»—Ἤσουν ἄρρωστος; μὲ ρώτησε ὅταν συναντηθήκαμε καὶ εἶδε τὸ ἀλλαγμένο πρόσωπό μου.

Κατόπι μοῦ διηγήθηκε πῶς ἔγινε ὁ τοκετός. Ὅλα εἶχαν ἔλθει πολὺ εὔκολα καὶ εὐνοϊκά. Τὸ παιδί μας ἦταν ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι. Τὸ εἶχε φέρει μαζί της. Συμφωνήσαμε νὰ τὸ δώσωμε σὲ μιὰ τροφὸ κοντὰ στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ τὸ βλέπω ὁπότε ἤθελα.

—Ποῦ εἶχε γεννηθῆ; ρώτησε ὁ βαρῶνος.

—Δὲν θέλησε ποτὲ νὰ μοῦ τὸ πῇ.

—Εἶχε πάρει καλὰ τὰ μέτρα της.

—Ναί. Πάντως, ἐμεῖς, ἀφοῦ τακτοποιήσαμε τὸ παιδί, ξαναρχίαμε τὴν παληά μας τὴν ζωή. Σὰν νὰ μὴν εἶχε γίνει τίποτε. Γιὰ ἐκείνη δηλαδή... Γιατὶ ἐγὼ πήγαινα σχεδὸν κάθε μέρα καὶ ἔβλεπα τὴν κοροῦλα μου, τὴν Εἰρήνη μου... Τὴν ἐλάτρευα. Ἤμουν τρελλὸς ἀπὸ χαρά! Ἐσύ, τῆς ἔλεγα, ἐσὺ τοὐλάχιστον εἶσαι δική μου! Ὅταν μεγαλώσῃς, ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ παρηγοριά μου!...

—Ἡ μητέρα της δὲν πήγαινε νὰ τὴν ἰδῇ;

—Ὄχι. Φοβόταν μήπως τὴν ἀναγνωρίσουν καὶ ἐνοχοποιηθῆ.. Πέρασε ἔτσι ἕνας χρόνος... Ἕνας χρόνος ἀτυχίας καὶ ἀναποδιᾶς γιὰ μένα. Τίποτε δὲν κατώρθωσα νὰ ἐπιτύχω. Ἤμουν ὁλόκληρος κυριευμένος ἀπὸ τὸ διπλὸ πάθος μου: Τὸ πάθος μου γιὰ ἐκείνην καὶ γιὰ τὴν Εἰρήνη. Μοίραζα τὸν καιρό μου ἀνάμεσα στὶς δυό τους. Δὲν εἶχα τὴν δύναμη νὰ κάνω τίποτε ἄλλο. Εἶχα κόψει καὶ τὶς πιὸ χρήσιμες ἐπαγγελματικὲς σχέσεις μου. Ἡ θέση μου γινότανε καθημερινῶς καὶ πιὸ δύσκολη. Ἐκείνη τὸ καταλάβαινε, ἀλλὰ ποοσεποιεῖτο ὅτι δὲν ἔδινε προσοχή! Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀποφάσιζα νὰ ἐργασθῶ, ἡ ἐργασία μου ἦταν πολὺ κακή. Μιὰ σύνθεση, τὴν ὁποίαν εἶχα ἑτοιμάσει γιὰ τὴν ἔκθεση ἐλευθέρων καλλιτεχνῶν, ἀπερρίφθη ὡς μετριωτάτη. Αἱ παραγγελίαι τοῦ Κράτους στὶς ὁποῖες βασιζόμουν ἐδόθησαν σὲ ἄλλους.. Ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ δείχνῃ τὴν ἴδια ἀδιαφορία σὲ ὅλα, Οὔτε γιὰ τὸ μέλλον μὲ ρωτοῦσε, οὔτε γιὰ τὶς δουλειές μου ἐνδιεφέρετο. Ἄλλοτε, τῆς ἄρεσε νὰ μὲ παρακολουθῇ καθὼς ἐργαζόμουν, νὰ βλέπῃ τὰ σχεδιάσματά μου, νὰ μὲ διορθώνῃ πολλὲς φορές. Τώρα, δὲν σκεπτόταν οὔτε κὰν ἕνα βλέμμα νὰ ρίξῃ σ' αὐτὰ ποὺ ἔκαμα.

»Μιὰ μέρα ἦλθε καὶ μὲ βρῆκε ἀνήσυχη καὶ ταραγμένη. Στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῇ τί εἶχε. Ἐγὼ ὅμως ἐπέμενα καὶ τὴν ἀνάγκασα νὰ μοῦ ὁμολονήσῃ τὴν ἀλήθεια. Οἱ γονεῖς της εἶχαν βρῆ μιὰ ἀνέλπιστη τύχη, ἕναν ἄνδρα πλούσιο, μὲ ἐνδοξοτάτη θέση κτλ. Δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῇ ποιὸς ἦταν καὶ τί δουλειὰ ἔκαμνε. Φαντάζεσθε τὴν δική μου τὴν ἀγωνία. Τὴν ρώτησα ἐκείνη τί ἐσκόπευε νὰ κάνῃ. Χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ μοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παρακούσῃ στοὺς γονεῖς της. Ἐγὼ διεμαρτυρήθην. Διεξεδίκησα τὰ δικαιώματά μου. Τῆς φώναξα ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ παντρευτῇ κανέναν ἄλλον ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της. Τίποτε! Ἐκείνη ἐπέμενε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ μεταπείσῃ τὸν πατέρα της. Τότε ἐγὼ τῆς εἶπα ὅτι θὰ πάγω νὰ βρῶ τὸν πατέρα της. Σηκώθηκε κατακόκκινη ἀπὸ θυμὸ καὶ μοῦ εἶπε:

»—Ἂν τὸ κάνῃς αὐτό, δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῇς πιὰ ποτέ!...» Καὶ τότε μοῦ πέταξε κατὰ πρόσωπο τὴν φτώχεια μου, τὴν τεμπελιά μου, τὴν καλλιτεχνική μου ἀνικανότητα... Ἐγὼ ἤμουν ἐξουθενωμένος, πτῶμα σωστό. Δὲν ἤθελα νὰ τὴν χάσω γιὰ πάντα... Ἐκείνη τότε ἄλλαξε τακτική:

»—Ξέρεις, μοῦ εἶπε, ὅτι μονάχα ἐσένα ἀγαπῶ. Εἶσαι πολὺ τίμιος, ὥστε νὰ μὴν μπορῇς νὰ κάνῃς κατάχρηση τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ σοῦ ἔδειξα ὡς τώρα, νὰ μὲ καταστρέψῃς!...

»—Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃς γυναῖκα ἄλλου!... φώναξα τότε ἐγώ.

»—Καλά, λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλεις! εἶπε. Θὰ πολεμήσω. Θὰ ἀγωνισθῶ!»

»Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγινε πιὸ θερμή, πιὸ περιπαθής... Σὰν νἀθελα νὰ μὲ ἀποκοιμήσῃ μὲ τὰ χάδια της. Ἐγὼ ὅμως πάντα φοβόμουνα.

»Μιὰ μέρα μοῦ λέγει:

»—Ρολάνδε, πρέπει νὰ προσέχῃς. Νομίζω ὅτι σὲ παρακολουθοῦν ὅταν πηγαίνῃς νὰ ἰδῇς τὴν κόρη μας. Φυλάξου. Μὴν πᾶς γιὰ λίγες μέρες. Θὰ ἦταν πιὸ φρόνιμο αὐτό...

»Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα. Ἐπὶ τρεῖς μέρες δὲν πῆγα νὰ ἰδῶ τὸ παιδί μου. Τὴν τετάρτη μέρα ἡ ἐρωμένη μου μὲ εἰδοποίησε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νἀρθῇ στὸ συνηθισμένο ραντεβοῦ μας. Ἡ μητέρα της ἤθελε νὰ πᾶνε νὰ ἐπισκεφθοῦν κάποια φίλη της στὴν ἐξοχὴ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ἀρνηθῇ...

»Ἐμένα αὐτὸ τὸ μήνυμα δὲν μοῦ ἄρεσε. Ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι. Τὰ

— Τώρα πιὰ εἶσαι δική μου! τῆς εἶπα σφίγγοντάς την στὸ στῆθος μου.

λόγια της μοῦ φανηκαν παράδοξα. Γιατὶ νὰ μὲ παρακολουθήσουν ὅταν πήγαινα στὴν κόρη μου; Ποιὸς εἶχε συμφέρον νὰ μὴν τὴν βλέπω; Μήπως μοῦ ἔστησαν καμμιὰ παγίδα; Ἔπειτα, γιατὶ αὐτὴ ἡ ξαφνική της ἀναχώρησις; Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾶ δυνατά. Χωρὶς νὰ διστάσω, ἔτρεξα ἔξω, στὴν κόρη μου...

—Ἐκεῖ ποὺ πήγαμε;

—Ναί, ἐκεῖ... ἔτρεχα στὸν δρόμο σὰν νὰ μὲ κυνηγοῦσαν. Ἕνα προαίσθημα κακὸ μὲ εἶχε κυριεύσει ἀπότομα. Ἀλλοίμονο, δὲν διαψεύσθηκα. Βρῆκα τὴν παραμάνα νὰ κλαίῃ.

»—Ἡ κόρη μου!... φώναξα.

»—Μοῦ τὴν πῆραν!... ἦταν ἡ ἀπάντησις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

ΤΟ ΕΠΙΣΤΕΓΑΣΜΑ

Ὁ Ρολάνδος σηκώθηκε καὶ ἄρχισε πάλι νὰ γυρίζῃ ἐπάνω καὶ κάτω μέσα στὸ γραφεῖο. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κάτωχρο καὶ χονδρὲς σταγόνες ἱδρῶτος ἔβρεχαν τὸ μέτωπό του. Τὸ ὕφος του ἦταν ἔξαλλο. Ὁ ντὲ Ροζεγκρὶζ φοβήθηκε μὴν τὸν ξαναπιάσῃ ἡ μανία του. Εὐτυχῶς ὅμως, ὁ Ρολάνδος συνῆλθε γρήγορα. Ξανάπεσε βαρὺς στὸ κάθισμά του, ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του καὶ συνέχισε:

—Ἡ Εἰρήνη μου, ἡ κοροῦλα μου, εἶχε ἐξαφανισθῆ!... Τὴν εἶχαν κλέψει!...

»Ἡ παραμάννα ἔκλαιε... ἔκλαιε...

»Τὴν ρώτησα ἀπὸ πότε εἶχε χαθῆ τὸ παιδί.

»—Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, μοῦ ἀπήντησε.

—Καὶ γιατὶ δὲν σὲ εἰδοποίησε ἐγκαίρως; ρώτησε ὁ βαρῶνος.

—Δὲν ἤξερε τὴν διεύθυνσή μου. Ἡ ἐρωμένη μου, μοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ δώσω τὴ διεύθυνσή μου. Ἔπαιρνε ὅλες τὶς προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθῆ.

»Ἤμουν. λοιπόν, μόνος, μόνος πιὰ στὸν κόσμο!...

»Χωρὶς γυναῖκα, τὴν γυναῖκα τοὺλάχιστον ποὺ ἀγαποῦσα, χωρὶς τὸ παιδί μου ποὺ ἐλάτρευα!... Μαύρη ἀπελπισία μὲ ἐκυρίευσε. Θέλησα νὰ ἰδῶ τὴν ιορφή της καὶ πῆγα νὰ ἀνοίξω τὸ ντουλάπι ὅπου ἔκρυβα τὴν μικρογραφία της. Δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ!...

—Τὸ ἐπερίμενα, εἶπε ὁ βαρῶνος.

—Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβα. Κανεὶς δὲν ἤξερε ὅτι εἶχα τὴν εἰκόνα αὐτή, Κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνην. Ποιὸς μποροῦσε νὰ ἀνοίξῃ τὸ ἐρμάρι καὶ νὰ μοῦ πάρῃ τὴν εἰκόνα; Ἐκείνη!... Μόνον ἐκείνη!... Ἀνοιξα τὰ μάτια μου διάπλατα. Ὅλα, τώρα, φωτιζόντουσαν μέσα στὸ μυαλό μου. Ὥστε μ' ἐγκατέλειπε!... Καὶ ἀφοῦ ἔφευγε ἐκείνη, μοῦ ἔπαιρνε καὶ τὸ παιδί μου. Ἀκόμη, δὲν μοῦ ἀφηνε οὔτε τὴν εἰκόνα της!... Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦταν νὰ τρέξω ἀμέσως στὸ σπίτι της. Χτύπησα τὴν πόρτα. Κανείς!... Ξαναχτύπησα... Τί ἤθελα; Γιὰ ποιὸν σκοπὸ πῆγα ἐκεῖ; Νὰ τὴν ἰδῶ, νὰ τῆς ζητήσω τὸ παιδί μου; Νὰ ριχτῶ στὰ πόδια της; Ἢ νὰ τὴν σκοτώσω; Δὲν ξέρω. Ἐπὶ τέλους μοῦ ἀνοιξαν. Ἦταν ἐκείνη!... Μόλις μὲ εἶδε ἄφησε μιὰ κραυγὴ καὶ θέλησε νὰ κλείσῃ καὶ πάλι τὴν πόρτα. Χωρὶς ἄλλο, θὰ τῆς προξενοῦσα φόβο! Ἔσπρωξα τὴν πόρτα καὶ μπῆκα.

—Τί θέλεις; μὲ ρώτησε. Πῶς τολμᾶς νὰρθῆς σπίτι μου τέτοια ὥρα;

»Ἐγὼ προχωροῦσα πάντοτε, ἐνῶ ἐκείνη ὀπισθοχωροῦσε. Βρεθήκαμε ἔτσι στὸ δωμάτιό της! Εἶδα ἐκεῖ προετοιμασίες ταξιδιοῦ:

»—Εἶσε μόνη; τὴν ρώτησα.

»—Ναί, εὐτυχῶς. Ὅλοι βγῆκαν. Δὲν μπορεῖς νὰ μείνῃς ἐδῶ.

»—Ἐν τούτοις πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω.

»—Ὄχι, ἐδῶ! Θέλεις, λοιπόν, νὰ μὲ καταστρέψῃς;

»—Θὰ μείνω.

»—Φῦγε... Σοῦ τὸ παρακαλῶ!... Φῦγε... Αὔριο θάρθῶ στὸ δωμάτιό σου καὶ θὰ μιλήσουμε...

»—Αὔριο θὰ εἶσαι πολὺ μακρυά... τῆς εἶπα ἐγὼ καὶ τῆς ἔδειξα τὶς βαλίτσες.

»Ἐκείνη χλώμιασε.

»—Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου; ρώτησα.

»—Δέν... δὲν ξέρω... Μὰ δὲν εἶναι στὴν παραμάννα;

»—Δὲν εἶναι! Τὴν ἔκλεψαν!... Μοῦ τὴν ἔκλεψες ἐσύ!...

»Καὶ τότε, τῆς εἶπα ὅλα ὅσα εἶχα μέσα μου. Αὐτὴ μὲ ἄκουσε ἀσυγκίνητη...Δὲν μὲ διέκοψε ὅμως. Μ' ἀφησε νὰ τῆς θυμήσω τὴν πρώτη μας γνωριμία, τὴν τρελλὴ ζωὴ ποὺ ζήσαμε μαζί, ζωὴ ἀγάπης, πάθους ἀνέκφραστου, τὸ παιδί μας... Ἐκείνη ἔμενε πάντοτε ἀσυγκίνητη. Ὅταν τελείωσα, μοῦ εἶπε ξερά:

»—Σοῦ τάγω πῆ καὶ ἄλλοτε, Ρολάνδε.. Τὸ εἰδύλλιό μας ἦταν καταδικασμένο ἐκ τῶν προτέρων νὰ μὴν ἔχῃ τὸ τέλος ποὺ τόσο ἐπιθούσαμε καὶ οἱ δυό...

»—Λὲς ψέμματα! φώναξα ἐγώ, διακόπτοντάς της. Ὄχι ἐσύ, μόνον ἐγώ!...

»—Ἔστω, μόνον ἐσύ. Δὲν οὖσα νὰ σὲ παντρευτῶ. Οὐδέποτε οἱ γονεῖς μου θὰ συγκατένευαν στὴν ἕνωσή μας... Παρὰ τοῦτο, εἶδες ὅτι σοῦ ἔμεινα ἐπὶ δυὸ χρόνια πιστή. Ὑπῆρξα ὁλότελα δική σου. Εἶδα, ὅμως, ὅτι ἑνόσῳ περνοῦσε ὁ καιρός, ὁ δεσμός μας ἀντὶ νὰ μᾶς κάνῃ καλό, ἀπεναντίας μᾶς κατέστρεφε καὶ τοὺς δύο. Ἐσὺ δὲν μποροῦσες πιὰ νὰ ἐνναισθῆς, δὲν εἶχες τὸ νοῦ σου στὴ δουλειά. Ἀφ' ἑτέρου καὶ ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ βρῶ τὸν δρόμο μου... ὅπως ἔπρεπε. μιὰ καὶ δὲν μᾶς ἦταν δυνατὸν νὰ ἑνωθοῦμε γιὰ πάντα. Γι' αὐτό, ἔκρινα ὅτι καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ σοῦ ἀπέδιδα τὴν ἐλευθερία. Θὰ ἀνελάμβανα ἐγὼ ὅλα τὰ βάρη. Καὶ τὸ παιδὶ καὶ ὅλα. Γιὰ σένα ἡ ζωὴ θὰ συνεχιζόταν σὰν νὰ μὴν ἔγινε τίποτε...

»—Καὶ τί σκοπεύεις τώρα; τῆς ἀπάντησε μὲ λύσσα, νὰ παντρευτῇς;

»—Θὰ μποροῦσα νὰ σὲ ξεγελάσω, ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο; Ἔ, λοιπόν, ναί. Δὲν μπορῶ ἐπ' ἄπειρον νὰ στενοχωρῶ ἔτσι τοὺς γονεῖς μου. Ἂν παντρευόμουν, θὰ ἦταν καταδικασμένοι καὶ αὐτοὶ νὰ ζήσουν φτωχικά, νὰ πεινάσουν ἴσως...

»—Καὶ ἀγαπᾶς τὸν ἄνθρωπο ποὺ σοῦ προορίζουν; Ἂν δὲν τόν διάλεξες καὶ μόνη σου...

»—Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, φώναξε, τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λὲς τώρα, Ρολάνδε; Ἔλα, ὅμως, τώρα, φῦγε! Θὰ ἔλθουν!...

»Ἦταν πολύ!...

»Ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀγανάκτησις μὲ κυρίευαν ὁλόκληρο. Δὲν ὑπῆρχε, λοιπόν, οἶκτος γιὰ μένα; Δὲν ὑπῆρσε συνείδησις; Ξαφνικά, αἰσθάνθηκα ὅλη μου τὴν ἀνάπη νὰ μετατρέπεται σὲ μῖσος. Ὡρθώθηκα φοβερὸς ἀπέναντί της.

»Ἐκείνη φοβήθηκε καὶ ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω:

»—Τὴν κόρη μου! τῆς φώναξα, τὴν κόρη μου καὶ δὲν θέλω τίποτε ἄλλο! Δόσμου τὸ παιδί μου τοὐλάχιστον!... Δὲν θὰ φύγω ἂν δὲν μοῦ τὸ δώσῃς πίσω. Ἐγὼ σοῦ τὸ ἔδωκα!... Θὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ περιμένω τὸν πατέρα σου! Θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα!... Ὅλα!...

»—Ρολάνδε, φώναξε ἐκείνη, δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό! Θὰ ἦτο ἄνανδρον!...

»—Καὶ αὐτὸ ποὺ κάνεις, τώρα ἐσύ, τί εἶναι;

»—Λὲς ὅτι μὲ ἀγάπησες καὶ μὲ ἀγαπᾶς ἀκόμη, Ρολάνδε, λυπήσουμε!...

»—Μήπως μὲ λυπᾶσαι ἐσὺ ἐμένα;

»—Καλά... καλά... θὰ ἀρνηθῶ τὸν ἄνδρα ποὺ θέλουν νὰ μοῦ δώσουν, θὰ σοῦ ἀποδώσω τὴν κόρη σου, τὴν κόρη μου... Αὔριο θὰ ἔλθω!... Φῦγε ὅμως τώρα, πρὸς Θεοῦ, φῦγε!...

»—Γιὰ νὰ φύγω, πρέπει νὰ εἶμαι βέβαιος γιὰ ἕνα πρᾶγμα, ὅτι θὰ γίνῃς γυναῖκα μου!

»—Ποτέ!... Μ' ἀκοῦς; Ποτέ!... Προτιμῶ νὰ πεθάνω...

Ἀκούσθηκαν βήματα ἀπ' ἔξω.

»—Σιωπή! μοῦ εἶπε. Ἔρχονται! Δι' ὄνομα Θεοῦ, κρύψου, φῦγε!...

»—Ὄχι!...

»—Ἔρχονται ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα!...

»—Τοὺς περιμένω!...

»—Φῦγε, σοῦ λέγω!...

»—Ὄχι!... Ὄχι!... Ὄχι!...

»—Ἀ! ὥστε ἔτσι; ἔκανε μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἔκφραση ἀγριότητος στὸ πρόσωπο. Καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση, ἔλυσε τὰ μαλλιά της, ἐέσχισε μὲ τὰ νύχια της τὸ κορσάζ της, ἀφήνοντας ἔτσι ἀκάλυπτο τὸ λευκό της στῆθος καὶ ὁρμώντας ἐπάνω μου, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ γοερά:

»—Βοήθεια!... Βοήθεια!... Τρέξτε!...

Σχεδὸν ἀμέσως, ἡ πόρτα ἄνοιξε. Μπῆκαν οἱ γονεῖς της. Ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ ἔξαλλη:

—Βοήθεια!... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι τρελλός!... Λέγει ὅτι εἶμαι ἐρωμένη του, ὅτι ἔχω ἕνα παιδὶ μαζί του!... Θέλησε νὰ μὲ θιάσῃ!... Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ὁ Ρολάνδος σώπασε γιὰ λίγες στιγμές.

—Οἱ ἀναμνήσεις μου, εἶπε ὕστερ' ἀπὸ λίγο, εἶναι ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρὸς συγκεχυμένες. Δὲν θυμαμαι καλά... Κόσμος γέμιζε τὸ δωμάτιο. Μὲ ἔπιαναν ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια, μὲ κουνοῦσαν, μὲ κακομεταχειριζόνταν. Μιὰ γυναῖκα, Ἐκείνη, κουνιόντανε σπασμωδικά, σὰν νὰ τὴν εἶχαν πιάσει τὰ νεῦρα της. Καὶ ὅλο καὶ φώναζε: «Εἶναι τρελλός!.., Μὴν τὸν ἀφήσετε! Εἶναι τρελλός!...» Μὲ κύτταζε δὲ μ' ἕνα τέτοιο βλέμμα, σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε: «Ἐπὶ τέλους! Χάθηκες ἐσύ, ἐνῶ ἡ κόρη μου ἐσώθηκε. Ἡ περιουσία ἔχει ἐξασφαλισθῆ!...»

»Μιὰ μέρα βρέθηκα σ' ἕνα δωμάτιο φρενοκομείου. Μοῦ ἔκαμναν ψυχρολουσία, μοῦ φοροῦσαν τὸν ζουρλομανδύα, μὲ ἄφηναν νηστικό!... Καὶ πάντα, ἀκατάπαυστα σχεδόν, μοῦ ἔλεγαν: Εἶσαι τρελλός. Τ' ἀκοῦς; Εἶσαι τρελλός!

»Ἐπὶ εἴκοσι χρόνια δὲν ἄκουσα παρὰ μονάχα αὐτὲς τὶς λέξεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ὁ ἰατρὸς Λιεβέρ, μονάχα τὰ βοᾶδυα του. καὶ αὐτὰ γιὰ λίγες ὧρες

μόνο, μποροῦσε νὰ διαθέσῃ χάριν τῆς οἰκογενείας του.

Ὅλες τὶς ἄλλες ὧρες τοῦ εἰκοσιτετραώρου του τὶς ἀπασχολοῦσε ἡ δουλειά του. Ὅταν ἕνας γιατρὸς εἶναι διάσημος, δὲν ἀνήκει σχεδὸν διόλου στὸν ἑαυτό του. Ἀνήκει στὴν φήμη του καὶ στὴν ἐκτίμησή του. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὸν δορα Λιεβὲρ ποὺ δὲν εὕρισκε, συχνά, καιρὸ νὰ φάγῃ γιὰ νὰ ἀνακουφίζῃ τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία.

Ἔτσι, ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐτυχὴς τὶς ὧρες ποὺ μποροῦσε νὰ βρίσκεται ἐλεύθερος καὶ ἀπερίσπαστος ἀνάμεσα στοὺς δικούς του.

Ὅπως εἴπαμε ἤδη, τὸ μέγαρο τοῦ γιατροῦ Λιεβὲρ γειτόνευσε μὲ τὸ Πάρκο Μονσώ. Ὁ κῆπος μάλιστα τοῦ μεγάρου συνώρευε μὲ τὰ πάρκο ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὸν ἐχώριζε ἕνα κιγκλίδωμα.

Ἦταν τὸ βράδυ, ποὺ ὁ γιατρὸς Λιεβὲρ εἶχε μηνύσει τοῦ βαρώνου ντὲ Ροζεγκρὶζ ὅτι τὸν περίμενε γιὰ νὰ πάρουν τὸ τσάϊ μαζί.

Ἡ μέρα ὑπῆρξε ὡραία καὶ γλυκειά. Τὸ βράδυ, ἤρεμο καὶ γεμᾶτο εὐωδιές.

Ἦταν ἐννιὰ ἡ ὥρα καὶ ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε ἐπιστρέψει ἀκόμη. Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ ἐπισκεφθῆ μετὰ τὸ φαγητό, ἕναν ἄρρωστο ποὺ κινδύνευε

Ἦταν, λοιπόν, μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι τοῦ ἰσογείου, ὁ Ἀδριανός, ἡ Ἰουλιέττα, ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Κα Λιεβέρ. Οἱ τρεῖς ξένοι συνωμιλοῦσαν, ἀλλὰ χωρὶς διόλου κέφι. Γιατὶ κάθε τόσο ἡ κουβέντα σταματοῦσε καὶ μὲ κόπο ξανάρχιζε σὲ λίγο. Καὶ οἱ τρεῖς νέοι, φαινόταν ἀπησχολημένοι ἀπὸ κάθε ἄλλο παρὰ ἀπὸ τὸ ἑκάστοτε θέμα τῆς συνομιλίας των.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ νεαρὸς Λιεβέρ, ἔρριχνε κρυφὰ βλέμματα ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο πρὸς τὸν σκοτεινὸ κῆπο καὶ κατόπι κύτταζε τὴν Λευκή.

Αὐτή, λίγο ὠχρὴ καὶ ταραγμένη, ἔτρεμε κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα αὐτὸ καὶ φαινόταν σὰν νὰ δυσανασχετοῦσε.

Ἡ Ἰουλιέττα, παρὰ τὴν συνήθειά της, ἦταν σοβαρή. Κάπου-κάπου ἔρριχνε φευγαλέες ματιές, πότε στὸν ἀδελφό της καὶ πότε στὴν Λευκή.

Ὅσον ἀφορᾶ τὴν Κα Λιεβέρ, αὐτὴ ἦταν ἀποτραβηγμένη σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ξαπλωμένη σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, ξεφύλλιζε ἕνα βιβλίο.

Σιγὰ-σιγὰ οἱ ὁμιλίες σταματοῦσαν μέσα στὸ σαλονάκι. Κανεὶς δὲν εἶχε διάθεση γιὰ κουβέντα. Ἄκρα ἡσυχία ἐπικρατοῦσε καὶ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀκουγότανε τὸ θρόϊσμα τῶν φύλλων τοῦ βιβλίου ποὺ γύριζε ἡ Κα Λιεβέρ.

Ξαφνικά, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ βαρῶνος ντὲ Ροζενκρίζ,ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν γιατρὸ Λιεβέρ.

Οἱ δυὸ φίλοι εἶχαν συναντηθῆ ἔξω καὶ ἐρχόντανε μαζί.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἔμειναν στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, κυττάζοντας μὲ περιέργεια. Ἡ εἴσοδός των ὑπῆρξε τόσο ἤρεμη, ποὺ κανεὶς δὲν τοὺς ἀντελήφθη ἀμέσως.

—Ὡραία εἰκών! ψιθύρισε ὁ βαρῶνος. Ἄξια νὰ ἐμπνεύσῃ ἕναν καλλιτέχνη.

—Ναί, ναί, εἶπε ὁ γιατρός. Εἶμαι εὐτυχής, τὸ ὁμολογῶ. Ἕνα πρᾶγμα πάντα παρακαλῶ τὸν Θεό : νὰ διατηρηθῆ ἡ εὐτυχία αὐτή...

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενον)

Ἡ ἄρρωστη ἀδελφή

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 4)

πε πὼς τὰ Χριστούγεννα θὰ σηκωθῶ.

Τὰ μάτια τῆς ἄρρωστης μέσα ἀπὸ κύκλους μελανούς, κάνουν νὰ γελάσουν, μὰ δὲν κατορθώνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ στριφογυρίσουν τρομαγμένα. Σφίγγει ἡ Μαντὼ τὰ χείλη της καὶ χαϊδεύει βουβὰ τοὺς μουσκεμμένους κροτάφους τῆς μικρῆς.

—Μαντώ, αὔριο ποὺ θὰ ξαναρθῆς, θὰ εἶμαι καλλίτερα, θὰ τὸ ἰδῆς... Θέλεις νὰ μοῦ φέρῃς τὸ παιδάκι σου; Θάθελα νὰ τὸ ἰδῶ...

Ἡ καρδιὰ τῆς μεγάλης σταματάει. Σὲ λίγο, χαμογελάει σπασμωδικά.

—Τὸ παιδάκι μου; Ποιὸ παιδάκι μου; Τί λές, Ντορίτσα; Παραμιλᾶς; Ἔχεις πυρετό;

Οἱ καυτὲς χοῦφτες τῆς ἄρρωστης χαϊδεύουν ἀπαλὰ τὸ παγωμένο χέρι τῆς μεγάλης.

—Ἔλα, ἔλα, νομίζεις πὼς δὲν τὸ κατάλαβα; Τὴν πρώτη μέρα, μὲ ξεγέλασες, μοῦ ἄφησες μιὰ ἀμφιβολία, Σὲ λίγες μέρες ὅμως ἤμουν σίγουρη πὼς ἔχεις παιδί. Θὰ εἶναι κοντὰ τριῶν μηνῶν τὸ μωρό σου, ἔ; Θέλω νὰ τὸ ἰδῶ;

—Τρελλάθηκες, Ντορίτσα; Τί σὲ κάνει νὰ φαντάζεσαι τέτοιο πρᾶγμα; Ἔλειψα μιὰ μέρα;

Τὰ μάτια τῆς ἄρρωστης στηλώνονται ὑπέρμετρα μεγάλα στὴν ἀδελφή της. Ἡ φωνή της εἶναι κούφια:

—Ἔχεις δυὸ μῆνες νάρθῆς κοντά μου, Μαντώ. Δυὸ μῆνες στέλνεις ἐδῶ τὸ σῶμά σου καὶ τὴν ψυχή σου τὴν ἀφίνεις κοντὰ στὸ παιδί σου.Νομίζεις πὼς ἦταν δύσκολο νὰ τὸ καταλάβω;

—Ντορίτσα, σοῦ ὁρκίζομαι...

Τὸ διάφανο δάχτυλο τῆς Ντορίτσας ἀκουμπάει στὰ χείλη τῆς Μαντῶς:

—Σούτ! Ἔπειτα, γιατί ; Βλέπεις, δυὸ μῆνες ποὺ τὸ ξέρω, δὲν ὑποφέρω. Τὸ φθινόπωρο μ' ἔκανε λιγάκι χειρότερα. Ὁ χειμῶνας θὰ μὲ γιατρέψῃ.. Ἔλα, Μαντώ, μὴν κλαίς... Δυὸ μῆνες προσπάθησα νὰ τὸ ἀγαπήσω τὸ παιδάκι σου, καὶ τὸ κατάφερα. Γι' αὐτό, αὔριο, ἂν θέλῃς, φέρε το νὰ τὸ ἰδῶ.

—Θὰ φύγετε ἀπόψε; ρωτάει θλιμμένος ὁ γιατρός.

Τὰ πόδια τῆς Μαντῶς λυγίζουν.

—Ἂν εἶναι ἀνάγκη, νὰ μείνω.

—Προτιμότερο θὰ ἦταν νὰ ἔχῃ κάποιον δικό της κοντά της. Καθὼς σᾶς εἶπα ἡ κατάστασή της χειροτέρεψε ἀνεξήγητα τοὺς δυὸ τελευταίους μῆνες. Ἡ νύχτα αὐτή...

—Θὰ μείνω, λέει ἡ Μαντὼ σιγά.

Ἡ ἄρρωστη φαίνεται νὰ κοιμᾶται. Μὰ τὰ μάτια της ἀνοίγουν γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἡ φωνή της βγαίνει σφυριχτή:

—Μαντώ, νὰ φύγῃς. Θέλω νὰ πᾶς στὸ παιδί σου. Φοβόσαστε μὴν πεθάνω ἀπόψε; Μὰ ἐγὼ σοῦ λέω πὼς εἶμαι καλλίτερα, καλά. Νὰ φύγῃς.

—Ἄ, ξέχασα πὼς ἔχετε μωρό, ψιθυρίζει ὁ γιατρός. Πρέπει λοιπὸν νὰ πᾶτε. Κι' αὔριο, πολὺ πρωΐ, ξανάρχεστε.

Φιλεῖ τὸ μουσκεμένο μέτωπο τῆς ἄρρωστης ἀδελφῆς της, ἀνάλαφρα. Ἐκείνη δὲν σαλεύει. Φεύγει ἡ Μαντὼ σὰν κυνηγημένη.

Κρατεῖ τὸ ἀδύνατο μωρὸ στὸ βυζί, τὴν ὥρα ποὺ κουδουνίζει τὸ τηλέφωνο. Ἀκούει τὴν ταραγμένη φωνὴ τοῦ ἀντρός της, σὰν μέσα σὲ ὄνειρο.

«Πῶς εἶπατε; Τελείωσε;»

Ἡ Μαντὼ δὲν σαλεύει, Κυττάζει τὸ χλωμὸ προσωπάκι τοῦ μικροῦ της, τὶς σφιγμένες χουφτίτσες, τὰ κλειστὰ ματάκια, τὰ χείλη ποὺ σφίγγουν γερὰ τὴ ρόγα.

Τὰ χέρια της χαϊδεύουν μηχανικὰ τὸ μικρὸ κορμάκι. Τ' ἀγαπάει;...Δὲν θάξερε νὰ πῆ... Ἀπὸ ὀκτὼ ἐτῶν ἀγῶνα, ἀπὸ ὀκτὼ ἐτῶν θυσία, αὐτὸ ἔμεινε, αὐτὸ τὸ πλασματάκι, ποὺ γαντζώνεται στὴ σάρκα της, ζητώντας τὴν ἀγάπη, ζητώντας τὴ ζωή..

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΛΑ—
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Τὶ θὰ κάμνατε ἄν...

Ἀπαντήσεις στὶς ἑφτὰ ἐρωτήματα

(Ἴδε σελίδα 11)

—Πρέπει νὰ τηλεφωνήσετε ἀμέσως στὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία. Φροντίστε μάλιστα, ἀπὸ τώρα νὰ ἔχετε πρόχειρο τὸν ἀριθμό της.

2—Τὸ πρῶτο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, εἶναι νὰ τοῦ διευθύνετε κατεπάνω του τὸ περίστροφό σας. Προσοχή, ὅμως, μήν πυροβολήσετε παρὰ μόνον ἂν σᾶς ἐπιτεθῆ.

3—Τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ περιμένετε ἥρεμα τὸ ἑπόμενο τραῖνο, ἂν ὑπάρχῃ. Ἄλλως γυρίστε σπίτι σας.

4—Δόστε του τὶς πρῶτες βοήθειες καὶ τρέξτε ἀμέσως γιὰ γιατρό, ἀφήνοντας εἰ δυνατόν, κοντά του κάποιον.

5— Νὰ προσπαθήσετε νὰ πείσετε μὲ εὐγένεια τὸν ἀστυφύλακα ὅτι ἔκανε λάθος.

6— Ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὶς δυσκολώτερες. Πρόκειται φυσικὰ περὶ ἀθώου καὶ τυχαίου περιπάτου. Ἂν λοιπὸν ὁ φίλος νομίσῃ σκόπιμον ν' ἀποχωρήσῃ κι' ὁ ἄντρας σας σᾶς ἀγαπᾶ, ἀφίστε του νὰ ξεσπάσῃ ὡσότου ξεθυμάνῃ. Κατόπιν προσπαθῆστε νὰ τοῦ ἐξηγήσετε ὅτι ἡ ζήλεια του δὲν εἶναι ἀπολύτως δικαιολογημένη καὶ ὅτι ἡ συνάντησις ἦτο τυχαία. Ἂν ὁ φίλος μείνει, ἀφίστε τοὺς δυὸ ἄνδρας νὰ τὰ ποῦν μόνοι των.

7—Νὰ τὸ παραδώσετε ἀμέσως στὸ πλησιέστερο τμῆμα. Ἔτσι θάχετε τὴν συνείδησή σας ἥσυχη καὶ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀμειφθῆτε καὶ ὑλικῶς.

Ὁ «Βρυκόλακας»

Ἕνα παράξενο διήγημα τοῦ ΓΡΕΜΠΛΑ

ΚΑΠΟΙΟ ἀπόγευμα, καθὼς διέσχιζα μὲ τὸ μόνιππό μου τὸ δάσος τοῦ Ἁγίου Γατούλου, εἶδα νὰ προβάλῃ κάτω ἀπὸ ἕνα φηλὸ θάμνο κάποιος ἄνθρωπος. Φαινόταν πὼς ἔπαιζε καὶ ὁ λαιμοδέτης του ἦταν στραπατσαρισμένος. Ἀπὸ τὰ ροῦχά του φαινόταν ἄνθρωπος καθώς πρέπει.

Μόλις μὲ εἶδε σύρθηκε πρὸς τὸ μέρος μου, σὰν νὰ ζητοῦσε βοήθεια. Σταμάτησα τὸ μόνιππο. Ὁ Ζυστέν, ὁ ὑπηρέτης ποὺ μὲ συνώδευε, κατέβηκε πρῶτος καὶ κατόπιν ἐγώ.

Μεταφέραμε τὸν ἄγνωστο σὲ μιὰ βρυσούλα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά. Ἀφοῦ συνῆλθε λίγο, μᾶς εἶπε πὼς δὲν ὑπέφερε πολύ, ἀλλὰ πὼς ἦταν σοβαρὰ τραυματισμένος. Ἀφήρεσε τὸ μαντῆλι μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε τυλιγμένο τὸ λαιμό του, καὶ εἴδαμε ἕνα βαθὺ τραῦμα.

Ὁ ἄγνωστος, φαινόταν πὼς δὲν ἤθελε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριο ποὺ τὸν περιέβαλλε. Αὐτὸ τοὐλάχιστο ἀντελήφθην ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μοῦ μιλοῦσε. Μᾶς εἶπε ὡστόσο πὼς ὀνομαζόταν Οὐίλλιαμ Οὐίγκτων πὼς κατήγετο ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια ὅτι κατοικοῦσε στὸ Παρίσι καὶ πὼς βρέθηκε τυχαία στὰ μέρη ἐκεῖνα.

Τὸν κάλεσα νὰ τὸν φιλοξενήσω στὸ σπίτι μου, ὥς ὅτου θεραπευθῇ. Ἐκεῖνος δέχτηκε.

Σιγά-σιγά ἄρχισε ν' ἀναπτύσσεται ἀνάμεσά μας μιὰ παράξενη συμπάθεια. Εἴχαμε σχεδὸν τὶς ἴδιες ἰδέες. Στὸ τέλος γινήκαμε καλοὶ φίλοι, καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησή του τὸν ἐπισκεπτόμουν συχνὰ στὸ Παρίσι.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὁ μυστηριώδης φίλος μου, ἀρρώστησε βαρειά. Καθὼς ἦταν ἰδιότροπος καὶ δὲν εἶχε καὶ κανένα ἄλλο φίλο ἐκτὸς ἀπὸ μένα, ἐγὼ παρευρέθηκα κοντά του τὶς τελευταῖες του στιγμὲς κι' ἐγὼ τοῦ ἔκλεισα τὰ μάτια.

Λίγες μέρες μετὰ τὸ θάνατό του πληροφορήθηκα ξαφνικὰ πὼς ὁ καλός μου αὐτὸς φίλος μ' εἶχε καταστήσει γενικὸ κληρονόμο του. Ἔτσι ἀπὸ εὔπορος ποὺ ἤμουν ἁπλῶς, ἔγινα ξαφνικὰ πάμπλουτος.

Ἕνα γεγονὸς μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Στὴ διαθήκη τοῦ φίλου μου ὑπῆρχε κι' ἕνας φάκελλος σφραγισμένος ποὺ ἀπευθυνόταν σὲ μένα, προσωπικῶς. Ἔφερε ὅμως μιὰ περίεργη σημείωση.

«Ν' ἀνοιχθῇ μονάχα τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ συμβῇ κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ γύρω ἀπὸ τὸ νεκρὸ ἄτομό μου.

Πέρασε ὁ καιρός. Κάποιο χειμωνιάτικο βράδυ, καθὼς ἤμουν ἀπορροφημένος στὴ μελέτη μέσα στὸ μέγαρό μου, ὥρμησε ἔξαλλος μέσα στὸ γραφεῖο μου ὁ Ζυστέν φωνάζοντας:

— Κύριε, Κύριε, κά... κά... κάπ...ποιος ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς μιλήσῃ.

— Ποιός; ρώτησα, ἀνήσυχος γιὰ τὴ κατάσταση τοῦ πιστοῦ μου ὑπηρέτη.

— Ὁ...σέρ Οὐίγκτων! ἀπήντησε.

Τὸ βιβλίο ποὺ κρατοῦσα μοῦφυγε ἀπὸ τὰ χέρια. Τὸν κοιτοῦσα ἀποβλακωμένος.

— Τί;... Πῶς! φώναξα... Ποιός εἶνε;

— Ὁ σέρ Οὐίγκτων!

— Δὲν θᾶσαι στὰ καλά σου Ζυστέν, ἀπάντησα κι' ἄρχισα νὰ γελῶ νευρικά.

Ἐπέμενε, ὅμως τόσο πολὺ ὁ Ζυστέν ὥστε θεώρησα περιττὸ νὰ συνεχίσω τὴ συζήτηση καὶ τὸν διέταξα νὰ μ' ὁδηγήσῃ στὸν ἀλλόκοτο ἐπισκέπτη μου.

Ὅταν βρέθηκα στὸ σαλόνι, δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω μιὰ κίνηση τρόμου καὶ φρίκης. Μπροστά μου ἔστεκε ὁλόϊδιος ὁ σέρ Οὐίλλιαμ, ὅπως τὸν εἶχα πρωτοδῆ στὸ δάσος τοῦ Ἁγ. Γατούλου. Ἡ ἴδια σιλουέττα τὸ ἴδιο πρόσωπο, τὸ ἴδιο βλέμμα.

Κατώρθωσα νὰ κυριαρχήσω λίγο τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τὸν ρώτησα·

— Ποιὸς εἶσθε κύριε;

Μὲ φωνὴ παγερὴ ποὺ ὡστόσο δὲν μοῦ ἦταν ἄγνωστη μοῦ ἀπήντησε:

— Μά, βλέπετε ποιὸς εἶμαι: Ὁ σέρ Οὐίλλιαμ Οὐίγκτων.

Ἡ σκέψη μου θόλωσε. Οἱ δυνάμεις μου ἄρχισαν νὰ μ' ἐγκαταλείπουν. Φαντάσθηκα πὼς θὰ σωριαζόμουν χάμω. Γρήγορα ὅμως ξαναβρῆκα τὴν ψυχραιμία μου καὶ τοῦ ἔδειξα ἕνα κάθισμα. Κάθησα κι' ἐγὼ ἀπέναντί του:

— Λοιπόν, μιὰ ποὺ τώρα ξέρω ποιὸς εἶσθε τοῦ εἶπα μὲ κάποια εἰρωνεία, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί ἐπιθυμεῖτε ἀπὸ μένα;

— Τὸ πρᾶγμα, εἶναι λίγο λεπτό, ἀλλὰ πιστεύω πὼς θὰ μὲ νοιώσετε. Ἀφοῦ, θέλοντας καὶ μή, ξαναγύρισα στὴ γῆ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ζητήσω νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὴ περιουσία ποὺ σᾶς ἐκληροδότησα, ὅταν... φαντάσθηκα πὼς δὲν εἶχα πιὰ τὴν ἀνάγκη της.

— Δὲν θὰ εἶχα καμμιὰ ἀντίρρηση, εἶπα χωρὶς νὰ δείξω καμμιὰ συγκίνηση. Ἂν ἤσασθε πραγματικὰ ὁ σέρ Οὐίλλιαμ Οὐίγκτων, θὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὴν περιουσία σας, ὡστόσο ὁ σέρ Οὐίλλιαμ Οὐίγκτων πέθανε, καὶ ἐπειδή, ὅπως ξέρω, οἱ νεκροὶ δέν...

— Μὰ δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε λοιπόν;

—Μὲ βλέπετε ποιὸς εἶμαι!

Σᾶς ἐπαναλαμβάνω πὼς εἶμαι ὁ σέρ Οὐίλλιαμ...

Ἄρχισα νὰ θυμώνω. Τί διάβολο, γιὰ ἠλίθιο λοιπὸν μὲ περνοῦσε ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

— Ἀκοῦτε νὰ σᾶς πῶ κύριε, φώναξα. Τὸ ἀστεῖό σας κράτησε ἀρκετὰ κι' ἂν πρόκειται νὰ ἐξακολουθήσετε καλὰ θὰ κάμετε νὰ μοῦ ἀδειάσετε τὴ γωνιά!

— Δὲν μὲ πιστεύετε λοιπόν; Ἐγὼ ἐπιμένω...

— Ἐπιμένετε; Πάει καλά. Μπορεῖτε νὰ μοῦ δείξετε τὸ σημάδι ποὺ εἶχε ὁ σέρ Οὐίλλιαμ;

— Ποιὸ σημάδι;

— Μιὰ οὐλὴ στὸ λαιμό...

— Ἀμέσως.

Δὲν θὰ τὸ πιστέψετε, αἴ; Λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔφερε στὸ λαιμό, τὴν ἴδια οὐλὴ ποὺ εἶχε ὁ μακαρίτης φίλος μου! Προσπάθησα νὰ μιλήσω, μὰ τὰ λόγια μου πνίγηκαν.

Τότε θυμήθηκα, τὸ μυστηριῶδες γράμμα τῆς διαθήκης. Ἔπρεπε νὰ διαβάσω μὲ κάθε θυσία τὴν ἐπιστολή. Εἶπα στὸν παράξενο ἐπισκέπτη μου, νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἑπομένη νὰ κανονίσωμε τὸ ζήτημα.

Σὰν ἔφυγα ἔσπευσα ν' ἀποσφραγίσω τὴν ἐπιστολή. Ὁ καλός μου φίλος, φαίνεται πὼς εἶχε προβλέψει τήν.., ἐμφάνιση τοῦ φαντάσματός του. Μὲ τὸ γράμμα του ἐκεῖνο μὲ πληροφοροῦσε πὼς ἦταν βέβαιος ὅτι μετὰ τὸν θάνατό του, θὰ προσπαθοῦσαν μὲ μακιαβελικοὺς τρόπους νὰ μοῦ ἀποσπάσουν μέρος ἢ καὶ ὁλόκληρη τὴν κληρονομία ποὺ μ' ἄφηνε. Μ' ἐξώρκιζε λοιπὸν νὰ μὴν δώσω οὔτε μιὰ δεκάρα σὲ ὁποιονδήποτε.

Τὴν ἑπομένη ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης μου, ἦταν ἀκριβὴς στὸ ραντεβοῦ μας. Τοῦ ἔδειξα ἀμέσως τὸ γράμμα.

Ταράχθηκε ὅταν τὸ διάβασε.

— Καταλαβαίνετε τώρα, τοῦ εἶπα. Ἡ ἐπιστολὴ μοῦ ἀπαγορεύει νὰ σᾶς παραχωρήσω ἔστω καὶ ἐλάχιστον μέρος τῆς κληρονομίας. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ λύσω τὸ αἴνιγμα τῆς καταπληκτικῆς ὁμοιότητος μὲ τὸν μακαρίτη φίλο μου, σᾶς προσφέρω 100.000 φράγκα ἂν μοῦ πῆτε τί συμβαίνει.

Τότε, ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης μου μὲ πληροφόρησε, ὅτι ὠνομάζετο Τζέραρντ Οὐίγκτων, πὼς ἦταν δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Οὐίλλιαμ, πὼς ἐκεῖνος τὸν εἶχε διώξει γιὰ τὴν ἄσωτη ζωὴ ποὺ ζοῦσε, καὶ πὼς μεταξύ τους εἶχε ἀναπτυχθῆ ἕνα ἀσπονδο μῖσος. Τέλος τὸν ἀπεκλήρωσε.

— Σκέφθηκα, κατέληξε νὰ σᾶς ἐξαπατήσω χρησιμοποιῶντας τὴν καταπληκτικὴ μου ὁμοιότητα μὲ κεῖνον, εἶπεν ὁ Τζέραρντ Οὐίγκτων.

— Καλὰ καὶ ἡ οὐλή; Πῶς ξέρετε ὅτι...

— Ἐγὼ τὸν εἶχα κτυπήσει στὸ δάσος σὲ μιὰ συνάντησή μας ποὺ τοῦ εἶχα ζητήσει καὶ κατὰ τὴν ὁποία ἐμαλώσαμε. Ἤξερα τὸ σημεῖο ποὺ τὸν ἐτραυμάτισα καί... αὐτοεπραυματίσθην γιὰ νὰ σᾶς πείσω... γιὰ τὴν ταυτότητά μου».

Τοῦ ἔδωσα τὶς 100.000 φρ. καὶ τοῦ εἶπα νὰ μὴν ξαναφανῆ πιὰ μπροστά μου.

Πέρασαν εἴκοσι χρόνια καὶ οὔτε ξέρω ἂν ζῇ ἢ πέθανε.

ΤΡΕΜΠΛΑ

Χαρὲς καὶ λύπες τῶν ἀστέρων τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς

Ἡ ἄγνωστη ΗΡΩ ΧΑΝΤΑ

ΣΤΟ κομψὸ ἰδιόκτητο σπιτάκι της στὰ Πατήσια, μας ἐδέχθη ἕνα ἀπόγευμα τῆς περασμένης ἑβδομάδος ἡ ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὀπερέττας δὶς Ἡρὼ Χαντᾶ. Καὶ μὲ προθυμία κι' εὐγένεια μᾶς μίλησε γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωή της, γιὰ τὰ ὄνειρά της, μὰ περισσότερο μας μίλησε γιὰ τέχνη. Ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ ποίησις εἶναι ἡ λατρεία της. Λατρεύει τὸν Γκρέκο καὶ τὸν Βατώ. Μὰ συγχρόνως εἶναι μεγάλη θαυμάστρια τοῦ Καβάφη καὶ τοῦ Καρυωτάκη, τῶν ὁποίων ποιήματα ἀπαγγέλλει μὲ πολὺ αἴσθημα.

Ἡ δὶς Χαντᾶ εἶναι ἕνας ξεχωριστὸς τύπος ἠθοποιοῦ. Δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τὶς ἄλλες πρωταγωνίστριες τοῦ θεάτρου μας. Τῆς ἀρέσει ἡ μοναξιὰ καὶ ἡ μελέτη. Προτιμᾶ τὶς ἐκδρομὲς ἀπὸ κάθε ἄλλου εἴδους διασκεδάσεις. Λατρεύει τὸ ὕπαιθρο ὅσο κανείς. Γι' αὐτό, τακτικὰ μὲ τὸ ἰδιόκτητο αὐτοκίνητό της κάνει μακρυνοὺς περιπατους.

Ἀλλ' ὡς ἀφήσουμε τὴν ἴδια νὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ τὴ ζωή της.

—Γεννήθηκα στὴν Ἀθήνα καὶ λέγομαι Ἡρὼ καὶ Κλεοπάτρα, χωρὶς ὅμως... Λεάνδρο ἢ Μάρκο Ἀντώνιο.

—Ποῦ σπουδάσατε;

—Στὴ Σχολὴ Μεταξᾶ, ὅπου καὶ εἶπα τὰ πρῶτα λόγια ὡς μαθήτρια σὲ μιὰ παιδικὴ θεατρικὴ παράσταση κατὰ διδασκαλία τῆς κ. Ἰσμήνης Μεταξᾶ.

—Εἴχατε ἀπὸ μικρὴ κλίση γιὰ τὴ σκηνή;

Ἡ συνομιλήτριά μας χαμογελᾶ:

—Κλίση; Καμμία ἀπολύτως. Κι' ἔχει μόνο αὐτό.. Ἀλλὰ οὔτε οἱ γονεῖς μου ἤθελαν νὰ γίνω ἠθοποιός. Μάλιστα, ὅταν μ' ἔγραψαν στὴ Σχολὴ Μεταξᾶ, δὲν εἶπαν σὲ κανένα ὅτι παίζω στὸ θέατρο. Κι' ἔτσι ἡ Σχολὴ μόνη της μ' ἀνεκάλυψε ὡς ταλέντο, μεταξὺ τῶν ἄλλων συμμαθητριῶν μου καὶ μ' ἔβαλε νὰ παίξω στὴ σχολικὴ ἐθνικὴ παράσταση, στὴν ὁποία, ὅπως λένε, σημείωσα ἐπιτυχία. Οἱ γονεῖς μου, ὅμως, ὅταν ἔμαθαν πὼς μοῦ ἔδωσαν ρόλο, θύμωσαν...

—Εἶστε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ δουλειά σας;

—Νὰ σᾶς πῶ, Παρ' ὅλο ποὺ ἔχω μιὰ καλὴ θέση πρωταγωνιστρίας στὸ μουσικὸ θέατρο, ἡ ἀγάπη μου εἶναι ἡ πρόζα. Μὲ τραβᾶει ἀπολύτως ἡ δραματικὴ σκηνή. Καὶ ὅλα τὰ ὄνειρά μου, γύρω στὴν πρόζα περιστρέφονται. Ἄλλωστε καὶ μὲ τὸ δίκηο μου, νομίζω, γιατὶ τὴν πρώτη μου ἐμφάνιση τὴν ἔκανα στὸ θίασο τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη. Ντεμπουτάρισα μὲ τὸ «Κουρέλι» τοῦ Νικοντέμι στὰ 1929. Μὲ εἶχεν ἀνακαλύψει ὁ κ. Μ. Μυράτ καὶ μὲ πῆρε στὸ θίασο τῆς κ. Κοτοπούλη. Τότε ὅμως δὲν ὑπῆρχαν πολλοὶ δραματικοὶ θίασοι κι' ἔτσι ἀναγκάσθηκα νὰ βγῶ στὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο. Ἡ ὀπερέττα θριάμβευε ἐκείνη τὴν ἐποχή. Ντεμπουτάρισα, λοιπόν, στὸ θέατρο Παπαγιάννη κι' εἶμαι μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες χρονολογικῶς μαθήτριες

Ἡ δὶς Ἡρὼ Χαντᾶ

του μεγάλου αὐτοῦ δασκάλου τῆς ὀπερέττας. Τὸ πρῶτο ἔργο στὸ ὁποῖο ἔκαμα τὴν ἐμφάνισή μου, ἦταν ἡ «Φρασκουίτα» τοῦ Λεχαρ, στὴν ὁποία σημείωσα ἐπιτυχίαν. Ἔπαιζαν τότε στὸ θίασο ἡ κ. Λαουτάρη, ὁ μακαρίτης Τριχᾶς καὶ ὁ κ. Οἰκονόμου.

»Τώρα, λοιπόν, συνεχίζεται ἡ δὶς Χαντᾶ, ἔχω τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναδοκιμάσω στὴν πρόζα. Μὰ ὁ κύκλος μου δὲν μ' ἀφήνει...

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ δὶς Χαντᾶ εἶναι μία ἀπὸ τὶς καλλίτερες πρωταγωνίστρεες τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου. Εἶναι ἡ «βασίλισσα» τῆς ἑλληνικῆς ὀπερέττας—ὅπως πολὺ δικαίως τὴν ἔχει ὀνομάσει ὁ Τύπος.—Ἑπομένως ἡ ἀποχώρησίς της ἀπὸ τὴν ἐλαφρὰ σκηνὴ θὰ εἶναι ἀπώλεια μεγάλη.

Συνεχίζουμε τὶς ἐρωτήσεις μας:

—Τί σκέπτεσθε γιὰ τὴ ζωή;

—Τίποτα!

Συλλογίζεται λίγο κι' ἔπειτα ἀπαντᾶ μὲ κάποια δόση μελαγχολίας:

—Τί νὰ σκέπτεται κανείς, ὅταν ἔζησε ἕναν Γολγοθᾶ.., σὰν τὸν δικό μου.

Δὲν ἐπιμένουμε καὶ διακινδυνεύομε μιὰ ἐρώτηση:

—Πότε πρωτοαισθανθήκατε τὴν καρδιά σας νὰ χτυπᾶ;

—Μία καὶ μόνη φορά. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ξέρῃ τί ζητᾶ ἀπὸ τὴ ζωή, ἀγαπᾶ μόνο μιὰ φορά. Ἐμένα ἡ ἀγάπη μου ἄρχισε ἀπὸ τὸ 1929 καὶ τελείωσε τὸ 1936.

—Καὶ οἱ θαυμασταί σας;

—Ὡς γυναίκας; Δὲν θέλω θαυμαστὰς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ζῶ νὰ τοὺς δημιουργῶ. Παι... κεῖνοι ποὺ ἔτυχε νὰ μὲ προσέξο πολύ, ἦταν... τρελλοί! Θαρρεῖς πως ἔχω καμμιὰ ταμπέλα ἐπάνω μου ποὺ νὰ γράφῃ... «Δαφνί!..»

—Πῶς περνᾶτε τὶς ὧρες σας;

—Μόνη. Πάντα μόνη. Μ' ἀρέσουν οἱ ἐκδρομές, τὸ ὕπαιθρο κι' ἀγαπῶ πολὺ τὰ βιβλία. Ἡ ποίησις εἶναι ἡ ἀδυναμία μου. Λατρεύω τὸν Καβάφη καὶ τὸν Καρυωτάκη. Τόσο ὁ ἕνας ὅσο κι' ὁ ἄλλος, μιλοῦν στὴν ψυχή μου. Μ' ἀρέσει κι' ὁ Λάσκας ἐπίσης.

—Ποιὸ εἶναι τὸ καλλίτερο καὶ ποιὸ τὸ χειρότερο ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ παίξατε;

Ἡ δὶς Χαντᾶ χαμογελᾶ.

—Τὸ καλλίτερο ἦταν τὸ «Τσάρδας», ὅπου κάνω μιὰ γυναῖκα πονεμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ χειρότερο εἶναι κάποιο μὲ τὸν τίτλο «Κλέφτης κλπ.».

—Τί ὀνειρεύεστε;

—Νὰ ζήσω ἥσυχη μέσα σ' ἕνα μεγάλο ἀγρόκτημα ποὺ νάχῃ κι' ἕναν κῆπο μὲ λουλούδια πολλά. Καὶ νὰ ζῶ ἐκεῖ μὲ τὴν συντροφιὰ τῶν ζώων μου καὶ τῶν βιβλίων μου.

—Εἶναι ἀλήθεια πὼς ταξιδεύσατε πολύ;

—Βέβαια. Ἔκανα τρεῖς φορὲς τὸ γῦρο τῆς Εὐρώπης. Καὶ φέτος ἐπρόκειτο νὰ πάω στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ σπουδάσω κλασσικὴ ὀπερέττα «Βοκκάκιο», «Βερενίκη» κλπ. καὶ γιὰ νὰ φοιτήσω σὲ μιὰ ρυθμικὴ σχολή. Δυστυχῶς τὰ πολεμικὰ γεγονότα μ' ἐμπόδισαν. Παρηκολούθησα ὅμως, προηγουμένως ὀπερέττα στὴ Βιέννη, τὸ Βερολῖνο, τὴν Ἑλβετία, τὸ Παρίσι, τὴν Ἰταλία. Παρατήρησα πὼς ἡ ὀπερέττα κι' ἐκεῖ δὲν βρίσκεται στὸ ὕψος της. Δὲν βρίσκεται στὴν παλιά της ἀκμή.

»Στὰ ταξίδια μου αὐτά, συνεχίζει ἡ δὶς Χαντᾶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ θέατρα ἐπεσκέφθηκα καὶ τὰ διάφορα μουσεῖα, ὅπου μελέτησα ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς τέχνης καὶ τῆς ζωγραφικῆς. Θαύμασα ἰδιαιτέρως τὶς σχολὲς Γκρέκο καὶ Βατώ.

Κάνουμε μιὰ τελευταία ἐρώτηση:

—Λένε ὅτι ἀποφεύνετε τοὺς συναδέλφους σας. Εἶναι ἀλήθεια;

—Ψευδέστατον! Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι μ' ἀρέσει νὰ κλείνουμαι στὸν ἑαυτό μου καὶ νὰ μὴν κάνω παρέα μὲ κανέναν. Πάντως, τοὺς συναδέλφους μου, τοὺς ἀγαπῶ καὶ τοὺς σέβομαι.

»Γράφτε, μᾶς εἶπε ἐν συμπεράσματι ἡ δὶς Χαντᾶ, ὅτι εἶμαι κατὰ τοῦ γάμου, γιατὶ φρονῶ πὼς ἕνας καλλιτέχνης πρέπει νὰ δίνεται ὁλοκληρωτικὰ στὴν τέχνη του καὶ νὰ ζῇ μόνο γι' αὐτή. Γι' αὐτὸ κι' οἱ καλλιτέχναι δὲν πρέπει νὰ παντρεύωνται.

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΥ

Μέτωπα

Βάγγο, πατίρισες πολὺ
καὶ μ' ἄφισες χωρὶς ψιλή,
καὶ πρὶν μὲ φᾶν οἱ λύκοι,
θὰ κάνω ἔξοδο κι' ἐγὼ
—αὐτὸ πικρὰ στ' ὁμολογῶ—
γιὰ νὰ 'βρω χαρτζηλίκι!...

Θὰ βρῶ κανένα παραλῆ
—μὴν τὸ περάσῃς γι' ἀπειλὴ—
στὸ λέω μετὰ κόπου,
γιὰ νὰ 'χωμε ζωὴ χρυσῆ
ὁπότε θὰ μοῦ λὲς ἐσὺ
τὰ νέα τοῦ μ ε τ ώ π ο υ !...

Ἀντὶ τῆς λύσεως αὐτῆς
πρέπει καλὰ νὰ τὸ σκεφτῇς
καὶ πές 'μου τὸ σκοπό σου.
Ἀλλοιῶς, ρὲ Βάγγο μου χαλέ,
ἂν πάρω ἀπόφαση, καλέ,
φύλα τὸ μ έ τ ω π ό σου!

Η ΜΑΝΙΩ

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Ἀδερφάκια τὴν κάναμε ἀπὸ κοῦπες. Τὸ Στεροσκοπεῖο μᾶς τὰ πούσκεψε, τὸ ὁποῖον ἔβγαλε ἀνακοινωθὲν καὶ μολόγαε πὼς ὁ καιρὸς εἶναι πρίξ-φίξ καὶ κανονικὸς καὶ πολὺ πολὺ ἐν τάξει... Καὶ τὴ Πέφτη τὸ πρωΐ ὁ ἥλιος παρουσιάστηκε μασκὲ μὲ μιὰ μουτσοῦνα κάργα σύγνεφο!... Πῶς; Πῆρα τὸ τηλέφωνο:

— Ἀλλό... ἀλλό...
— Τί θέλετε;
— Στεροσκοπεῖο;
— Μάλιστα!
—Δὲν εἶσ' ἐν τάξει! Ἂν μᾶς τὸλεγες πέντε μέρες πρίν πὼς τὴν Πέφτη θὰ πέση ψιλό-ψιλό, τὸ νεράκι θεοῦ, θὰ εἶχα οἰκονομήση τὶς ἑβδομήντα τὶς φραγκιὲς νὰ πάρω τὴν γκαμπεροντίνα ἀπὸ τὸ καθεριστήριο...
— Λοιπὸν τί θέλετε;
— Νὰ σταματήση ἡ βροχή!...
— Τρελλὸς εἶσαι;

Ὁρίστε ἀπάντα καὶ ἀπάντησι! Τρελλὸς εἶμαι; Ὄχι βρέ!... Εἶμαι ὁ Βάθρακας, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῆς μεγάλης φαμίλιας τῶν Βαθρακαίων, τὸ ὁποῖον εἶμαι φίνος καὶ καραμπουζαχλῆς καὶ σοῦ παίρνει ὁ διάολος τὸ τελεσκόπιο, κύριε Στεροσκοπεῖε... Πῶς;

Ἐπῆγα στὸ καφενεῖο μὲ τοὺς μακαντάσηδες καὶ ἤμουνα σὰν καναρίνι ποὺ ἔκανε τὸ μπανιο του στὸ φλυτζάνι, Μούσκεμμα δηλονότι, τὸ ὁποῖον μὲ πρόγκιζε ἡ παρέα, μὲ τὸ δίκηο της.

— Ρέ Βάθρακα!...
— Τ' εἶναι ρέ παιδιά;
— Παπί ἔγινες!
— Τὸ αἰστάνομαι!...
— Καὶ δὲ σὲ νοιάζει;
— Μὲ νοιάζει καὶ μὲ κόφτει, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ἂς ὄψεται τὸ Στεροσκοπεῖο. Τὸ μόνο ποὺ μὲ σφάζει εἶναι ἡ σκέψι ὅτι: εἶνι ποὺ εἶνε ὁ βίος β ρ α χ ύ ς, μὰ πάει κιόλας νὰ β ο α γῆ ς: Πῶς;

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Εὔθυμο...

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΗ!

Ὁ Τζάκ λέει στὴν ἀρραβωνιαστικιά του, τὴν Μπέτυ, ποὺ εἶναι πολὺ πεισματάρα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ λογομαχία, μεταξύ των:

— Ἔχω ἐγὼ τὸ ἄδικο. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Ὄχι, τοῦ ἀπαντᾶ ἐκείνη. Θέλω νὰ μοῦ πῇς ὅτι ἐγὼ ἔχω δίκηο.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, λέει μιὰ μοντέρνα κυρία στὴ φίλη της, στὴν ὁποία ἀρέσουν οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειες, πῶς τὰ καταφέρνεις καὶ μοιράζεις τὴν καρδιά σου, σὲ τόσους φίλους.

Πολυκατοικία εἶναι ἐπὶ τέλους ἡ καρδιά σου;

Καὶ ἡ ἐρωτόληπτη φίλη τῆς ἀπαντᾶ:

— Ὁ πραγματικὸς ἐνοικιαστής της εἶναι ἕνας. Οἱ ἄλλοι ὅλοι εἶναι γείτονες!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ἕνας Γάλλος, ὁ ὁποῖος δὲν ξεύρει τὶς συνήθειες τοῦ Χόλλυγουντ μπαίνει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα ρεστωράν τῆς κινηματογραφουπόλεως, γιὰ νὰ γευματίση. Ἕνα περιποιητὶ κ ώ τ α τ ο γκαρσόν παίρνει τὴν παραγγελία. Λίγη ὥρα ἀργότερα δυως κατα φ θ ά ν ε ι ἄλλο γκαρσόνι.

— Ἔδωσα παραγγελία, τοῦ λέει ὁ Γάλλος δυσαρεστημένος διότι δὲν τοῦ ἔφεραν ἀκόμη τὰ φαγητὰ ποὺ παρήγγειλε.

Τὸ δεύτερο γκαρσόνι τοῦ ἀπαντᾶ:

— Συγγνώμην, κύριε! Ὁ ἄλλος δυως δὲν ἦταν γκαρσόνι, ἀλλὰ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου καὶ κύριε ταινία, ὅταν σᾶς ἔπαιρνε παραγγελία. Θὰ λάβετε λοιπὸν τὴν γάμπα ... τῆτε πάλι τί θέλετε!

Μυθιστόρημα σπουδαῖο
ποὺ ἐντύπωση θὰ κάνῃ:

Ἡ Χιονάτη μοδιστρούλα

2ον

Αὐτοὶ οἱ «νάνοι», θαυμ[illegible]σται τῆς μοδιστρούλας πάντες, τῆς ἐκαμναν παντοειδεῖ[illegible] προτάσεις καὶ ἀ β ά ν τ ε ς

ΚΕΦ[illegible]ΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἀπὸ τοὺς ἑφτὰ τῆς θαυ[illegible]αστάς, ὁ πλέον τρομερὸς ὁ κὺρ Γ κ ρ ι ν ι ά ρ η ς [illegible]ανε ὁ προϊστάμενός της.

Ἦταν τὰ μ[illegible]α πονηρὸς
κακός, σκλη[illegible]ὸς καὶ τολμηρὸς
καὶ ἀπιθάνων μυστικῶν [illegible]οῦ κόσμου ὅλου, γνώστης!...
Αὐτὸς λοιπὸν τὴν λάτρ[illegible]ε κρυφὰ καὶ παραφόρως
καὶ τό 'χε γ[illegible] γινάτι
καὶ κάποιο βράδυ φαίν[illegible]αι, ποὺ σχόλασε προώρως
ἡ νεαρὰ Χιο[illegible]άτη
ὁ κὺρ Γκρινιάρης ἔτρεξ[illegible] τὴν πῆρε ἀπὸ πίσω
κι' ἔτσι, ὅταν ἐφτάσανε [illegible]ὲ σκοτεινὴ γωνιά,
τῆς εἶπε τολμηρότατα:—[illegible]Ἐγὼ θ' αὐτοκτονήσω
ἐὰν μοῦ δείχνῃς πάντοτ[illegible] τὴν ἴδιαν ἀπονιά!...
Κι' ἐνῷ λοιπὸν τῆς ἔτα[illegible] πολλά, πάρα πολλά,
ἐκείνη, ἀθώτατα... ἀρχ[illegible]σε νὰ γελᾶ!...
Μᾶλλον ἀστεῖο φαίνεται[illegible]τὸ πρᾶγμα τό 'χε πάρει...
Γιατί—τί γύ[illegible]ευε μ' αὐτόν;
Ἐκείνη εἴκοσ[illegible]ἐτῶν
μ' ἐκεῖνον τὸν κρονόλη[illegible]ν, τὸν ὑπερπενηντάρη;
Τοῦ εἶπε:—Ὄχι... ἀφῆσ[illegible] με... Δὲν θὰ σᾶς ἀπελπίσω.
μὰ ὅμως σᾶ[illegible] παρακαλῶ
γιὰ τὸ δικό[illegible]σας τὸ καλὸ
νὰ μὴ μὲ ξαναπάρετε [illegible]λη φορὰ ἀπὸ πίσω!...

ΚΕΦ[illegible]ΛΑΙΟΝ Γ΄.

Κόκκινος, κατακόκκινος [illegible]σηκώθηκε ὁ καϋμένος
ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄρνηση, [illegible]αὶ καταντροπιασμένος...
Αὐτός! Ποὺ εἶχε χρήμα[illegible]α! Ποὺ εἶχε τόσα μέσα,
νὲ πέση σὲ χυλόπηττα [illegible]αὶ νὰ πατήση μέσα;
Ἄ! Ὄχι!... δὲν τὸ χώ[illegible]ε!... Δὲν θὰ τὸ ἄφην' ἔτσι
κι' ἐνῷ λοιπὸν σηκώθη[illegible] κάτασπρος σὰν στουπέτσι
ἀπ' τὸ θυμό του τὸν πο[illegible], στιγμὴ δὲν ἀπελπίστηκε
κι' ἐκδίκη[illegible]ν ὠρκίστηκε!...

....

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἤτανε [illegible]είνεται τραγικό,
γιατί, στὴν ἄλλη τὴ γ[illegible]ά, μετὰ τὸ ἀφεντικό,
ἥσυχος, πρ[illegible] καὶ δειλὸς
περίμενεν ὁ [illegible]τ ρ ο π α λ ό ς !...
Τὴν εἶδε σὰν πλησίασε, [illegible]ὰ ντράπηκε πολὺ
κι' ἀμέσως [illegible]ρκκίνησε,
κιτρίνισε, πρ[illegible]σίνισε,
ὅπως ἀλλάζουν χρώματ[illegible] ὅλοι οἱ ντροπαλοί!...
Μὰ ξάφνου θάρρος πέρ[illegible]ντας, μ' ἀπώτερο σκοπό
τῆς εἶπε κατοκόκκινος:[illegible]Χιονάτη... σ' ἀγαπῶ!...
—Ἀλήθεια; Τοῦ ἀπήντη[illegible]ν αὐτὴ ἀκκιζομένη...
(Τὸν ἤξερεν ὡς φαίνετα[illegible] καλά, καλὰ πολύ).
Κι' ἀμέσως τοῦ προσέθ[illegible]ε, χαριεντιζομένη:
—Μά... ὅταν λένε «σ' ἀ[illegible]πῶ» δίνουν κι' ἕνα φιλί!...
—Φιλί; Ὦ!... Δὲν τὸ σκ[illegible]θηκα... ἐκεῖνος ἀπαντᾶ
καὶ πάει πιὸ [illegible]ντά...

[illegible]ν συνέγεια ὀφείλω
[illegible] τὴν γράφω στ' ἄλλο φύλλο).

ρεπορτάζ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Μιὰ παιδούλα ἐπισκέπτεται κάποια φίλη της τῆς ἴδιας ἡλικίας. Ἐκείνη τῆς λέει:

— Δὲν μπορῶ, καϋμένη νὰ σὲ δεχθῶ σήμερα, γιατὶ γέννησε ἡ μαμά μου...

— Καλά, λέει ἡ πρώτη. Μὰ ὁ πατέρας σου λείπει δυὸ χρόνια σὲ ταξίδι...

— Ναί, λείπει, κάνει ἡ ἀθῶα μικρούλα, μὰ μᾶς γράφει κάθε μῆνα.

ΟΧΙ ΔΑ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα δικαστήριο τοῦ Σικάγου. Ὁ διάσημος δικηγόρος Μπ. προσπαθοῦσε νὰ σώση ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ πολυθρόνα ἕναν πελάτη του, κατηγορούμενον ἐπὶ φόνῳ.

— Κύριοι ἔνορκοι! φωνάζει, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ὁ πελάτης μου δὲν ἦταν στὰ καλά του!

Καὶ ἐπὶ τρεῖς ὧρες ὁ τρομερὸς δικηγόρος ἀράδειαζε ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ ἀποδείξη τὴν τρέλλα τοῦ πελάτου του: βαρεία κληρονομικότης, σοβαρὸ τραῦμα τοῦ κρανιοῦ, τουπανισμὸς, ἀλκοολισμὸς κ.τ.λ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν... ἀθῶος ὁ κατηγορούμενος.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι ὁ ἀθωωθεὶς ρώτησε τὸν δικηγόρο πόσα τοῦ χρωστοῦσε;

— Μόνον εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια!

— Πόσα εἴπατε; ἔκανε ἔκπληκτος ὁ ἄλλος. Δὲν εἶναι δὰ καὶ στ' ἀλήθεια τρελλός!...

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ὁ πρόεδρος, πρὸς τὸν κατηγορούμενον:

— Γιατὶ ἐξύβρισες τὴν μηνυτὴν καὶ ἐπειτα τὸν ἐγαστούκισες κι' ὅλας κατηγορούμενε;

— Κύριε πρόεδρε, [illegible] ἐκεῖνος ἀφοῦ τοῦ εἶπα, ὅτι ἔποιεπε νὰ τοῦ πῶ, εἶδα ἔπειτα, ὅτι ἦταν κουλ[illegible] ἀναγνω[illegible]θηκα καὶ νὰ τὸν χαστουκίσω...

Ἀδιαφορία

Τὰ κάνεις πάλι ρημαδιὸ
καὶ μέτωπα ν' ἀνοίξῃς δυὸ
νομίζω πὼς γουστάρεις...
Ἐγὼ δὲν σκιάζομ' ἀπ' αὐτὰ
καὶ σοῦ τὸ λέω ὀρθὰ-κοφτὰ
πὼς φύσημα θὰ πάρῃς!

●

Ἂν καὶ δὲν νοιάζομαι πολὺ,
γιατὶ τὸ ξέρω, βρὲ τρελλή,
πὼς θὰ 'χω ἡσυχία.
Ἀφοῦ δὲν θὰ 'χῃς, παρλιακό,
στὸ μέτωπο τὸ δυτικὸ
οὔτε κι' ἀψιμαχία!

●

Ἔτσι, Μανιώ μου σβενταλοῦ
αὐτὰ τὰ λόγια πέσ' τ' ἀλλοῦ,
γιατὶ δὲν χαμπαρίζω
Κι' ἐφ' ὅσον ἔχω μιὰ στιγμή,
θ' ἀρχίσω ἀμέσως στὴ στιγμὴ
νὰ σέ... κ α τ α β υ θ ί ζ ω !...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ντουλειὰ ντέν εἶχα, ἰστὲ ἰφωτογράφο τὰ ἔνομαι εἶπα.

Μαξεμένο ἔκανα ἰντραχμὴ-ἰντραχμὴ καπιτάλι μου, ἰστὲ ἀγορασμένο ἔκανα ἰφωτογραφικὴ μηχανή, καὶ βγαλμένο στὸ μεϊντάνι, ἰφώναζα:

— Ἐντῶ καλὸ ἰφωτοργάφο!... Ἐντῶ καλὸ ἰφωτοργάφο!...

Ἕνα ντουλικὸ φωναγμένο ἔκανε ἐμένα! Ἀμάν!... Ἰστὲ ντουλικὸ— μουλικὸ φιλάν φιστίκ, ὅτι πιράμμα νὰ ἔνεται, ἀμὰ ντουλειὰ νὰ ἔνεται, ἰπαράδες νὰ ἰβγάζω!

— Ματιαζέλ, τοῦ εἶπα. Ἐμένα ἰφώναξες;

—Μάλιστα!... Μοῦ βγάζετε μιὰ φωτογραφία;

— Σερταινεμάν!...

Ἑτοιμασμένο ἰμηγανή μου ἔκανα, ντουλικὸ ἰστάθηκε μπροστὰ φακό μου, ἀμὰ πρὶν ἰφωτοργαφία τραβηγμένο νὰ κάνω, εἶπα:

— Ἀμὰν κουζούμ. Γιόκ ἔτσι. Ἕνα μάτι σου Ἀνατολὴ νὰ βλέπη, ἰστὲ ἄλλο μάτι σου Δύση νὰ κυττάζη.

— Γιατί; Ἀλλοίθωρη θὰ μὲ βγάλετε;

— Γιόκ πζάνουμ, γιόκ ἀλλοίθωρη! Ἀμὰ ὅσοι βγαλμένος ἴκανα, ἴσια κυττάζανε, ἀλλοίθωροι ἰβγήκανε. Ἐλόου σου κουζούμ, ἀλλοίθωρα κυτταμένο νὰ ἰκάνης, ἰστὲ σωστὸ βγαλμένο τὰ ἔνεσαι!... Ἀναντίν;

Θυμωμένο ἤτανε τὸ ντουλικό, ἰφεύγε: χώρις ἰφωτοργαφία βγαλμένο νὰ κάνη...

Παρακάτω πηγαινωμένο ἔκανα, ἰστὲ χοντρὸ μπακάλη—μακάλη ντέν ἰσσέρω, φωναγμένο ἐμένα κάνει:

— Θέλω μισὴ φωτογραφία, μοῦ λέει.

— Μισό, μισὸ πζάνουμ! Ἀμὰ μισὸ τέλεις, ἀπὸ μέση κι' ἀπάνω ἢ ἀπὸ μέση καὶ κάτω;

— Μὲ κοροϊδεύεις ρέ;

Θυμωμένο υπακάλης ἔγινε... διωγμένο ἐμένα ἔκανε...

Ἀντίο ντουλειά!... Φούρκα μου ἀπάνω ἰμηγανή μου ἔσπασα...

Ἀναντίν;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ Ἐρασταὶ τῆς Βερόνας

Τό ἀθάνατο εἰδύλλιο πού ἔνεπνευσε τόν Σαίξπηρ

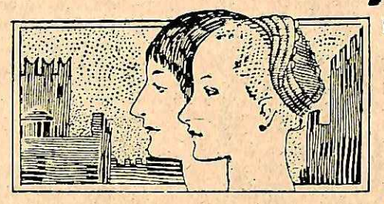

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἕνα θανάσιμο καὶ προαιώνιο μῖσος χωρίζει δυὸ ἀρχοντικὲς οἰκογένειες τῆς Βερόνας: τοὺς Μοντέκκι καὶ τοὺς Καπελέττι. Οἱ Μοντέκκι ἔχουν ἕναν γυιό, τὸν Ρομέο, κι' οἱ Καπελέττι μιὰ κόρη, τὴν Ἰουλιέττα.

5ον

ΤΟΝ ἄλλο χρόνο ὁ Δάντης ἔπαιρνε τὸν δρόμο τῆς ἐξορίας.

Ὁ Μπαρτολομέο ντέλλα Σκάλα τὸν δέχθηκε στὸ παλάτι του, γιατὶ ἕνας ἄνθρωπος μορφωμένος πάντα χρειάζεται σ' ἕναν ἄρχοντα: Θὰ τοῦ διάβαζε τὰ γράμματα ποὺ θἄπαιρνε, θὰ τοῦ ἑτοίμαζε τοὺς λόγους, θὰ τοῦγραφε τὰ γράμματα πρὸς τοὺς ἄλλους ἄρχοντας.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε.

Ὁ Ρομέο Μοντέκκι, ποὺ δὲν ἤξερε ὅλους αὐτοὺς τοὺς σπουδαίους λόγους ποὺ ἔκαμαν τὸν Μπαρτολομέο νὰ κρατᾶ τὸν Δάντη στὸ παλάτι του, εἶχε ἕναν ἀπέραντο θαυμασμὸ γιὰ τὸν ποιητὴ καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἀντάμωνε στὸ δρόμο, παραμέριζε μὲ σεβασμὸ νὰ περάσῃ καὶ τὸν παρακολουθοῦσε κατόπι, ὅταν ἀπεμακρύνετο, μὲ βλέμματα θαυμασμοῦ.

ΠΩΣ ΑΓΑΠΑ ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ

Στὴν Βερόνα, ζοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἕνα ὡραῖο κορίτσι. Κορίτσι, εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν, γιατὶ ὅλοι οἱ παραλῆδες τῆς Βερόνας εἶχαν περάσει ποιὸς λίγο ποιὸς πολὺ ἀπὸ τὸ πιὸ ἰδιαίτερο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ της.

Τὴν ἔλεγαν Ροζαλίντα,

Εἶχε ἕνα πολὺ ὡραῖο μουτράκι, ποὺ εἶχε πάντα μιὰ ἔκφραση ἀγνότητος ποὺ σκλάβωνε καὶ κρατοῦσε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ ἀπόσταση τοὺς πιὸ τολμηροὺς νέους καὶ ἕνα σῶμα ποὺ πλαστικώτερό του δὲν εἶχε γνωρίσει ἕως τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Βερόνα.

Οἱ ἄνδρες ὅλοι, νέοι καὶ γέροι, τὴν ἐθαύμαζαν, ἐπιζητοῦσαν τὴν εὔνοιά της. Ὁ Ρομέο δὲν ἀπετέλεσε ἐξαίρεση. Τὴν ἔβλεπε συχνὰ στὰ ὄνειρά του καὶ δὲν ἄφηνε εὐκαιρία νὰ μὴν περάσῃ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της.

Ἡ σιωπηλὴ αὐτὴ λατρεία τὸν εἶχε κάνει μελαγχολικό.

Συχνὰ ὁ φίλος του Μαρκούτσιο τὸν κορόϊδευε, λέγοντας:

—Τί ἔχεις πάθει, Ρομέο; Μὴ σοῦ καναν μάγια;

—Ἄφησε τ' ἀστεῖα! τοῦ ἀπαντοῦσε θυμωμένος ὁ Ρομέο. Μήπως δὲν εἶμαι ἐλεύθερος νὰ σκέπτωμαι ὅσον θέλω καὶ ὅπως θέλω;

—Καλά! Καλά!... Μὴν κάνῃς κι' ἔτσι! Δὲν εἶχα τὴν παραμικρὴ πρόθεση νὰ σὲ προσβάλω!

—Καλ ὅπως μὲ προσέβαλες.

—Δὲν εἴμαστε καλά! Ὅταν, φίλε μου, εἶναι κανεὶς εἴκοσι χρονῶν, δὲν κάνει σὰν ἕνας γέρος σαραντάρης! Ἔλα, πᾶμε τώρα νὰ πιοῦμε ἕνα ποτῆρι σὲ καμμιὰ ταβέρνα. Ἔτσι θὰ κάμῃς λίγο κέφι.

Ὁ Ρομέο κούνησε τὸ κεφάλι.

—Δὲν διψῶ.

—Πές μου τότε, τὸ μυστικό σου. Μήπως δὲν εἶμαι φίλος σου;

Ὁ Ρομέο, ὅμως, κράτησε τὸ μυστικὸ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἀλλ' ὄχι γιὰ πολύ. Μιὰ μέρα, ἀναγκάσθηκε νὰ τὰ πῇ ὅλα τοῦ φίλου του,

—Ἡ Ροζαλίντα, Μαρκούτσιο, αὐτὴ εἶναι ποὺ δὲν μ' ἀφήνει ἡσυχία!

—Ἡ Ροζαλίντα;...

—Ναί...

—Ὦ! Ρομέο, φίλε μου! Καὶ γι' αὐτὸ μελαγχολεῖς ἔτσι; Παιδὶ ποὺ εἶσαι! Τόσο φτωχός, λοιπόν, εἶναι ὁ πατέρας σου, ὥστε νὰ μὴν μπορῇ νὰ σοῦ δώσῃ κανένα-δυὸ δουκάτα; Εἶναι τὸ κλειδὶ ποὺ θ' ἀνοίξῃ τὴν καρδιὰ τῆς ὡραίας σου...

Ὁ Ρομέο μόνον ποὺ δὲν ἔπεσε ἐπάνω στὸν Μαρκούτσιο γιὰ νὰ τὸν στρώσῃ στὶς ἀλυές. Τὸν ἔβρισε τόσο ἄσχημα, ποὺ ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε τόσο ὁ Μαρκούτσιο, θὰ τὰ χαλούσανε γιὰ πάντα,

—Ξέρεις, ὅτι ὑπερβαίνεις κάθε ὅριο; τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ φίλος του. Τὴν ὀμορφιὰ τῆς Ροζαλίντας ποτὲ δὲν σκέφθηκα νὰ τὴν ἀμφισβητήσω. Ἀλλὰ γιὰ τ' ἄλλα... χρειάζεται κάποια λογική... Σκέψου, λοπιόν, ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ τόση πολυτέλεια, μέσα στὴν ὁποία ζῇ. Ἀπὸ τὸν πατέρα της, τὸν βαρκάρη τοῦ Ἀδίγη; Θέλεις, γιὰ νὰ σὲ πείσω καλλίτερα, νὰ σοῦ ἀναφέρω μερικὰ ὀνόματα πλουσίων Βερονέζων πού...

—Σῶπα! φώναξε ὁ Ρομέα κατὰ κόκκινος.

—Μὴ θυμώνῃς, ἐπέμεινε ὁ Μαρκούτσιο καὶ ἄφησέ με νὰ σοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια. Λοιπόν, θέλεις, γιὰ νὰ βεβαιωθῇς, νὰ σὲ πάσω στὸ σπίτι της; Ὄχι κρυφά, βέβαια, Ξέρω πολὺ ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὴν σχετίζονται.

—Ἀλήθεια;

—Ναί. Τίποτε εὐκολώτερο γιὰ σένα νὰ περάσῃς τὸ κατῶφλι της, ποὺ τὸ νόμιζες ὡστόσο, τόσο ἱερό!...

Τὸ ραντεβοῦ δὲν ἄργησε νὰ δοθῇ ἀπὸ τὴν Ροζαλίντα καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ρομέο συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν ποὺ σύχναζαν στὸ σπίτι τῆς ὡραίας Βερονέζας. Ὅσο ὅμως περισσότερο τὴν σχετιζότανε ὁ νεαρὸς Μοντέκκι, τόσο πιὸ πολὺ τὴν ἐρωτευότανε.

Τὸ πάθος του εἶχεν ἐξελιχθῆ σὲ ἀπελπισία, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός Ἡ Ροζαλίντα, ἀντὶ νὰ τὸ κατευνάσῃ ἐπὶ τέλους, τὸ ἔκανε σφοδρότερο μὲ τὴν φιλαρέσκειά της καὶ τὴν συστηματικὴ ὑποδαύλησή του.

Ἐκ παραλλήλου, ὁ Ρομέο, εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ τὸ ἴδιο πάθος ποὺ εἶχε νοιώσει πρὸ καιροῦ γιὰ τὴν ὡραία Λουκρίτσια. Βάλθηκε νά... ἀγνοποιήσῃ τὴν Ροζαλίντα. Τὸ περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖο ζοῦσε, τοῦ κινοῦσε τὴν ἀγανάκτηση, Ὁ ἀγνότης ποὺ ἀπέπνεε ἡ μορφή της, τὰ ἀγγελικὰ — ἀληθινά! — ἐκεῖνα μάτια της, τὸν ἔκαναν νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ σώσῃ τὴν Ροζαλίντα ἀπὸ τὴ διαφθορά.

Οἱ ἑβδομάδες, ὅμως, περνοῦσαν καὶ ἡ «ἀγιοποίησης» δὲν κατωρθώνετο.

—Χάνεις τὸν καιρό σου! τοῦ ἔλεγε ὁ φίλος του Μαρκούτσιο.

—Τί ἐνδιαφέρει ὁ καιρός μου ὅταν πρόκειται νὰ σώσω μιὰ ψυχή! ἀπαντοῦσε ὁ Ρομέο.

ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΕ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ἕνα πωῖ, ὁ Ρομέο στεκότανε στὴν μεγάλη πλατεῖα τῆς Βερόνας καὶ παρακολουθοῦσε τὸ πέρασμα μιᾶς λιτανείας. Τὸ πλῆθος ἦταν πυκνὸ καὶ ὁ κόσμος συνωθεῖτο γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα.

Ξαφνικά κάποιος ἔσπρωξε τὸν Ρομέο. Αὐτός, καθὼς στεκότανε σχεδὸν μετέωρος ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ἔπεσε πάνω σ' ἕνα νέο ποὺ στεκόταν δίπλα του. Φαινόταν εὐνενὴς ἀπὸ τὸ ντύσιμό του ὁ νεαρὸς αὐτός. Γύρισε, καὶ κυττάζοντας μ' ἕνα θυμωμένο βλέμμα τὸν Ρομέο, τοῦ λέγει:

—Δὲν προσέχεις λοιπόν, λινάκι;

—Δὲν φταίω ἐγώ, μ' ἔσπρωξαν, ἀπήντησε ὁ Ρομέο.

—Φαίνεται, τότε, ὅτι τὰ πόδια σου θἄναι καμωμένα ἀπὸ μπαμπάκι, γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ σὲ κρατήσουν ὄρθιο.

Ὁ Ρομέο ἔγινε κατακόκκινος.

—Μοῦ φαίνεται, εἶπε, πὼς μᾶλλον ἐσὺ θἄσαι καμωμένος ἀπὸ ἄχυρο, γιὰ νὰ φθάνῃ ἕνα ἐλαφρὸ σπρώξιμο νὰ πέσῃς κάτω!

—Ἐνὼ εἶμαι καμωμένος ἀπὸ ἄχυρο; Τώρα θὰ ἰδῆς!

Καὶ λέγοντας ὁ νεαρός, ἔσυρε τὸ ξίφός του. Ἡ πομπὴ εἶνε ἐν τῷ μεταξὺ περάσει καὶ τὸ πλῆθος κάπως ἀραιώσει.

Ὁ Ρομέο ἔσπευσε νὰ τὸν μιμηθῆ. Ἐπενέβησαν μερικοὶ ἄνδρες καὶ τοὺς ἀφώπλισαν. Οἱ δυὸ νέοι, ὅμως, δὲν συνκρατιόταν καὶ ἔτσι ἐπέπεσαν ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου μὲ τὶς γροθιές! Εἶναν ἤδη αἱματοκυλισθῆ ἀρκετά. ὅταν ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ πλῆθος:

—Ἡ περίπολος!

Ποαγματικά ἕνας διμιλος ἐνόπλων πλησίασε καὶ ἐχώρισε τοὺς δυο διαπληκτιζομένους.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ρώτησε τὸν Ρομέο:

—Πῶς σὲ λένε, πολλὴ κάρι μου;

—Εἶμαι Μοντέκκι! ἔκανε ὑπερήφανα ὁ Ρομέο.

—Κι' ἐνὼ Καπελέττι! εἶπε μὲ τὴν ἴδια ὑπερηφάνεια ὁ ἄλλος.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενον)

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ — τοῦ Τζών Σίνκλαιρ

ΜΕΓΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

τοῦ ΠΕΤΕΡ ΜΕΛΛΟΝ

Τὰ προηγούμενα

Δυὸ ἀστυφύλακες βρίσκουν μιὰ μέρα ἀναίσθητη σ' ἕνα πεζοδρόμιο τὴν Λούσυ Ντρεβέ, μιὰ παριζιάνα μοδιστροῦλα.

Στὴν τσάντα της ἀνευρίσκεται ἕνας φάκελλος μὲ ἕνα ἑκατομμύριο φράγκα. Ἡ Λούσυ Ντρεβὲ ἔχει ἕναν ἀραβωνιαστικὸ τὸν Ζουλιέν Ταρντιβῶ κι' ἕναν θαυμαστή, τὸν Ἀμεριχανὸ πολυεκατομμυριοῦχο Τζών Σίνκλαιρ. Αὐτὸς ἦταν ποὺ ὕστερα ἀπὸ ἕνα δεῖπνο τὴν ἄφησε ἀναίσθητη στὸ πεζοδρόμιο, μ' ἕνα ἑκατομμύριο μέσα στὶς τσέπες της, γιὰ νὰ τὴν ἐκθέσῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὸν ἀραβῶνα της μὲ τὸν Ταρντιβῶ. Αὐτὸς τῆς γράφει.

5ον

Δεσποινίς,

«Εἶχα ὅλην τὴν καλὴ διάθεση νὰ μή δώσω ἰδιαιτέραν σημασίαν στὴν ὀλίγο ἀκατανόητη—εἶναι ἀλήθεια — περιπέτειά σας μὲ τὸν Ἀμεριχανὸ ἐκεῖνο κύριο, δυστυχῶς ὅμως, ὁ θόρυβος γύρω ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτὴ συνεχίζεται καθημερινῶς καὶ πιὸ ἔντονος καὶ ἔτσι ἀναγκάζομαι, δεδομένης τῆς θέσεώς μου καὶ τὶς ἐμπιστοσύνης ποὺ μοῦ ἔχουν οἱ ἀνώτεροί μου νὰ διαλύσω τὸν ἀραβῶνα μας καὶ νὰ σᾶ ἀπαλλάξω πάσης περαιτέρω ὑποχρεώσεώς σας...».

Ξαναδιάβασε τὸ γράμμα, ὑπέγραψε ὁλογράφως καὶ τῶκλεισε σ' ἕναν φάκελλο.

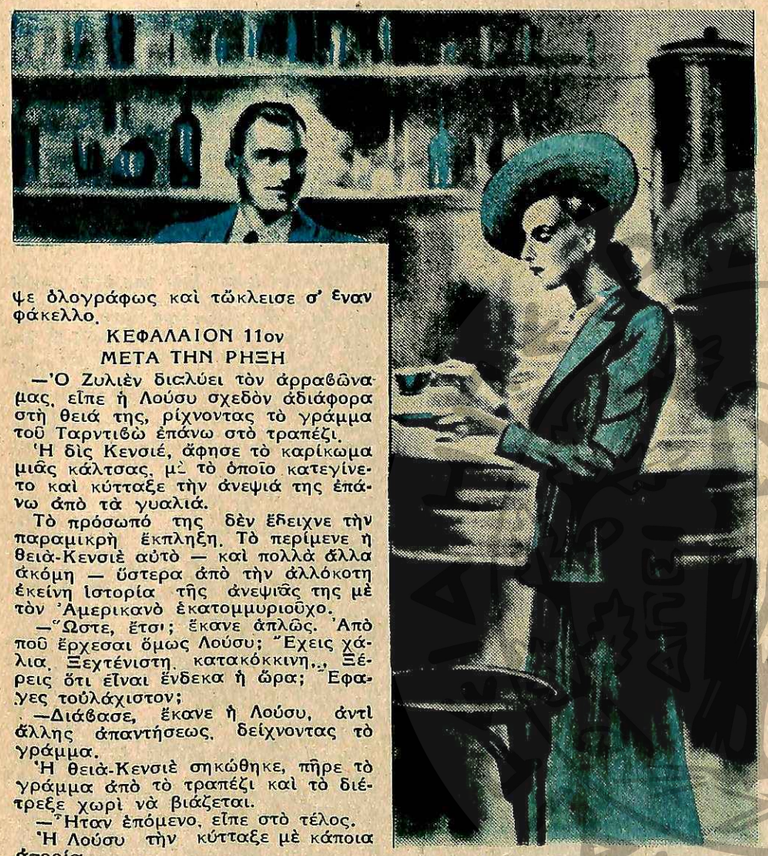

Ὁ μπάρμπαν τὴν ἐκύτταζε περίεργα σὰν νὰ τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11ον
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΡΗΞΗ

—Ὁ Ζυλιὲν δισλύει τὸν ἀραβῶνα μας, εἶπε ἡ Λούσυ σχεδὸν ἀδιάφορα στὴ θειά της, ρίχνοντας τὸ γράμμα τοῦ Ταρντιβῶ ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Ἡ δὶς Κενσιέ, ἄφησε τὸ καρίκωμα μιᾶς κάλτσας, μὲ τὸ ὁποῖο κατεγίνετο καὶ κύτταξε τὴν ἀνεψιά της ἐπάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά.

Τὸ πρόσωπό της δὲν ἔδειχνε τὴν παραμικρὴ ἔκπληξη. Τὸ περίμενε ἡ θειὰ-Κενσιὲ αὐτὸ — καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη — ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτη ἐκείνη ἱστορία τῆς ἀνεψιᾶς της μὲ τὸν Ἀμεριχανὸ ἑκατομμυριοῦχο.

—Ὥστε, ἔτσι; ἔκανε ἁπλῶς. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ὅμως Λούσυ; Ἔχεις χάλια. Ξεχτένιστη, κατακόκκινη... Ξέρεις ὅτι εἶναι ἕνδεκα ἡ ὥρα; Ἔφαγες τούλάχιστον;

—Διάβασε, ἔκανε ἡ Λούσυ, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, δείχνοντας τὸ γράμμα.

Ἡ θειὰ-Κενσιὲ σηκώθηκε, πῆρε τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὸ διέτρεξε χωρὶ νὰ βιάζεται.

—Ἦταν ἑπόμενο, εἶπε στὸ τέλος.

Ἡ Λούσυ τὴν κύτταξε μὲ κάποια ἀπορία.

—Ὥστε, σὰν νὰ λέμε, ἐσὺ θειά, τὸ βρίσκεις σωστό;

—Γιατὶ ὄχι; Ἔλα στὴ θέση τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ. Λίγο τὄχεις νὰ σὲ κοροϊδεύουν οἱ συνάδελφοί σου; Καὶ ἐφόσον ἡ περιπέτειά του αὐτὴ δὲν τοῦ δίνει τούλάχιστον τὰ μέσα νὰ σὲ πάρῃ καὶ νὰ ζήσετε ἀλλοῦ, προτιμᾶ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἐλεθερία του...

—Αὐτὸ εἶναι ὅλο ποὺ ἔχεις νὰ μοῦ πῇς;

—Ἄκουσε, ἀγαπητή μου Λούσυ. Εἶναι καιρὸς νὰ ἀποφασίσῃς νὰ κυττάξῃς λίγο τὴν κατάσταση κατὰ πρόσωπο. Ἔγινε παρὰ πολὺς θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά σου. Καὶ μόνον αὐτό θὰ ἔφθανε γιὰ ἕναν καθὼς πρέπει νέο νὰ διαλύσῃ ἕναν ἀραβῶνα. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν παίρνει θεραπεία. Πρέπει κανεὶς νὰ παίρνῃ τὴ ζωὴ ὅπως τοῦ ἔρχεται καὶ νὰ ἐπωφελῆται ὅσο μπορεῖ, ἀντὶ νὰ ζημιώνεται, ἀπὸ τὶς ἀτυχίες του. Καὶ σὺ τώρα, ἕνα μονάχα ἔχεις νὰ σκεφθῇς: πῶς νὰ ἐπωφεληθῇς περισσότερο ἀπὸ τὴν θλιβερή, ὅπως σοῦ φαίνεται, περιπέτειά σου. Ἔχεις ἀποκτήσει σήμερα κάποια φήμη. Δὲν θὰ κρατήσῃ πολὺν καιρὸ αὐτό, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σκεφθῇς τί θὰ κάνῃς, προτοῦ ὁ κόσμος σὲ βαρεθῆ καὶ σὲ ξεγάσει...

—Τί θέλεις νὰ κάμω; ἔκανε μ' ἔκπληξη γιὰ τὸ ὕφος τῆς θείας της ἡ Λούσυ.

—Δὲν ξέρω. Αὐτὸ θὰ τὸ σκεφθῇς ἐσύ. Ἕνα σωρὸ πράγματα. Νά, π. χ. νὰ κυττάξῃς νὰ προσληφθῇς σὲ καμμιὰ κινηματογραφικὴ ἑταιρία, σὲ κανένα θέατρο, ἢ νὰ πουλήσῃς τὸ δικαίωμα τῆς μυθιστορηματοποιήσεως τῆς ἱστορίας σου σὲ καμμιὰ ἐφημερίδα... Ἀκόμη, νὰ πᾶς περιοδεία στὴν Ἀμερική! Τὸ σίδερο ζεστὸ χτυπιέται, μικροῦλα μου...

Ἡ θειὰ-Κενσιὲ μιλοῦσε σὰν ἀληθινὸς ἐπιχειρηματίας 1939. Ὅσο δὲ προχωροῦσε στὴν ἐπιχειρηματολογία της, τόσο ἡ ἔκπληξη τῆς Λούσυ γινόταν μεγαλείτερη.

—Αὐτή, λοιπόν, τὴν ζωὴ μὲ συμβουλεύεις, θειά μου; ρώτησε στὸ τέλος.

—Γιατί; Μήπως σὲ συμβουλεύω νὰ κάνῃς ἀτιμίες; Μὴν εἶσαι ὑπερβολική, Λούσυ. Μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνῃ π. λλὰ πράγματα στὴ ζωή του, χωρὶς διόλου νὰ θυσιάσῃ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψή του... Ἀλλ' ἂς τελειώνουμε τώρα μ' αὐτά. Ἔχεις μιὰ ὁλόκληρη νύχτα νὰ σκεφθῇ τὰ ὅσα σοῦ εἶπα. Σκεπτομένη δὲ νάχῃς πάντα μπροστὰ στὰ μάτια σου τὴν εἰκόνα τὴν δική μου· τί ἐκέρδισα ἐγὼ γιὰ νὰ παραμείνω πιστὴ στὶς οἰκογενειακές μου παραδόσεις καὶ νὰ λοναριάσω περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἔπρεπε τὸ τί θὰ πῇ ὁ ἕνας καὶ τί ὁ ἄλλος; Ἐμείνα γεροντοκόρη, καὶ θὰ πεθάνω — φυσικὰ — γεροντοκόρη, ἄσημη, ἀγεύστη ἀπὸ τὶς γλύκες τῆς ζωῆς, ρ.κνωμένη. Μήπως φιλοδοξεῖς καὶ σ' τὸ ἴδιο τέλος;... Ἔλα. διηγήσου μου τώρα τί σοῦ συνέβη σήμερα.

Ἡ Λούσυ κάθησε καὶ ἀφηγήθηκε τῆς θειάς της ὅλα ὅσα γνωρίζουμε ἤδη.

Ἡ θειά της τὴν κύτταξε μὲ τὰ μάτια διάπλατα ἀνοιχτὰ ἀπὸ τὴν ἔκπληξη:

—Καὶ ἄφησες, φώναξε, τὸν ἄνθρωπο δίχως ἕνα εὐχαριστῶ, δίχως νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃς. μόνο καὶ μόνο, γιατὶ ἄκουσες δυὸ γκαρσόνια νὰ κουτσομπολεύουν καὶ νὰ λένε ἀνοησίες;!...

—Θεία...

—Τί θεία καὶ ξεθεία! Δὲν ἐπίστευα ποτὲ ὅτι θὰ φερνόσουν τόσο ἠλίθια!...

—Ὥστε ἐσύ, θεία μου, εἰρωνεύθηκε ἡ Λούσυ, θἄπαιρνες στὴν θέση μου τὸ μαντώ σου καὶ τὸ καπέλλο

σου αἰ θὰ πήγαινες νὰ ζητήσῃς συγγνώμην ἀπὸ τὸν κ. Λονζεβέρν...

—Δὲν εἶπα αὐτό, τώρα ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ γίνῃ!

—Τί ἤθελες δηλ. νὰ ἀτιμασθῶ, γιὰ νὰ πληρώσω ἕνα καλὸ γεῦμα;

—Ὦ! ἄφησε, σὲ παρακαλῶ, κατὰ μέρος τὰ μεγάλα λόγια!...

..Καὶ ἡ νηπιαὶ δεσποινίς, ξανακάθησε στὴ θέση της, στερέωσε τὰ γυαλιά της στὴ μύτη της καὶ συνέχισε τὸ καρίκωμα.

Ἡ Λούσυ τὴν κύτταξε λίγο καὶ κατόπι, πετώντας μιὰ ξερὴ καληνύχτα, ἔτρεξε νὰ κλεισθῇ στὸ δωμάτιό της. Εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασή της. Πῆρε τὴν βαλίτζα της κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ ἄρχισε νὰ τὴν γεμίζῃ. Θἄφευγε, θὰ πήγαινε στὴν Ζανὶν καὶ κατόπι θὰ ἔφευγε μακρυά, πολὺ μακρυά..

Ἦταν σίγουρη ὅτι ἡ Ζανὶν θὰ τὴν φιλοξενοῦσε ἕως ὅτου τὰ βόλευε ἐκείνη. Στὸ σπίτι τῆς θειᾶς της δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ οὔτε λεπτό, Τὸ περιβάλον τῆς φαινόταν ἐχθρικό, ὅλος ὁ κόσμος τῆς φαινότανε ἐχθρικός.

Ἤθελε νὰ βρῇ μιὰ γωνία ἐρημική, ἀπροσπέλαστη, ἀπάτητη εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ καταφύγῃ καὶ νὰ κρύψῃ τὴν ἀπελπισία της καὶ τὴν ντροπή της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον

ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Βγαίνοντας ἀπὸ τῆς θειᾶς της ἡ Λούσυ, ἔπεσε ἐπάνω σὲ δυὸ χαμίνια ποὺ κύτταζαν μὲ ἕνα εἶδος σεβασμοῦ τὴν πόρτα της. Μόλις τὴν εἶδαν, τὸ ἕνα σφύριξε στὸ αὐτὶ τοῦ ἄλλου:

—Κύττα! Κύττα, Νοέλ! Αὐτὴ εἶναι, ἡ «μὶς Ἑκατομμύριον»!...

Ἡ Λούσυ ἀπομακρύνθηκε βιαστική, ψιθυρίζοντας: Ἂν τὴν ξαναδῆτε τὴν «μὶς Ἑκατομμύριό» σας, γράφτέ τό μου!...

Βλέποντάς τ,ν νὰ φθάνῃ μὲ τὶς βαλίτσες της, ἡ Ζανὶν ἀπόρησε. Ὁτας ὅμως ἡ φίλη της τῆς διηγήθηκε τὰ καθέκαστα, τὴν παρηγόρησε καὶ τὴν ἐνεθάρρυνε στὴν ἀπόφασή της.

Ἡ Λούσυ πέρασε μιὰ νύχτα πολὺ ταραγμένη, ἐπάνω στὸν καναπέ, ὅπου τῆς εἶχε στρώσει ἡ Ζανίν. Τὸ πρωῒ ξύπνησε τσαλακωμένη καὶ ἀνόρεχτη.

Πῆρε τὰ πρωϊνὰ φύλλα καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς «Μικρὲς Ἀγγελίες». Στάθηκε τυχερή.

Βρῆκε ἕνα δωμάτιο ἐπιπλωμένο, πίσω ἀπὸ τὸ Μονπαρνάς, σὲ ἕνα δρόμο πολὺ ἥσυχο. Ἡ σπιτονοικοκυρά τῆς, μιὰ γηραιὰ κυρία πολὺ ἀξιοπρεπὴς καὶ πολὺ καλή, ὅπως φαινότανε.

Ἔστειλε καὶ πῆρε ἀπὸ τῆς θείας της τὰ λίγα ἔπιπλα ποὺ εἶχε. Ἡ δὶς Κενσιέ θέλησε νὰ μάθῃ ποῦ ἔμενε, ὁ μεταφορεὺς, τῆς ἀπήντησε ὅτι εἶχε ἐντολὴ νὰ μὴν δώσῃ σὲ κανέναν τὴν διεύθυνσή της.

Ἡ Λούσυ εἶχε μερικὲς οἰκονομίες, Θὰ περνοῦσε μ' αὐτὲς λίγες μέρες. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ προσπαθοῦσε νὰ ξαναβρῇ τὸν ἑαυτό της, νὰ συκενπρώσῃ τὴν σκέψη της, νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφαση γιὰ τὸ μέλλον.

Τὸ ζήτημα αὐτό, τὴν ἀπησχόλησε ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας. Ἔπρεπε πρὸ παντὸς νὰ βρῇ δουλειά. Καὶ αὐμόδας, μιὰ καὶ δὲν ἤξερε ἄλλη τέχνη. Κάθησε καὶ ἔκανε ἕναν κατάλογο τῶν σπιτιῶν μὲ τὰ ὁποῖα συνειρνάζετο ἡ Ζὰν ντ' Ἀρτουᾶ, καὶ τῶν προσωπικῶν της γνωριμιῶν. Κάτι θὰ ἔκαμνε μὲ ὅλους αὐτούς. Ξαφνικά.

ὅμως, πρόβαλλε στὸ μυαλό της τὸ ζήτημα· πῶς θὰ παρουσιαζότανε στὸ ἑξῆς; Νὰ μεταχειρισθῇ τὸ παλιό της ὄνομα ἦταν ἀδύνατο· θὰ ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ συνέχιζε τὴν περιπέτειά της. Τί νἄκανε, λοιπόν; Ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα συλλογισμένη καὶ ἀναποφάσιστη. Κατόπι ἀποφάσιε νὰ βγῇ ἔξω. Δὲν εἶχε ἄλλωστε πάρει τὸ πρωϊνό της καὶ αἰσθανότανε τοὺς νυγμοὺς τῆς πείνας νὰ τὴν ἐνοχλοῦν. Ντύθηκε καὶ βγῆκε ἔξω. Σὲ λίγο ἦταν στὸ βουλεβάρτο Σαὶν-Μισέλ. Ἕνα κομψὸ μπὰρ ἦταν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἡ Λούσυ μπῆκε καὶ ζήτησε στὸ πόδι ἕνα καφὲ καὶ δυὸ κρουασάν. Τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιρνε τὸ πρόγευμά της, ἀντελήφθη μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της, ὅτι ὁ μπάρμαν τὴν κύτταξε περίεργα. Σὰν νὰ τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει. Ἡ Λούσυ ἀποτελείωσε βιαστικὰ τὸ ρόφημά της καὶ ἔσπευσε νὰ βγῇ ἔξω. Δὲν θὰ τὴν ἄφηναν, λοιπόν, πουθενὰ ἥσυχη; Καθὼς βάδιζε, ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία της καὶ στὴ σκέψη της ἄρχισαν πάλι νὰ στριφογυρίζουν τὰ πρωϊνά της σχέδια. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν εὕρισκε διέξοδο.

Ξαφνικά, θυμήθηκε τὴν φίλη της Ζανίν. Αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ καμμιὰ ἰδέα.

Μπαίνει στὸ πρῶτο καφενεῖο ποὺ συνήντησε καὶ ζήτησε τὸ τηλέφωνο. Θὰ τηλεφωνοῦσε τῆς Ζανίν, στὸ ἀτελιέ. Δὲν θἄλεγε σὲ κανένα πιὰ ἦταν. Θὰ ζητοῦσε ἁπλῶς νὰ φωνάξουν τὴν Ζανίν. Αὐτὸ καὶ ἔγινε.

—Ποιὸς παρακαλῶ; ἔκαμνε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ σύρματος ἡ μελωδικὴ φωνὴ τῆς φίλης της.

—Ζανίν, ἐσὺ εἶσαι; Ἐδῶ Λούσυ,.. Ναί, ἡ Λούσυ..

—Ἄ,.. τί γίνεσαι λοιπόν, Λού...

—Σούτ! ὄχι ὀνόματα!... Ἤθελα πολὺ νὰ σοῦ μιλήσω, Ζανίν,..

—Εὐχαρίστως.

—Ποῦ θέλεις;

—Ἔλα ἀπόψε νὰ φᾶμε μαζὶ καὶ τὰ λέμε.

—Ποῦ;

—Σπίτι μου.

—Καλά. Σ' εὐχαριστῶ πολύ, Ζανίν...

—Σὲ περιμένω.

Ὅταν ἡ Λούσυ βγῆκε ἀπὸ τὸ καφενεῖο, ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της πιὸ ξαλαφρωμένο.

Ἦταν δέκα ἡ ὥρα καὶ ἡ Λούσυ εἶχε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ περπατήσῃ καὶ νὰ χαζέψῃ. Εἶχε τόσον καιρὸ νὰ διαθέσῃ καὶ αὐτὸ τὸ πρωϊνό της, ἕνα πρωϊνὸ ἐργάσιμο, ποὺ τῆς φαινότανε τώρα πολὺ ἀπολαυστικὸ νὰ γυρίζῃ ἔτσι, ἐλεύθερη, χωρὶς τὴν σκοτοῦρα τῆς δουλειᾶς, χωρὶς τὸν φόβο τῆς ἐπιπλήξεως γιὰ τὴν ἀργοπορία της, ἐλεύθερη σὰν τὸ πουλάκι, κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της!...

Τὸ μεσημέρι ἔφαγε μὲ πολλὴ ὄρεξη σ' ἕνα λαϊκὸ ἐστιατόριο, μὲ παρέα σπουδαστὰς καὶ ἐργατικοὺς ἀπὸ γειτονικὰ γιαπιά.

Κατόπι πῆρε τὸ μετρὸ καὶ πῆγε νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα στὸ Δάσος.

Ἤθελε νὰ ἀναπνεύσῃ λίγο καθαρὸ ἀέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13ον

ΔΙΑΣΗΜΗ!

Τὸ ἀπόγευμα, τῆς ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ πάγῃ σὲ ἕνα κινηματογράφο. Κάπου ἔπρεπε νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα της, ἕως ὅτου κλείσουν τὰ καταστήματα καὶ πάγῃ στὸ σπίτι τῆς Ζανίν.

Μπῆκε μέσα στὴν πρώτη σάλλα ποὺ βρέθηκε μπροστά της. Ἡ πρώτη ἀπογευματινὴ παράστασις μόλις εἶχε ἀρχίσει. Βρισκόντουσαν στὰ «ἐπίκαιρα».

Ἡ Λούσυ κάθησε καὶ ἀφοῦ παρηκολούθησε στὸ λευκὸ πανὶ τὴν καθέλκυση ἑνὸς νέου ἀμερικανικοῦ πολεμικοῦ, τὰ γεγονότα τῆς Κίνας καὶ ἕνα ποδοσφαιρικὸ μάτς στὴν Ἀγγλία, εἶδε μὲ κατάπληξή της νὰ προβάλλεται κατόπι φαρδὺ-πλατὶ τὸ ὄνομά της: «Ἡ δὶς Λούσυ Ντρεβέ, ἡ Μὶς Ἑκατομμύριον, ὅπως ἀπεκλήθη, ἐξερχομένη τοῦ ἀτελιὲ Ζὰν ντ' Ἀρτουᾶ»! Καὶ ἀμέσως ἔπειτα, ὅλη ἡ γνωστὴ σκηνὴ τὴν ὁποία περιεγράψαμε ἤδη!

Ἡ Λούσυ κύτταζε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Τὴν ἴδια ὥρα πίσω της δυὸ φωνὲς ψιθύριζαν:

—Σοῦ λέω πὼς εἶναι αὐτή...

—Ναί, ναί, ἔχεις δίκηο, αὐτὴ εἶναι. Τὴν εἶδες πῶς τινάχτηκε ἐπάνω;...

Ἡ δυστυχισμένη Λούσυ δὲν περίμενε ἄλλο. Σηκώθηκε ἀπότομα, διέσχισε βιαστικὴ τὴν σάλλα καὶ βγῆκε ἔξω. Εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς ἑκατοντάδες μάτια τὴν παρακολουθοῦσαν, τὴν κατεδίωκαν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14ον

Η ΑΛΛΑΓΗ

—Στοιχηματίζω ὅτι ξέχασες νὰ μοῦ φέρῃς τὰ ἀγγουράκια ποὺ σοῦ παρήγγειλα! ἔκανε γελώντας ἡ Ζανίν, καθὼς βοηθοῦσε τὴν φίλη της νὰ βγάλῃ τὸ μαντώ της.

—Ἀλήθεια! φώναξε ἡ Λούσυ. Εἶδες ἀφηρημάδα; Τὰ ξέχασα!... Θὰ ξανακατέβω.

—Ἔλα! Ἔλα! δὲν εἶναι ἀνάγκη. Τὸ περίμενα, Λουσέτα μου, γι' αὐτὸ φρόντισα νὰ λάβω τὰ μέτρα μου. Πῆρα ἐγώ!

Καθήσανε στὸ τραπέζι μὲ κέφι.

Στὸ φροῦτο ἡ Ζανὶν εἶπε τῆς φίλης της:

—Νομίζω, πὼς ἔχεις νὰ μοῦ μιλήσῃς, Λούσυ.

Ἡ Λούσυ κύτταξε γιὰ λίγο τὴν φίλη της καὶ ὕστερα τὴν πῆραν τὰ δάκρυα. Ἡ Ζανὶν τὴν ἄφησε νὰ κλάψῃ χαϊδεύοντας μόνον ἁπαλὰ τὰ μαλλιά της. Σὲ λίγο, ἡ Λούσυ σκούπισε τὰ μάτια της καὶ εἶπε:

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενον)

Φυσικὸ φαινόμενο

—Μάλιστα, κύριε! Ὅλοι οἱ ἄνδρες ποὺ μὲ ζήτησαν σὲ γάμο, εἶναι σήμερα πλουσιώτεροι ἀπὸ σένα!...

—Πολὺ φυσικά!...

Τὰ παράξενα τοῦ κόσμου

Τί ἐφευρίσκει τὸ ἀνθρώπινο μυαλό!

Καταπληκτικὰ σχέδια στὸ χαρτ

Ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος δὲν ἔπαυσε ποτέ, νὰ ἀγωνίζεται γιὰ νἄβρῃ τρόπους βελτιώσεως τῶν συνθηκῶν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Καὶ εἶναι πολλοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ποὺ διθεσαν τὴ ζωή τους ὁλόκληρη στὴν προσπάθεια αὐτή.

Στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ὀφείλομε τὶς τόσες καταπληκτικὲς ἐφευρέσεις, τὰ ἀγαθὰ τῶν ὁποίων ἀπολαμβάνομε σήμερα καὶ στὶς ὁποῖες ὀφείλεται ἀναμφισβήτητα ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμός.

Δίπλα ὅμως σ' αὐτὲς τὶς ἐφευρέσεις ὑπάρχουν καὶ χιλιάδες ἄλλες ποὺ εἶναι σχεδιασμένες μονάχα στ ὀχαρτί. Ἐκεῖνοι ποὺ τὶς ἐνεπνεύσθησαν, ἰσχυρίζονται βέβαια πὼς εἶναι δυνατὸν, ἂν ἐφαρμοσθοῦν, νὰ μεταβληθῇ ὁλωσδιόλου ἡ ἀνθρώπινη ζωή. Ὡστόσο, ὑπάρχει ἕνα μεγάλο ἐμπόδιο σ' αὐτό: Οἱ ἐφευρέσεις αὐτὲς δὲν εἶναι... πραγματοποιήσιμες. Οἱ δυστυχισμένοι ποὺ τὶς ἐφαντάσθηκαν πιστεύουν τόσο πολὺ στὴν ἀποτελεσματικότητά των, ὥστε συχνὰ καταλήγουν στὸ φρενοκομεῖο. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀλλόκοτους αὐτοὺς ἐφευρέτες, ἀρκετοὶ εἶναι καὶ ἁπλοὶ κατεργαρέοι.

Ὁπωσδήποτε πολλὲς ἀπὸ τὶς «καταπληκτικὲς» αὐτὲς ἐφευρέσεις εἶναι ἀξιοπερίεργες, πρωτότυπες καὶ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσες. Θὰ σᾶς ἀναφέρουμε, μερικές.

Η ΣΕΛΗΝΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑ

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες ἐβομβαρδίζοντο κυριολεκτικὰ ἀπὸ ἔντυπες ἀγγελίες, μὲ τὶς ὁποῖες κάποιος Ἀντρὲ Μά, τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος, ἀνήγγελε τὸ «προσεχὲς ταξίδι του» στοὺς... πλάνῆτες μὲ τὴν «τ η λ ε σ κ ο π ι κ ὴ ρ ο υ κ έ τ τ α»! Κάποιος δημοσιογράφος στὸ τέλος ἀπεφάσισε νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ. Ὁ κύριος Μὰ τοῦ ἐξέθεσε μ' ὅλη τὴν σοβαρότητα ὅτι μὲ τὴν ἐφεύρεσή του σκοποῦσε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν κυριαρχία τῆς Γαλλίας στὴν... Σελήνη, στὸν Κρόνο καὶ στὴν Ἀφροδίτη!

Ἡ μόνη δυσκολία βρισκόταν στὸ πῶς θά... ἔφθανε στοὺς πλανῆτες αὐτούς. Ὁ παράξενος ἐφευρέτης εἶχε ὡστόσο προβλέψει καὶ γι' αὐτό, καὶ εἶχε μάλιστα ἐφεύρει δύο τρόπους, μὲ τοὺς ὁποίους ἦταν δυνατὸν οἱ Γάλλοι νὰ φθάσουν ὥς ἐκεῖ πάνω. Θὰ χρησιμοποιοῦσαν κατὰ βούλησῃ ἢ τὸν μεγάλο τροχὸ ἢ τὴν ρουκέττα μὲ τὰ καψούλια. Ὁ τελευταῖος τρόπος τοὺς ἐξησφάλιζε καὶ τὴν ἐπιστροφή τους.

Ἡ ρουκέττα μὲ τὰ καψούλια θ' ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα βλῆμα τοποθετημένο μέσα σ' ἕνα τεράστιο γυαλιστερὸ καψοῦλι, γεμᾶτο πυρίτιδα. Τὸ καψοῦλι αὐτὸ θὰ ἦταν τοποθετημένο μέσα σ' ἕνα ἄλλο καψοῦλι καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν καψουλιῶν θὰ ἦταν.. ἄπειρος. Ἡ ρουκέττα θὰ ἐκινεῖτο στὸ διάστημα, προωθουμένη μὲ τὶς διαδοχικὲς ἐκπυρσοκροτήσεις τῶν καψουλιῶν...

Η ΣΕΛΗΝΗ ΘΑ ΠΛΗΣΙΑΖΕ ΤΗΝ ΓΗ

Γιὰ ποιὸ λόγο ὁ ἄνθρωπος νὰ βασανίζεται πῶς θὰ φθάσῃ στὴν Σελήνη, ἐνῷ ἁπλούστατα ἡ Σελήνη θὰ μποροῦσε νὰ πλησιάσῃ στὴν Γῆ! Αὐτὸ τοὐλάχιστο σκέφθηκε, σχεδὸν τὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὸν Μά, ἕνας Οὐγγρος φαρμακοποιός, ὁ Ἀντώνιος Πατάκι. Ὁ πρωτότυπος αὐτὸς ἐφευρέτης, ὑπέβαλε ἀναλυτικὴ ἔκθεση τῆς ἐφευρέσεώς του σ' ὅλες τὶς Κυβερνήσεις. Ἀκόμα καὶ στὸν Πάπα. Δὲν ἦταν ἀνάγκη — ἰσχυριζόταν — ὁ ἄνθρωπος νὰ ζητᾶ τρόπον μεταβάσεώς του εἰς τὴν Σελήνην, Ἡ Σελήνη μποροῦσε νὰ ἔλθῃ πολὺ κοντά μας, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ πᾶμε σ' αὐτὴν μὲ τὰ συνηθισμένα μεταφορικὰ μέσα. Αὐτὸ θὰ ἐπετυγχάνετο ἄν... ἐνισχύετο ἡ δύναμις τῆς ἕλξεως τῆς Γῆς μὲ ἠλεκτρισμό! Μ' αὐτὸ τὸν ἁπλούστατο τρόπο, ἡ Γῆ θὰ τραβοῦσε κοντά της τὸ φεγγάρι!...

ΕΝΑ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟ ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ

Οἱ ἐφευρέτες ὅμως δὲν ἀσχολοῦνται μόνο μὲ τὰ ταξίδια στὸ στερέωμα. Ἄλλοι ἀγωνίζονται νὰ καταστήσουν ἀνετώτερη τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι τὸ 1935 στὸ Παρίσι παρουσιάστηκε κάποιος, ὁ ὁποῖος ὑπέσχετο δωρεὰν θέρμανση τὸν χειμῶνα σ' ὅλους, ἀρκεῖ νὰ ἐφηρμόζετο ἡ ἐφεύρεσή του, ποὺ βασιζόταν στὴν χρησιμοποίηση τῆς θερμότητος ποὺ παράγουν τά... ἠφαίστεια! Τὸ σύστημά του ἦταν ἁπλούστατο. Ὅσο... καὶ τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου. Ἀρκοῦσε ἡ κατασκευὴ μερικῶν χιλιάδων χιλιομέτρων σωλήνων μὲ τοὺς ὁποίους θὰ διωχετεύετο ἡ θερμότης ἀπὸ τὴν Αἴτνα, κατὰ τὸ σύστημα τῶν καλοριφέρ.

ΑΦΘΟΝΟ ΚΑΙ ΦΘΗΝΟ ΚΡΕΑΣ!

Μὴν νομίσετε ὅμως πὼς μόνον ἁπλοϊκοὶ καὶ ἄσημοι ἄνθρωποι ἔχουν τὶς ἀλλόκοτες ἐμπνεύσεις, τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἐμπνεύσεις ποὺ πρόκειται νὰ σώσουν τὴν ἀνθρωπότητα. Πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν, ὁ διάσημος φυσικὸς Ζωφρουᾶ ντὲ Σαϊντ-Ἰλαίρ, μέλος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία συνώδευσε τὸν Μεγάλον Ναπολέοντα εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Αἰγύπτου, ὑπέσχετο νὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς φτωχούς, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ἔχουν πάντα ἄφθονο καὶ φτηνὸ κρέας. Ἀρκεῖ οἱ Γάλλοι νὰ ἔτρεφαν συστηματικὰ τήν... στρουθοκάμηλο! Αὐτὴ θὰ τοὺς ἐπρομήθευε τὸ φθηνὸ καὶ ἄφθονο κρέας. Παρὰ τὸ κύρος ποὺ εἶχε ὁ Σαὶν-Ἰραίρ, τὸ σχέδιό του... ἀπερρίφθη μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ διαρκὴς αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἰαπωνίας, καὶ ἡ ἔλλειψις χώρου, ἀπετέλεσαν γιὰ τὴν χώρα τῶν Χουσανθέμων ἕνα τραγικὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖο ὑπῆρξε στὸ τέλος ἡ ἀφορμὴ τοῦ κινεζοϊαπωνικοῦ πολέμου. Τὸ 1914, λίγο πρὶν ἐκραγῇ ὁ παγκόσμιος πόλεμος, τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶχε ἤδη δημιουργήσει ὀξυτάτη κρίση.

Ὁ καθηγητὴς λοιπὸν Σιμπανκάβα, βρῆκε—ἐνόμισε δηλαδὴ ὅτι βρῆκε—μίαν εὐφυεστάτη λύση τοῦ προβλήματος: Ἐπρότεινε νὰ κατασκευασθῇ ἕνα τεχνητὸ νησὶ μεταξὺ Ἰαπωνίας καὶ Φορμόζης, κοντὰ στὰ νησιὰ Κιοῦ — Σιοῦ καὶ Ἀμάνιο — Σίμα. Στὸ τεχνητὸ αὐτὸ ἔδαφος θὰ μποροῦσε νὰ διοχετευθῇ ἕνα μέγα μέρος τοῦ πλεονάζοντας πληθυσμοῦ τῆς Ἰαπωνίας!

Ἡ Ἰαπωνικὴ ὅμως Κυβέρνησις βρῆκε φαίνεται ἁπλούστερο νὰ ἐκστρατεύσῃ στὴν Κίνα, ἀπὸ τοῦ νὰ κατασκευάσῃ ἡ ἰδία νέον ἔδαφος.

Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ ΤΟΥ ΤΟΥΝΕΛ ΤΗΣ ΜΑΓΧΗΣ

Τὸν περασμένο μῆνα ἀπεβίωσε σὲ ἡλικία ἑξήντα τριῶν χρονῶν ὁ βαρῶνος Ἐρλάγκερ. Στὸ εὐρὺ ἀγγλικὸ κοινὸ ὁ Ἐρλάγκερ ἦταν γνωστὸς σὰν ἕνας μεγάλος τραπεζίτης, λίγοι ὅμως ἤξεραν πὼς ἦταν καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ θερμοὺς ὑποστηρικτὰς τῆς κατασκευῆς τῆς ὑποβρυχίος σήραγγος ποὺ θὰ ἤνωνε τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν κάτω ἀπὸ τὴν Μάγχην. Δὲν ἦταν ὅμως κάτι τὸ νέο, ἡ ὑπόθεσις αὐτή. Τὸ πρῶτο σχέδιο τῆς ὑποθαλασσίας αὐτῆς σήραγγος ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του στὰ 1802 καὶ ὠφείλετο στὸν Γάλλο μηχανικὸ Ματιέ. Προέβλεπε τὴν κατασκευὴ σήραγγος, ἡ ὁποία θὰ ἤνωνε τὸ ἀγγλικὸ Ντόβερ μὲ τὸ γαλλικὸ Καλαί. Τὸ μεγαλόπνοο αὐτὸ σχέδιο τὸ ὑιοθέτησε ὁ βαρῶνος Ἐολάγκερ καὶ μάλιστα ἐπέτυχε τὴν ἄδεια τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως γιὰ νὰ κάνῃ τὶς πρῶτες ἐνέργειες. Ἔτσι, ὁ βαρῶνος ἵδρυσε μιὰ ἑταιρία, ἡ ὁποία ἐξετέλεσε δοκιμαστικὰς διατρήσεις στὸ ἀγγλικὸ ἔδαφος. Ἐφαρμοζόμενο τὸ σχέδιο τῆς ὑποβρυγίου αὐτῆς σήραγγος, δὲν θὰ στοίχιζε περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἀπῄτησε ἡ κατασκευὴ τῆς γραμμῆς Μαζινό.

Πρὸ δέκα ἐτῶν, κάποιος ἄλλος ἐφευρέτης, ὀνόματι Μάντς συνέλαβε ἕνα διαφορετικὸ σχέδιο ἑνώσεως τῆς Ἀγγλίας μὲ τὴν Γαλλία. Ἐπρότεινε τὴν κατασκευὴν μηχανικῆς γεφύρας ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Γαλλίας ὡς τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας. Ἡ γέφυρα αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ βυθίζεται ἐν ὥρα ἀνάγκης μέσα στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τοὺς πολεμικοὺς βομβαρδισμούς!

Παρόμοια σχέδια ἔχουν καταστρωθῆ καὶ διὰ τὴν ἕνωσιν δι' ὑποθαλασσίου σήραγγος τῆς Ἱσπανίας μὲ τὸ Μαρόκον, ἀπὸ τὸ στενὸ τοῦ Γιβλαρτάρ. Ὡς γνωστόν, τὸ Γιβλαρτὰρ ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἀφρικανικὴ ἤπειρο πέντε μόλις χιλιόμετρα. Τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ποὺ διαχωρίζει τὰς δύο ἠπείρους στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι 450 μέτρα.

Ἡ ἀντίζηλος

Ἕνα ἐπίκαιρο διήγημα τῆς ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ

Ἡ Σιμόνη μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὶς γρίλλιες τοῦ σταθμοῦ παρακολουθοῦσε τὸ τραῖνο ποὺ ἀπεμακρύνετο ἀργὰ-ἀργά. Στὸ παράθυρο ἑνὸς ἀπὸ τὰ πρῶτα βαγόνια διεκρίνετο ἀκόμη ἡ σιλουέττα τοῦ συζύγου της, μέσα στὰ χακί, Ἦταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε ζήσει δέκα ὁλόκληρα χρόνια.

Τώρα, γιὰ πρώτη φορά, ἔμενε μόνη. Ὡς τόσο δὲν αἰσθανόταν τὴν ἐτιθυμία νὰ κλάψῃ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐκηρύχθηκε ἡ ἐπιστράτευση, ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ, ἐκινεῖτο, ζοῦσε, συνωμιλοῦσε μαζί του, ἐτοίμαζε τὶς ἀποσκευές του, ἐν νὰ μὴν ἐπρόκειτο νὰ τὸν χωρισθῇ γιὰ πολὺν καιρό.

Ὄχι... ἡ Σιμόνη δὲν ἦταν ἀκόμα μόνη. Ὅσοι ἀγαποῦνται κι' ἀγαποῦν πολύ, δὲν αἰσθάνονται τὸν ἑαυτό τους τόσο γρήγορα, τόσο ξαφνικὰ μόνο.

— ✠ —

Ὅταν τὸ τραῖνο χάθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ καμπή, ἡ Σιμόνη πῆρε τὴν μικρὴ βαλίτσα ποὺ κρατοῦσε μαζί της κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ νύχτα εἶχε ἁπλωθῆ ὅταν ἔφτασε σπίτι της.

Τὸ μικρό της διαμέρισμα ἦταν ἀναστατωμένο. Μηχανικὰ ἄρχισε νὰ τακτοποιῇ τὰ ροῦχα τοῦ Φιλίππου ποῦσαν πεταγμένα ἐδῶ καὶ κεῖ. Τὰ κλειδιά του χτυποῦσαν στὶς τσέπες τοῦ σακκακιοῦ ποὺ ἦταν ὅπως πάντα παραφορτωμένες. Δὲν τολμοῦσε, ὅμως, νὰ τὶς ψάξῃ. Εἶχε κάμει ὅρκο ἀπὸ καιρό, νὰ μὴν ἐγγίζῃ ποτὲ τὶς τσέπες τοῦ ἀνδρός της, ἔπειτα ἀπὸ κεῖνο τὸ ἐπεισόδιο, ποὺ τόσο τῆς στοίχισε. Ἐν τούτοις, ἔβγαλε τὰ κλειδιά, ἕνα μαντῆλι, ἕνα σουγιαδάκι καὶ κάτι ἄλλα μικροπράμματα. Οἱ κινήσεις της ἦταν γρήγορες, σὰν ὅ,τι ἔπιανε νὰ τῆς ἔκαιε τὰ χέρια. Τὴν ἴδια ὥρα ἡ θύμησή της ἔτρεχε στὰ παλιά. Γιατὶ οἱ γυναῖκες συγχωροῦν συχνά, ἀλλὰ δὲν ἠσυμονοῦν ποτέ.

— ✠ —

Εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε.

Ἕνα βράδυ, καθὼς ἡ Σιμόνη τακτοποιοῦσε τὰ ροῦχα τοῦ Φιλίππου, βρῆκε μέσα στὶς τσέπες του ἕνα γράμμα.

Τὸ διάβασε μὲ ἀγωνία:

«Πρέπει νᾶσαι λογικός, ἔλεγε ἡ ἐπιστολή. Ἡ μοῖρα τᾶφερε ἔτσι. Τώρα πιὰ εἶναι ἀργά. Τὴν ἐποχὴ ποὺ γνωρισθήκαμε ἤσουνα ἐλεύθερος. Εἴμασταν πολὺ νέοι, κι' ὅταν χωριστήκαμε, δὲν μπορούσαμε νὰ φανταισθῶμεν πῶς χωρίζαμε γιὰ πάντα. Ὅταν γύρισα ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἤσουν παντρεμμένος. Ἀγαπιόμαστε πάντα εἶναι ἡ ἀλήθεια, κι' αὐτὸ τὸ ἀντεληφθήκαμε καὶ οἱ δυὸ σὰν ξαναδωθήκαμε. Μὰ δὲν θὰ δεχθῶ ποτὲ μιὰ εὐτυχία, ποὺ θὰ κατέστρεφε τὶς ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα, τῆς χαριτωμένης γυναικούλας σου. Θὰ ξαναγυρίσω στὴ Κίνα καὶ θὰ παντρευτῶ τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸν ὁποῖον σοῦ μίλησα, χωρὶς διόλου νὰ τὸν ἀγαπῶ οὔτε νὰ τὸν ἐκτιμῶ. Ὅπως ἔξερεις ἔτι κάμνω τὸ κάμνω σὰν ἕνα εἶδος αὐτοκτονίας. Ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ ἀπὸ σένα, εἶναι νὰ σὲ δῶ ἀκόμα μιὰ φορά».

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν ἕνα δυνατὸ χτύπημα γιὰ τὴ Σιμόνη.

Ἦταν ἀληθινὰ τρομερὸ αὐτὸ ποὺ μάθαινε. Ὥστε λοιπὸν ὁ ἄνδρας της ὄχι μονάχα δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ καὶ θᾶταν πρόθυμος νὰ τῆν ἐγκαταλείψῃ, ἂν ὁ οἶκτος τῆς ἄλλης δὲν τὸν ἐμπόδιζε. Τὸ ἴδιο βράδυ, λίγη ὥρα προτοῦ ἐπιστρέψῃ ὁ Φίλιππος, ἡ Σιμόνη, πικραμένη, ἀπογοητευμένη, ἐγκατέλειπε τὸ σπίτι της.

— ✠ —

Κατέφυγε στὸ σπίτι κάποιας φίλης της. Ἐκείνη τὴν περιποιήθηκε, τὴν καθησύχασε καὶ εἰδοποίησε κρυφὰ τὸν Φίλιππο. Ἐκεῖνος ἔσπευσε κοντά της, καὶ μὲ φωνὴ ποῦτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνηση, τῆς ἐξωμολογήθηκε τὸ σφάλμα του. Ὡς τότε εἶχε ἀποφύγει νὰ τῆς μιλήσῃ, γιατὶ τὸ θεωροῦσε πολὺ παιδαριῶδες.

Τὴν ἔλεγαν Ἰρέν. Γνωριζόντουσαν ἀπὸ παιδιὰ καὶ οἱ σχέσεις των γιὰ τὶς ὁποῖες μιλοῦσε τὸ γράμμα, ἦταν ὁ ἔρως των τῶν εἴκοσι χρονῶν.

Ἦταν παράδοξο κορίτσι αὐτὴ ἡ Ἰρέν. Ἀτίθαση, ἄγρια, πεισματάρα, ἀλλὰ ρωμαντική. Ἀγαποῦσε τὴν φιλολογία. Ταὐτοχρόνως ὅμως ἦταν φρόνιμη, ἔξυπνη, σοβαρή. Ἀπεφάσισαν νὰ παντρευτοῦν. Ἔπειτα ὅμως ἐκείνη ζήτησε νὰ τὸ σκεφθῇ καλλίτερα καὶ λίγο ἀργότερα δέχτηκε τὴ θέση τοῦ γραμματέως σὲ μιὰ μεγάλη ἑταιρία καὶ ἔφυγε στὴν Κίνα. Ἀνέλαβαν τὴν ὑποχρέωση νὰ μὴν γράψῃ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Θὰ παντρεύονταν ὅταν ἐκείνη θὰ ἐπέστρεφε. Στὸ ἀναμεταξὺ ὅμως ὁ Φίλιππος συνήντησε τὴ Σιμόνη, Τὴν ἀγάπησε. Παντρεύτηκαν. Ἡ Ἰρὲν ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια ἐπέστρεψε. Συνηντήθησαν. Κάτι ξύπνησε μέσα του. Δὲν κατέβαλε ὅμως καμμιὰ προσπάθεια νὰ συγκρατήσῃ τὴν Ἰρέν, ὅταν ἐκείνη τοῦ ἀνεκοίνωσε πὼς θᾶφευγε ξανά.

Δυσκολεύθηκε ἀρκετὰ ἡ Σιμόνη νὰ ἠσυμονήσῃ. Ἡ στοργὴ ὅμως μὲ τὴν ὁποίαν τὴν περιέβαλλε ὁ Φίλιππος, ἡ ἀγάπη του καὶ τὰ χρόνια βοήθησαν. Ἦταν πιὰ βέβαιη γιὰ τὴν ἀφοσίωση τοῦ ἀνδρός της. Ὁ ἔρως τους εἶχε βγῆ νικητὴς ἀπὸ τὴν δοκιμασία ἐκείνη.

— ✠ —

Πέρασαν χρόνια καὶ χρόνια. Μιὰ μέρα, ἡ Ἰρέν, χήρα τώρα, ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Κίνα. Ἡ Σιμόνη τὴν γνώρισε τυχαῖα κι' αἰσθάνθηκε γι' αὐτὴν μιὰ βαθειὰ ἐκτίμηση.

«Τί παράξενη ποὺ εἶναι ἡ ζωή», σκεπτόταν ἡ Σιμόνη, καθὼς τακτοποιοῦσε τὰ ροῦχα τοῦ συζύγου της, ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχε φύγει γιὰ τὸ μέτωπο. «Πόσο θᾶθελα νὰ γνώριζα ἕνα πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο νὰ μπορῶ νὰ μιλήσω γιὰ τὸν Φίλιππο. Κι' ὅμως, δὲν ὑπάρχει κανένα πρόσωπο... ἐκτὸς ἀπὸ ἐ κ ε ῖ ν η...»

Ἔδιωξε τὴν ἰδέα μὲ ἀπέχθεια. Σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ Φίλιππου. Νόμισε πὼς ἐκεῖ θὰ μποροῦσε νὰ παρηγορηθῇ λίγο. Ὅλα

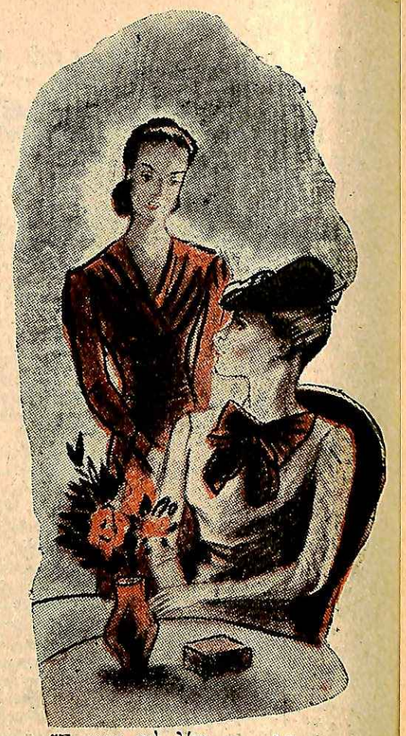

Ἔμειναν γιὰ λίγο σιωπηλές.

ἐκεῖ μέσα τῆς μιλοῦσαν γι' αὐτόν... Μὰ ἐκεῖνος ἦταν μακρυά...

Λυγμοὶ τὴν κυρίευσαν.

«Φίλιππε... Φίλιππε... ποῦ εἶσαι ;!» ἔλεγε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀναφυλλητά της.

Ἡ τελευταία συμβουλή του, ἀντήχησε στ' αὐτιά της:

«Ἀγάπη μου, πρέπει νᾶσαι λογική. Πολὺ λογική!...»

Ἡ ἀνάμνηση αὐτὴ τὴν κατεύνασε λίγο. Ὅμως καταλάβαινε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ τὴν νύχτα μόνη.

— ✠ —

Σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι, κάτω ἀπὸ τὸ σκιερὸ φῶς ἑνὸς μικροῦ λαμπιονιοῦ, μιὰ γυναῖκα διάβαζε. Ἦταν γερασμένη, ἀλλὰ φαινόταν πὼς ὑπῆρξε κάποτε ὡραία. Τὸ ὅλον της ἀπέπνεε μιὰ βαθειὰ εὐγένεια, μιὰ ἀπέραντη καλωσύνη, μιὰ ὑπερκόσμια ἠρεμία. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶχε ξαναβρῇ τὴν ψυχικὴ γαλήνη, ἀφοῦ τὴν ἐπλήρωσε ἀκριβά. Ὅταν σήμανε ἀναπάντεχα τὸ κουδοῦνι, ἐκείνη δὲν ἔδειξε καμμιὰ συγκίνηση, ἂν καὶ πολὺ σπάνια δεχότανε ἐπισκέψεις. Σηκώθηκε ἤρεμα, προχώρησε σταθερὰ στὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε. Δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἔκπληξη ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὴν Σιμόνη, ποὺ ἔστεκε ἄφωνη, γεμάτη ἀπὸ συγκίνηση, διστάζοντας νὰ προχωρήσῃ.

—Ἐλᾶτε μέσα, τῆς εἶπε μὲ ἤρεμη φωνή.

Ἡ Σιμόνη τὴν ἀκολούθησε χωρὶς μιὰ λέξη καὶ ρίχτηκε στὸ κάθισμα ποὺ τῆς προσέφερε ἡ Ἰρέν. Ἔμειναν ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλές. Τέλος ἡ Σιμόνη, μ' ἀφάνταστη ἠρεμία, καὶ γλυκύτητα στὴ φωνή της, διέκοψε τὴν σιωπή:

—Ἰρέν, ἤρθα σὲ σένα, γιατὶ δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλλος στὸν κόσμο, ποὺ νὰ μπορῶ νὰ μιλήσω μαζί του γι' α ὐ τ ό ν...

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ

Τὰ κατορθώματα τοῦ Λωποδύτη Φάντασμα

Ἕνα μηδαμινὸ λαδάκι...

Ἰοῦ Χέρμαν Λάντον

ΕΝΑΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ...

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ὁ Μάρτεν Ντὰλ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἄξιο λόγου νὰ κάνῃ καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν φίλο του Σοῦμερ, στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του, στὴν «Σκότλαντ-Γυάρδ», γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του.

Ἀργότερα, εὐλογοῦσε τὴν ἔμπνευσή του αὐτή, γιατὶ ἔτσι τοῦ παρουσιάσθηκε μιὰ ἀνέλπιστη εὐκαιρία περιπετείας.

Πραγματικά, ἐνῷ οἱ δυὸ φίλοι κάπνιζαν συζητῶντας περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων, ὁ κλητήρας ἔμπασε στὸ γραφεῖο ἕναν ἀξιοπερίεργο τύπο, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως μὲ τὸν Σοῦμερ. Οἱ δυὸ φίλοι τοῦ ἔρριξαν μιὰ ματιά, πρὶν ὁ Σοῦμερ ζητήσῃ νὰ πληροφορηθῇ τὸ αἴτιο τῆς ἐπισκέψεώς του. Ἦταν ἕνας νέος εἰκοσιδύο περίπου χρόνων, κοντός, ἀδύνατος καὶ χλωμός, μὲ ἔξυπνα μάτια καὶ φυσιογνωμία νευρώδη ποὺ ἀποτελοῦσε ἀντίθεση μὲ τὸ κίτρινο πρόσωπό του.

—Ὁ Ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ, παρακαλῶ ;

—Ἐγὼ εἶμαι, τζέντλεμαν. Πλησιάσατε. Σὲ τί μποροῦμε νὰ σᾶς φανοῦμε χρήσιμοι;

—Θὰ ἤθελα νὰ μὴ μὲ ἀκούσῃ τρίτος.

Ὁ Σοῦμερ ἄλλαξε μιὰ ματιὰ μὲ τὸν Μάρτεν Ντάλ, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε ἀμέσως καὶ προχώρησε σὲ ἕνα πλαϊνὸ διαμέρισμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ παρακολουθήσῃ τὴν συνομιλία.

—Σᾶς ἀκούω, τζέντλεμαν, ἔκαμεν ὁ Σοῦμερ, μόλις ἔμεινε μόνος μὲ τὸν ἄγνωστο.

—Ἐπιτρέψατέ μου πρῶτα, Ἰνσπέκτωρ, νὰ παρουσιασθῶ. Ὀνομάζομαι Φλὶκ καὶ τὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ γίνω καὶ ἐγὼ μιὰ μέρα, ἕνας διάσημος ἀστυνομικός, ὅπως σεῖς.

—Σᾶς εὔχομαι νὰ γίνετε διάσημος, ἀλλὰ παρατηρῶ ὅτι διάσημος, ἐγὼ δὲν παραδέχομαι πὼς εἶμαι.

—Ὦ! Ἰνσπέκτωρ! Ὕστερα ἀπὸ τὶς τόσες σας ἐπιτυχίες..,

—Στὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς σας, τζέντλεμαν! Πιστεύω πὼς δὲν ἤλθατε γιὰ νὰ μοῦ ἐκφράσετε τὸν θαυμασμό σας.

—Ἀκοῦ, Ἰνσπέκτωρ: Ὅπως σᾶς εἶπα, χρόνια τώρα ἐπιδίδομαι μόνος μου σὲ ἀστυνομικὰ ζητήματα καί, μπορῶ νὰ καυχηθῶ, ὅτι ἐξιχνίασα ἀρκετὰ σκοτεινὰ ἐγκλήματα πρὶν ἀκόμη τὰ ἐξιχνιάσουν οἱ ἐπίσημες καταδιωκτικὲς ἀρχές.

—Διάολε!

—Ὅπως σᾶς λέω, Ἰνσπέκτωρ! Γιὰ νὰ παρουσιασθῶ ὅμως στὴν Σκότλαντ-Γυάρδ καὶ νὰ τῆς προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου, ἐπερίμενα κάποια εὐκαιρία. Εἶμαι τελείως ἄγνωστος καὶ ἤθελα, μὲ τὴν αἴτησή μου, νὰ εἶμαι σὲ θέση νὰ τῆς ἀποδείξω τὶς ἱκανότητές μου.

—Αὐτὸ σημαίνει πὼς σήμερα, βρήκατε τὴν εὐκαιρία ποὺ περιμένατε χρόνια. Μᾶς ἤλθατε μὲ ἀπτὲς ἀποδείξεις τῶν ἱκανοτήτων σας. Ἔτσι;

—Τὸ πιστεύω.

—Σᾶς ἀκούω λοιπὸν καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ φροντίσω γιὰ σᾶς, ἂν πραγματικὰ μᾶς φέρατε τὴν ἐξιχνίαση κάποιου ἐγκλήματος. Ἡ Σκότλαντ-Γυάρδ ἔχει τὴν ἀνάγκη ἱκανῶν καὶ δραστηρίων νέων.

—Δὲν ἔχετε ἀκούσει, Ἰνσπέκτωρ, γιὰ κάποιο διάσημο διαρρήκτη, ὁ ὁποῖος πρὸ δεκαετίας κατεδικάσθη εἰς ὀχτὼ ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ ὁ ὁποῖος, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ ἐξέτισε τὴν ποινή του, δὲν δίνει σημεῖα ζωῆς.

—Αὐτὸ σημαίνει πὼς συνετίσθηκε μὲ τὰ καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ τώρα ζῇ τίμια στὴν κοινωνία' ἂν ἐξακολουθῇ νὰ ζῇ. Μπορεῖ καὶ νὰ βρίσκεται στὸ ἐξωτερικὸ ἄλλωστε.

—Ἰνσπέκτωρ! Γνωρίζω ὅτι ἡ Σκότλαντ-Γυὰρδ θὰ ἤθελε νὰ γνώριζε τί ἀπόγινε ὁ διαρρήκτης αὐτός! Γιὰ πολλοὺς λόγους! Πρόκειται περὶ διαροῆκτου ποὺ λατρεύει τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ποὺ δὲν συνετίζεται μὲ ὀχτὼ ἢ καὶ μὲ δεκαοχτὼ χρόνια καταναγκαστικά.

—Μήπως ἐννοεῖτε τὸν περίφημο «Ἀρουραῖο»;

—Ἀκριβῶς.

—Ὁμολογῶ ὅτι διαρρῆκτες σὰν τὸν «Ἀρουραῖο» δὲν συνετίζονται καὶ ὅτι θὰ θέλαμε νὰ ξέρουμε ἂν βρίσκεται στὴν πρωτεύουσα, στὶς ἐπαρχίες ἢ στὸ ἐξωτερικό. Μᾶς φέρνετε εἰδήσεις του;

—Ὄχι μόνον εἰδήσεις του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιο μὲ τὶς χειροπέδες στὰ χέρια! ἀποκρίθηκε θριαμβευτικὰ ὁ νέος.

—Μὲ τὶς χειροπέδες;

Μία πλήρης καὶ αὐτοτελὴς περιπέτεια τοῦ ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

—Ἐγὼ βέβαια δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα νὰ τοῦ τὶς φορέσω. Θὰ σᾶς πῶ ποῦ βρίσκεται καὶ θὰ λάβετε τὸν κόπο νὰ τοῦ τὶς φορέσετε σεῖς.

—Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ μάθω ποῦ βρίσκεται, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοῦ φορέσω τὶς χειροπέδες, θὰ πρέπῃ νἄκανε καμμιὰ νέα διάρρηξη.

—Ἔκανε!

—Ποιά;

—Τὴ διάρρηξη τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ πρίγκηπος Πετέφσκυ!

—Πετέφσκυ; Ναί. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἄγνωστος διαρρήκτης ἔκλεψε τὴν ἀδαμαντοκόλλητη σιγαροθήκη τοῦ πρίγκηπος Πετέφσκυ, ποὺ τοῦ τὴν εἶχε δωρίσει ὁ τελευταῖος Τσάρος. Ἡ ἀξία της εἶναι ἀνυπολόγιστη. Γνωρίζω ὅτι κάποιος συλλέκτης ἐπρόσφερε πρὸ δύο χρόνων στὸν πρίγκηπα 20.000 λίρες γιὰ τὴν σιγαροθήκη αὐτὴ καὶ ἐκεῖνος ἐχαμογέλασε εἰρωνικά! Λέτε λοιπὸν ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ «Ἀρουραίου» καὶ ὅτι γνωρίζετε ποῦ θὰ βροῦμε τὸν «Ἀρουραῖο»;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ νέος ντέντεκτιβ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ χρυσὴ σιγαροθήκη ποὺ λαμποκοποῦσε ἀπὸ τὰ βαρύτιμα πετράδια.

—Πάρτε τὴν σιγαροθήκη, Ἰνσπέκτωρ! Ἂν θέλετε τώρα καὶ τὸν «Ἀρουραῖο», ἐλᾶτε μαζί μου νὰ τὸν γραπώσετε!

Ὁ Ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ πῆρε τὴν σιγαροθήκη καὶ γούρλωσε τὰ μάτια του.

—Ἀλλά, φίλε μου... Σεῖς εἶσθε θαυμάσιος!... Σᾶς συνναίρω!... Ἀλλά.., τώρα δὲν συντρέχει πιὰ λόγος νὰ μὴ μάθῃ καὶ ἄλλος τὴν ἐπιτυχία σας. Ἐπιτρέπετε;... Ὁ φίλος μου θὰ χαρῇ κάμνοντας τὴν γνωριμία σας.

Καὶ ἔτρεξε στὴν πόρτα τοῦ μικροῦ δωματίου, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν ὁ Μάρτεν Ντάλ:

—Μάρτεν! Ἔλα! Ἔλα νὰ δῇς καὶ ν' ἀκούσῃς! Μὰ εἶναι θαυμάσια! Ὁ «Ἀρουραῖος»! Ἡ σιγαροθήκη τοῦ πρίγκηπος Πετέφσκυ!

...ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΟΠΕΛΛΑ!

Ὁ Μάρτεν Ντὰλ βγῆκε καί, ἀφοῦ θαύμασε καὶ αὐτὸς τὴν περίφημη σιγαροθήκη, ὁ νεαρὸς Φλὶκ ἄρχισε τὴν ἐξιστόρηση τοῦ κατορθώματός του.

—Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, μιὰ νέα κοπέλλα ποὺ γνώριζε τὴν μανία μου, μοῦ ἀνέθεσε μιὰ λεπτὴ ἀποστολή: Νὰ παρακολουθῶ τὸν ἀρραβωνιαστικό της καὶ νὰ τὴν κρατῶ ἐνήμερη τῶν πράξεών του. Ἂν χαρτοπαίζῃ, ἂν εἶναι σπάταλος, ἂν ἔχῃ ἐρωμένες, ἂν ξενυχτάῃ στὶ λέσχες. Ἄρχισα, λοιπόν, νὰ τὸν παρακολουθῶ καί, γιὰ νὰ εἶμαι τελείως ἐν τάξει μὲ τὴν συνείδησή μου, τὰ κατάφερα νὰ προσληφθῶ στὴν ὑπηρεσία τῆς πανσιὸν στὴν ὁποίαν ἐκεῖνος διαμένει. Χθές, ὁ νέος αὐτὸς μοῦ ἔδωσε τὴν φίσα ἑνὸς καθαριστηρίου γιὰ νὰ παραλάβω ἕνα κοστούμι ποὺ εἶχε παραδώσει πρὸ πέντε ἡμερῶν γιὰ καθάρισμα. Σήμερα, πρὸ δύο ὡρῶν,

πῆγα στὸ καθαριστήριο αὐτό, παρέδωσα τὴ φίσα καί, φαντασθῆτε τὴν ἐκπλ ξή μου, ὅταν ὁ ὑπάλληλος μοῦ παρέδωσε αὐτὴ τὴ σιγαροθήκη, λέγοντάς μου: «Αὐτὸ τὸ βρήκαμε στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ. Νὰ πῆς στὸν κύριο αὐτὸν νὰ εἶναι πιὸ προσεκτικός. Ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ πετραδια ἦσαν ἀληθινὰ καὶ ἂν ἐγὼ δὲν ἤμουνα τίμιος, δὲν θὰ ξανάβλεπε τὴν σιγαροθήκη του»! Ὁ ὑπάλληλος τοῦ καθαριστηρίου, μοῦ ἐπέστρεψε τὴν σιγαροθήκη, γιατὶ νόμιζε πὼς εἶναι ἀπὸ μπροῦντζο καὶ γυαλιά! Ἐγὼ ὅμως, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριξα, κατάλαβα ὅτι κρατοῦσα στὸ χέρι μου μιὰ κολοσσιαία περιουσία. Γνωρίζω ἀπὸ χρυσαφικὰ καὶ διαμάντια. Αὐτὴ εἶναι ἀνεκτίμητη! Ἀλλά, κυττάξτε την καλά! Βλέπετε τὸ ρωσικὸ στέμμα; Αὐτὸ μὲ ἔπεισε πὼς πρόκειται περὶ τῆς σιγαροθήκης τοῦ πρίγκηπος Πετέφσκυ.

—Πραγματικά, διέκοψεν ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἡ σιγαροθήκη αὐτὴ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἡ σιγαροθήκη τοῦ πρρίγκηπος. Εἶναι ἀνεκτίμητο πρᾶγμα, Σοῦμερ! Εὐτύχημα εἶναι ὅτι ὁ ὑπάλληλος τοῦ καθαριστηρίου δὲν γνώριζε ἀπὸ διαμάντια!

—Καί, φυσικά, προσέθεσεν ὁ νεαρὸς Φλίκ, ὁ ἀραβωνιαστικὸς τῆς νέας κοπέλλας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν «Ἀρουραῖο», γιατί, ἡ διάρρηξη τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ πρίγκηπος ἦταν τόσο ἀριστοτεχνική, ὥστε μόνον ὁ «Ἀρουραῖος» ἢ ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα», θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ! Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ὡστόσο, ἀφήνει πάντοτε τὸ ἐπισκεπτήριό του, ὕστερα ἀπὸ κάθε του διάρρηξη. Ἐφ' ὅσον δὲ δὲν βρέθηκε τέτοιο ἐπισκεπτήριο στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ πρίγκηπος, τὴν διάρρηξη ἔκαμεν ὁ «Ἀρουραῖος»! Ἐπέρασα ἀπὸ τὸ τμῆμα σημάνσεως. Εἶδα τὴν φωτογραφία τοῦ «Ἀρουραίου» Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος κι' ἀπαράλλακτος μὲ τὸν ἀραβωνιαστικὸ αὐτῆς τῆς νέας, ἀλλὰ μπορῶ νὰ πῶ πὼς τοῦ μοιάζει κάπως. Ἐξ ἄλλου, ἔχουν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ «Ἀρουραῖος» φωτογραφίστηκε στὸ τμῆμα σημάνσεως.

—Πῶς ὀνομάζεται ἡ νέα αὐτὴ καὶ πῶς ὁ ἀραβωνιαστικός της; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

—Μάρυκαρετ Πούλβιν ἐκείνη καὶ Φρὲντ Ἄσκαϊρ ὁ ἀραβωνιαστικός της.

—Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τρομερό! Γνωρίζω καὶ τὴν Μάρυκαρετ Πούλβιν καὶ τὸν ἀραβωνιαστικό της Φρὲντ Ἄσκαϊρ. Ἡ Μάρυκαρετ Πούλβιν εἶναι μιὰ ἀπὸ τις καλὲς φιλενάδες τῆς ἀραβωνιαστικιας μου Κόρας!

—Καὶ ὁ Φρὲντ Ἄσκαϊρ; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητὴς Σοῦμερ, καρφώνοντας τὸ διαπεραστικό του βλέμμα στὰ μάτια τοῦ φίλου του. Τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός;

Ὁ ἀριστοκράτης ἐδίστασε λίγες στιγμὲς πρὶν ἀπαντήσῃ:

—Ὁμολογῶ ὅτι δὲν τὸν γνωρίζω πολὺν καιρό. Ἦλθε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ πρὸ δύο χρόνων.

—Πρὸ δύο χρόνων βγῆκε ἀπὸ τὰ κάτεργα ὁ «Ἀρουραῖος»!

—Ναί. Ἡ σύμπτωση εἶναι πραγματικὰ σατανική. Ὁμολογῶ ἐπίσης ὅτι δὲν ξέρω οὔτε τὴν οἰκονομική του κατάσταση, οὔτε τὸ ἐπάγγελμά του. Φαίνεται εὐκατάστατος ἄνθρωπος. Ἰσχυρίζεται πὼς πλούτισε στὸ ἐξωτερικό..

—Ὅλα αὐτὰ δεν σοῦ φαίνονται ὕποπτα;

—Πολύ! Αὐτὴ μάλιστα ἡ σιγαροθήκη! Θὰ εἶναι τρομερὸ γιὰ τὴν καϋμένη τὴν Μάρυκαρετ Πούλβιν, ἂν ὁ ἀραβωνιαστικός της εἶναι ὁ «Ἀρουραῖος».

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Φλίκ:

—Ἡ Μάρυκαρετ Πούλβιν ἔχει ἰδέαν τῶν ὑπονοιῶν σας γιὰ τὸν ἀραβωνιαστικό της;

—Ὄχι. Δὲν τῆς εἶπα ἀκόμη τίποτα.

—Θαυμάσια. Πᾶμε ὅλοι μαζί ὡς τὸ καθαριστήριο, νὰ βεβαιωθοῦμε ἂν ὁ Φρὲντ Ἄσκαϊρ εἶναι ὁ «Ἀρουραῖος» ἢ ὄχι.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΠΡΑΓΜΑΤΑΚΙ

Σὲ λίγο, οἱ τρεῖς ἄνδρες παρουσιάζονταν στὸ καθαριστήριο καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς Σοῦμερ ἐδήλωσε τὴν ἰδιότητά του.

—Μπορῶ νὰ δῶ τὴν φίσα τοῦ πελάτου σας ποὺ εἶχε ξεχάσει στὴν τσέπη του αὐτὴ τὴ σιγαροθήκη; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἐπιδεικνύοντας τὴν σιγαροθήκη τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ διευθυντὴς ἄνοιξεν ἕνα συρτάρι καὶ ἀφοῦ ἔβγαλεν ἀπὸ αὐτὸ διάφορες φίσες, πῆρε μιὰ καὶ τοῦ τὴν παρουσίασε. Ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἔρριξε σ' αὐτὴν μιὰ ματιὰ καὶ κατόπιν ἐξήτασε ὅλες τὶς ἄλλες φίσες.

—Αὐτὲς ἐδῶ εἶναι, βέβαια, οἱ φίσες τῶν κοστουμιῶν ποὺ παρελήφθησαν ἤδη ἀπὸ τοὺς πελάτες. Ἔτσι;

—Μάλιστα, τζέντλεμαν.

—Εἴσθε ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἡ φίσα αὐτὴ εἶναι ἡ φίσα τοῦ κοστουμιοῦ μὲ τὴν σιγαροθήκη;

—Αὐτὴ εἶναι. Δὲν μπορεῖ νὰ κανε λάθος ὁ ὑπάλληλος.

—Δείξατέ μου τώρα τὶς φίσες τῶν κοστουμιῶν ποὺ δὲν παρελήφθησαν ἀκόμη ἀπὸ τοὺς πελάτες. Οἱ φίσες βγαίνουν εἰς διπλοῦν, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μάλιστα. Ἡ μιὰ καρφιτσώνεται στὸ κοστοῦμι καὶ ἡ ἄλλη παραδίδεται στὸν πελάτη.

—Ὡραῖα! Νὰ δοῦμε τὶς ἄλλες.

—Εἶναι καρφιτσωμένες στὰ κοστούμια.

—Μπορῶ νὰ τὰ δῶ;

—Βέβαια. Περᾶστε, παρακαλῶ.

Ἀφοῦ ἐξέτασε καὶ τὰ κοστούμια, ὁ Μάοτεν Ντὰλ στράφηκε πρὸς τὸν διευθυντή:

—Γιὰ μιὰ ἢ δυὸ μέρες, οἱ τρεῖς μας ἀποτελοῦμε μέρος τοῦ προσωπικοῦ σας. Καταλαβαίνετε;

—Μάλιστα.

—Κάθε πελάτης σας ποὺ θἀρχεται νὰ παραλάβῃ τὸ κοστοῦμι του, θὰ τοῦ τὸ παραδίδω ἐνώ Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι. Μποροῦ νὰ πῶ ὄχι;

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἀνέλαβαν ἀμέσως καθήκοντα καὶ κάθε φορὰ ποὺ παρουσιαζόταν ἕνας πελάτης, τὸν παραλάμβανεν ὁ Μάρτεν Ντάλ, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἐξυπηρετοῦσε, σάμπως νὰ ἦταν χρόνια ὑπάλληλος καθαριστηρίου!

Κατὰ τὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα, παρουσιάσθηκεν ἕνας ψηλός, ἀλλὰ κυρτωμένος ἡλικιωμένος ἄνδρας μὲ ἄσπρα μαλλιά, χοντρὰ γυαλιὰ καὶ κάτασπρο ψαλιδισμένο μουστάκι, μὲ παρουστιαστικὸ ἀποστράτου. Ἐπαρουσίασε τὴν φίσα του καὶ τὸν παρέπεμψαν στὸν Μάρτεν Ντάλ, ὁ ὁποῖος ξεκρέμασεν ἕνα κοστοῦμι, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν φίσα:

—Ἀλλὰ τὸ κοστοῦμι σας δὲν εἶναι ἕτοιμο, τζέντλεμαν, ἔκαμε ξεσκονίζοντάς το. Χθὲς μόλις μᾶς τὸ φέρατε.

—Τὸ γνωρίζω. Ὁ ἠλίθιος ὁ ὑπηρέτης μου ἔκαμε λάθος στὸ κοστοῦμι. Τοῦ εἶχα πῆ νὰ σᾶς φέρῃ τὸ μπλὲ κοστοῦμι μου νιὰ καθάρισμα καὶ σιδέρωμα κι' αὐτὸς σᾶς ἔφερε τὸ γκρίζο. Μοῦ τὸ τυλίγετε, παρακαλῶ;

—Θέλετε νὰ τυλίξουμε χωριστὰ τὸ κοστοῦμι καὶ χωριστὰ τὴν σιγαροθήκη;

—Ποιὰ σιγαροθήκη;

—Αὐτὴν ἐδῶ ποὺ βρήκαμε στὸ σακκάκι σας, ἀποκρίθηκεν ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἀνοίγοντας ἕνα συρτάρι καὶ παρουσιάζοντάς του τὴν σιγαροθήκη.

—Ὦ! τὸν ἠλίθιο! Σᾶς ἔφερε τὸ κοστοῦμι μου χωρὶς νὰ ψάξῃ τὶς τσέπες; Εὐτυχῶς ποὺ ἡ σιγαροθήκη αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπομίμηση.

Καὶ λέγοντας, ἄπλωσε μὲ τὸν φυσικώτερο τρόπο τὸ χέρι του στὴν σιγαροθήκη.

—Ὄχι δά, μίστερ «Ἀρουραῖε»! ἔκαμεν ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἁρπάζοντάς του τὸ χέρι.

—Ἔ;

—Δὲν τὸ περίμενες, φιλαράκο αὐτό, ἔ;

Καὶ μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνηση, τοῦ ἀπέσπασε τὸ μουστακάκι καὶ τὴν ἄσπρη περρούκα.

— ✠ —

Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος Μάρτεν ἔλεγε σὲ λίγο ὁ Σοῦμερ ἂν κατάλαβα πῶς ἐνήργησες!

—Ἀπλούστατο φίλε μου! Οἱ φίσες δὲν ἀναφέρουν ὄνομα πελάτου. Δὲν φέρουν ἄλλο ἀπὸ ἕναν ἀριθμό, γραμμένο μὲ χονδρὸ κόκκινο μολύβι. Παρατήρησα λοιπὸν ὅτι ἡ φίσα τοῦ Φρὲντ Ἄσκαϊρ ἔφερε τὸν ἀριθμὸ 161. Ἡ φίσα τοῦ «Ἀρουραίου» τὸν ἀριθμὸ 191. Κανένα διακριτικὸ στοὺς ἄσσους, οὔτως ὥστε νὰ φαίνεται ποιὰ ἡ φίσα τοῦ 161 καὶ ποιὰ τοῦ 191. Σκέφθηκα λοιπὸν ὅτι ὁ ὑπάλληλος ἔκαμε λάθος καὶ καρφίτσωσε τὸν ἀριθμὸ 191 στὸ κοστοῦμι τοῦ Φρέντ Ἄσκαϊρ καὶ τὸν ἀριθμὸ 161 στὸ κοστοῦμι τοῦ «Ἀρουραίου»! Μικρὸ λάθακι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε ὀλέθριες συνέπειες. Καὶ τώρα ἂς παραλάβουμε τὸν νεαρὸ Φλίκ, νὰ τὸν γνωρίσουμε καλλίτερα. Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι θὰ γίνῃ μιὰ μέρα καλὸς ἀστυνομικός. Ἀρκεῖ νἆναι λίγο προσεκτικός... Νὰ ποσέχῃ τὰ κολοσσιαία αὐτὰ λαθάκια.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΠΑΡΕΞ ΓΕΛΑΣΤΕ

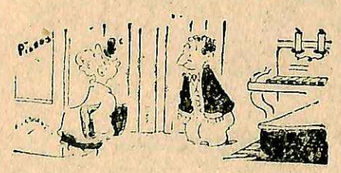

Στὸ μουσικὸ κατάστημα:

Ἡ πελάτις.— Ἔχετε καινούργια κουμπάτια πιάνου;

Ὁ νέος ὑπάλληλος.— Μὲ συγχωρᾶτε, κυρία μου, ἀλλὰ ἐμεῖς πουλοῦμε τὰ πιάνα μας ὁλάκερα.

Στὸ περιθώριο τῆς ἱστορίας

Ἕνα ἀποτρόπαιο ἔγκλημα

ποὺ καταργεῖ τὰ γυναικεῖα φορέματα απο σατεν!

ΠΡΙΝ ἀπὸ ἑνενῆντα χρόνια, ἕνα ἔγκλημα κοινό, κι' ὡστόσο παράξενο, συνεκλόνισε βαθειὰ τὴν ἀγγλικὴ κοινὴ γνώμη. Τράβηξε μάλιστα ἰδιαίτερα τὴν προσοχή, γιατὶ εἶχε καὶ μιὰ ἀπροσδόκητη συνέπεια: νὰ καταργηθοῦν τά... γυναικεῖα φορέματα ἀπὸ σατέν! Ἐπὶ πολλὰ χρόνια, καμμιὰ γυναῖκα δὲν δεχόταν νὰ τὰ φορέσῃ. Καὶ χρειάστηκε νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ καλύψῃ ἡ λήθη τὴν παράξενη αὐτὴ καὶ τραγικὴ ἱστορία, ποὺ ἀπετέλεσε τὸ θέμα μιᾶς ἀπὸ τὶς συνταρακτικώτερες δίκες τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Μιὰ νέα καὶ ὄμορφη Ἐλβετίς, μὲ χαρακτηριστικὰ ἁγνὰ καὶ τρόπους εὐγενικούς, ποὺ ἐργαζόταν ὡς καμαριέρα στὸ μέγαρο τῆς Δουκίσσης τοῦ Σάουθερλαντ, ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἴδιο καιρὸ δυὸ νέους.

Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων ὑπῆρχε μιὰ καλὴ φιλία. Ἡ νέα τους ὅμως γνωριμία ἐπέφερε γιὰ πρώτη φορὰ κάποια ψυχρότητα μεταξύ των, καὶ ἡ Μαρία ντὲ Ροῦ—ἔτσι λεγόταν ἡ νεαρὴ Ἐλβετίς—κατάλαβε γρήγορα πὼς θἄπρεπε νὰ ἐκλέξῃ ποιὸν ἀπ' τοὺς δύο θὰ δεχόταν γιὰ ἄνδρα της τὸν Μαίνιγκ ποὺ ἦταν σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος,ἢ τὸν Ὄ' Κοννορ, ποὺ ἐργαζόταν στὸ τελωνεῖο τοῦ Λονδίνου. Φιλάρεσκη καὶ σπάταλη, προτίμησε τὸν πρῶτο, τὸν Μαίνιγκ, ποὺ ἰσχυριζότανε ὅτι εἶχε καὶ κάποια μικρὴ περιουσία, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα δὲν εἶχε παρὰ μόνο τὸν μετριώτατο μισθό του.

Καὶ ἡ Μαρία ἐξ ἄλλου εἶχε μερικὲς οἰκονομίες. Αὐτὲς ὅμως κατασπαταλήθηκαν τὸν πρῶτο καιρὸ τοῦ γάμου σὲ γλέντια καὶ λοῦσα. Ἔτσι, ὅταν τὰ λεπτὰ τελείωσαν, τὸ νιόπαντρο ζεύνος βρέθηκε ἀναγκασμένο νὰ περνᾶ μιὰ ζωὴ γεμάτη μιζέριες καὶ στερήσεις. Κι' ἡ Μαρία, ποὺ ἦταν συνηθισμένη νὰ ζῇ στὸ μέγαρο τῆς κυρίας της, τῆς Δουκίσσης τοῦ Σάουθερλαντ, μὲ ὅλα τὰ καλά, δὲν ἄργησε νὰ ξαανθυμηθῇ τὸν Ὄ' Κοννορ καὶ νὰ συνάψῃ ἀθέμιτες σχέσεις μαζί του, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν «μαδᾶ», ἐν γνώσει τοῦ συζύγου της!

Ἡ οἰκτρὴ αὐτὴ ἱστορία θὰ συνεχιζόταν ἀπρόσκοπτα, ἂν κάποιο βράδυ ὁ Ὄ' Κοννορ, ὕστερα ἀπὸ γενναία κρασοκατάνυξη, δὲν παινευόταν ὅτι εἶχε μερικὲς μετοχὲς κρυμμένας σὲ μιὰ κρυψώνα, στὸ σπίτι του.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ἕνα βράδυ, ὁ δυστυχὴς τελωνειακὸς ὑπάλληλος εἶχε τὴν ἀσύγκριτη χαρὰ νὰ δεχθῇ ξαφνικὰ τὴν ἐπίσκεψη τῆς Μαρίας στὸ διαμέρισμά του. Ἐκείνη τοῦ εἶπε ὅτι ἔρχόταν νὰ περάσῃ μαζί του τὴν νύχτα. ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας της ἔλειπε σὲ ταξίδι γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιον ἄρρωστο συγγενῆ του καὶ δὲν θὰ ἐπέστρεφε πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες. Τὸν ξαναεπισκέφθηκε ὅμως καὶ τὶς ἑπόμενες μέρες.. Κι' ὑπῆρξε τόσο χαδιάρα καὶ φλογερή, ὥστε κατάφερε τὸν δυστυχισμένο Ὄ' Κοννορ νὰ τῆς δείξῃ τὴν κρύπτη τοῦ μικροῦ του θησαυροῦ. Πέρασαν ἔτσι ἀκόμα μερικὲς μέρες

Κι' ὕστερα, τὴν 9 Αὐγούστου 1849 ὁ Μαίνιγκ ἐξαφανίστηκε, γιὰ νὰ μὴν ξαναφανῇ πουθενά.

Οἱ συνάδελφοί του, ποὺ ἤξεραν τὸν σύνδεσμό του μὲ τοὺς Μαίνιγκ, ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία. Καὶ τὴν 17ην Αὐγούστου ἔγινε ἔρευνα στὸ σπίτι τῶν Μαίνιγκ παύ, παραδόξως βρέθηκε κλειστὸ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἡ ἐξαφάνσις τοῦ ζεύγους ἀποτελοῦσε ἕνα ἐπιβαρυντικὸ στοιχεῖο. Ἡ πόρτα παρεβιάσθη καὶ στὸ ὑπόγειο, μέσα σ' ἕνα φρεσκοσκαμμένο λάκκο, βρέθηκε τὸ πτῶμα τοῦ δυστυχισμένου τελωνειακοῦ. Ἡ ἀποσύνθεσις τοῦ πτώματος εἶχε ἀρχίσει. δὲν εἶχε ὅμως προχωρήσει ἀρκετά, ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐξακοίβωσις τῆς ταυτότητος τοῦ θύματος, ποὺ εἶχε σκοτωθῆ μὲ πιστόλι.

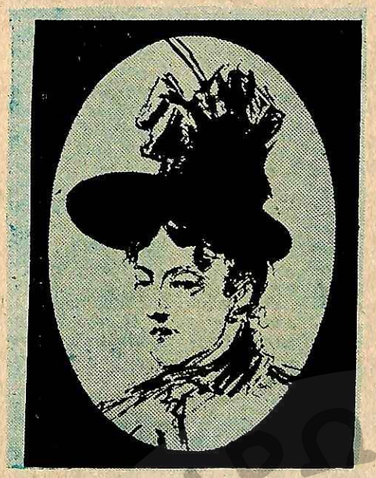

Ἡ ὡραία Μαρία Μαίνιγκ.

Φυσικὰ ἡ ἐνοχὴ τοῦ Μαίνιγκ ἦταν ὁλοφάνερη. Τώρα, ἔμενε νὰ βρεθῇ τὸ ζεῦγος, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ, χάρις στὴν πρόθυμη βοήθεια τῶν Λονδρέζων ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ ἐξαιρετικὴ ἀγωνία τὴν πορεία τῶν ἀνακρίσεων.

Πρῶτος παρουσιάστηκε στὴν ἀστυνομία ἕνας ἔμπορος ἐπίπλων, ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὰ ἔπιπλα τῶν Μαίνιγκ. Ἐδήλωσε ὅτι ὁ Μαίνιγκ ἔφυγε ἀπὸ τὸ μαγαζί του μ' ἕνα κάρρο. Τὸ κάρρο βρέθηκε ἀμέσως, καθὼς καὶ ἐκεῖνος ποὺ εἶχε κουβαλήσει τὰ μπαοῦλα τῆς Μαρίας στὸν σταθμό.

Ἐκεῖ ἡ κ. Μαίνιγκ εἶχε παρουσιασθῆ ὡς κ. Σμίθ, καὶ τοποθέτησε τὰ πράγματά της στὶς τελωνειακὲς ἀποθῆκες. Τὰ ἐγκαταλελειμμένα μπαοῦλα ἀνοίχτηκαν ἀμέσως, καὶ ἡ ἀστυνομία βρῆκε πολλὲς χρήσιμες ἐνδείξεις. Ἕνας ἀχθοφόρος τοῦ σιδηροδρόμου θυμήθηκε ὅτι τὴν Τρίτη 14 Αὐγούστου μιὰ κυρία εἶχε πάρει τὸ τραῖνο τοῦ Ἐδιμβούργου, κρατώντας στὸ χέρι μιὰ βαλίτζα μὲ ἐτικέττα «Κα Σμίθ». Ἡ ἀστυνομία τοῦ Ἐδιμβούργου, εἰδοποιηθεῖσα καταλλήλως, συνεπλήρωσε τὶς πληροφορίες. Ἡ δῆθεν «Κα Σμίθ» εἶχε παρουσιασθῆ στὴν Τράπεζα Χοῦντσον κι' εἶχε παραδόσει τὰ χρεώγραφα τοῦ ἀτυχοῦς Ὄ' Κοννορ πρὸς ἐξαργύρωσιν. Ὁ ἁρμόδιος ὅμως ὑπαλλήλως, συνεπλήρωσε τὶς πληροφορίες. Ἡ πελάτισσας ἐκείνης εἶχε γεννήσει κάποια ὑποψία, σκέφθηκε νὰ τῆς πῆ νὰ περάσῃ μετὰ λίγες μέρες.

Κι' ὅταν ἡ Μαρία ξαναπέρασε σὲ λίγες μέρες, ἡ Τράπεζα εἰδοποιημένη καταλλήλως. ἐκάλεσε τὴν ἀστυνομία ποὺ τὴν συνέλαβε. Σὲ λίγο συνελήφθη καὶ ὁ Μαίνιγκ.

Στὶς 20 Ὀκτωβρίου 1849 τὸ ζεῦγος Μαίνιγκ ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ Κακουργιοδικεῖον τοῦ Λονδίνου. Κατὰ τὴν δίκη ἐπιστοποιήθη ὅτι τὸ ζεῦγος προμελετοῦσε τὸ ἔγκλημα ἀπὸ δύο μηνῶν! Καὶ μιὰ ἄλλη φρικιαστικὴ λεπτομέρεια ἦλθε στὸ φῶς: ἡ γυναῖκα ἐκείνη, παρὰ τὴν λεπτὴ κι' εὐαίσθητη ἐμφάνισή της, ἦταν μιὰ τόσο ἐγκληματικὴ φύσις ὥστε 48 ὧρες μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ φίλου της, δὲν δίστασε νὰ πιάσῃ ἄλλον φίλο! Κατόπιν, ὅταν ταξίδευε γιὰ τὸ Ἐδιμβοῦργο, γνωρίστηκε στὸν σιδηρόδρομο μ' ἕναν Σκωτσέζο καλῆς οἰκογενείας, καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸν ξαλαφρώσῃ ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του.

Ἡ ἀπόφασις φυσικὰ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν θανατικὴ καταδίκη. Καὶ στὶς 13 Νοεμβρίου τὸ ἐγκληματικὸ ζεῦγος ὡδηγήθηκε στὴν ἀγχόνη.

Ἡ Μαρία, ποὺ ὅπως εἴπαμε παραπάνω, ἦταν πάντα ἐξαιρετικὰ φιλάρεσκη, ἐρωτήθηκε ἂν εἶχε ν' ἀφίσῃ καμμιὰ τελευταία παραγγελία, πεκαμμιὰ τελευταία παραγγελία, περιορίσθηκε νὰ πληροφορηθῇ ἂν πράγματι τὰ πτώματα τῶν κατα- ὀδίκων ἐντοφιαζότανε γυμνά. Κι' ὀδίκων ἐντοφιαζόταν γυμνά. Κι' ὅταν τῆς ἐβεβαίωσαν τὸ πρᾶγμα. ἄρχισε νὰ κλαίῃ σπαρακτικὰ καὶ νὰ παρακαλῇ νὰ γίνῃ γι' αὐτὴν κάποια ἐξαίρεση καὶ νὰ τὴν ἀπόσουν μ' ἕνα ἐξαίρεση καὶ νὰ τὴν ἀπόσουν μ' ἕνα φόρεμα ποὺ τὸ ἀγαποῦσε ἐσατὲν φόρεμα ποὺ τὸ ἀγαποῦσε ἐξαιρετικά.

Καὶ πράγματι, ἐφ' ὅσον ἡ αἴτησις αὐτὴ παρουσιάσθηκε ὡς ἡ τελευταία θέλησις ἑνὸς μελλοθανάτου, ἔνινε δεκτὴ καὶ τὸ πτῶμα τῆς Μαρίας Μαίνιγκ ἐτάφη μὲ τὸ ἀγαπημένο της φόρεμα.

Τὸ δραματικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο εἶχε, ὅπως ἀνεφέρθη στὴν ἀρχή, καὶ μιὰ ἀποσσόδκητη ἀπήχηση: καμμιὰ Ἀγγλίδα δὲν ἤθελε πιὰ νὰ φορέσῃ φόρεμα ἀπὸ σατέν Καὶ χρειάσθηκε νὰ περάσουν πολλὰ χρόνια, ὡσότου νὰ λησμονηθῇ ὁ ἀποκλειστὸς τοῦ τόσο χαριτωμένου αὐτοῦ ὑφάσματος.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

"Ενα συγκλονιστικόν μυθιστόρημα

υπό Ε. Μπρόντε

Τά προηγούμενα

Ἡ οἰκονόμος τῆς οἰκογενείας Ἔντγκαρ Λίντον ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ νεαρὴ Κάτυ ἐπισκέπτεται κρυφὰ κάθε βράδυ τὸν ἄρρωστο ἐξάδελφό της Λίντον Χῆθκλιφ ποὺ κατοικεῖ στὸν γειτονικὸ «Πύργο τῆς Καταιγίδος». Ὁ πατέρας ὅμως, τῆς Κάτυ, ποὺ τὸν χωρίζει ἕνα θανάσιμο μῖσος μὲ τὸν Χῆθκλιφ ἀπηγορευσε κάθε συνάντηση τῶν δυὸ νέων. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα ὅμως, ἡ Κάτυ καταφέρνει νὰ πείσῃ τὴν Νέλλη νὰ πάνε ἔως τὸν Πύργο. Ὁ Χῆθκλιφ ποὺ τὶς βλέπει, κατορθώνει νὰ τὶς παρασύρῃ μέσα, στὸ σπίτι, κα ἐκεῖ τὶς κλειδώνει λέγοντας ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἄνοιγε ἂν ἡ Κάτυ δὲν παντρευότανε τὸν Λίντον.

16ον

-ΑΦΟΥ εἶναι ἔτσι, εἶπε ἡ Κάτυ, στείλτε τὴ Νέλλη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα μου, γιὰ νὰ μὴ νομίσῃ ὅτι ἔπαθα τίποτε ἢ παντρέψτε με ἀμέσως. Δυστυχισμένε πατέρα! Θὰ νομίζῃ ὅτι χάθηκα στὸ δάσος!...

Καὶ ἡ Κάτυ ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικρά.

— Δὲν θὰ νομίσῃ τίποτε τὸ δυσάρεστο, εἶπε ὁ Χῆθκλιφ. Μὴν ἀνησυχῆτε, μίς Λίντον. Θὰ νομίσῃ ὅτι ἐβαρεθήκατε νὰ τὸν περιποιῆσθε καὶ ὅτι τὸ σκάσατε, γιὰ νὰ ἡσυχάσετε λιγάκι. Δὲν μπορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε ὅτι μπήκατε οἰκειοθελῶς στὸ σπίτι μου, παρ' ὅλες τὶς ἀπαγορευτικὲς συστάσεις του. Εἶναι φυσικὸν στὴν ἡλικία σας νὰ ἐπιζητῆτε κάποιαν ἀναψυχή. Ἐλᾶτε, πᾶψτε, φτάνουν τὰ δάκρυα. Ἔγετε καιρὸ νὰ κλάψετε μὲ τὴν ἡσυχία σας, ὅταν παντρευθῆτε. Ὁ Λίντον εἶναι τόσο κακότροπος, ὥστε θὰ σᾶς τυραννήσῃ ὅπως πρέπει.

— Ἔχετε ἀπολύτως δίκηο σ' αὐτό, εἶπα τότε ἐγώ. Ἐξηγῆστε της τὸν χαρακτῆρα τοῦ γιοῦ σας δεῖξτε της πόσο μοιάζει μὲ τὸν δικό σας καὶ ἐλπίζω τότε νὰ σκεφθῆ καλλίτερα ἡ μίς Κάτυ προτοῦ δεχθῆ τὸ «δῶρο» ποὺ τῆς προσφέρετε!

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀνάγκη νὰ τὴν πείσω, ἔκανε ὁ Χῆθκλιφ. Θὰ δεχτῆ, ἀλλοιῶς, θὰ μείνῃ ἐδῶ, αἰχμάλωτός μου, καὶ μαζί της θὰ μείνετε καὶ σεῖς, ἕως ὅτου πεθάνῃ ὁ κύριός σας. Μπορῶ νὰ σᾶς κρύψω περίφημα ἐδῶ. Ἂν δὲν πιστεύετε, προσπαθῆστε ἀκόμη νὰ τὴν κάνετε νὰ πάρῃ πίσω τὸ λόγο της. Θὰ δῆτε τότε...

— Δὲν θὰ πάρω πίσω τὸ λόγο μου, εἶπε ἡ Κάτυ. Θὰ τὸν παντρευτῶ προτοῦ περάσῃ ὥρα, ἂν μπορέσω μετὰ νὰ ἐπιστρέψω στὸ Τρούσκρος Γκράνζ. Κε Χῆθκλιφ, εἶσθε ἴσως σκληρός, δὲν εἶσθε ὅμως καὶ κανένα θηρίο. Δὲν θὰ θελήσετε, λοιπόν, ἀπὸ ἁπλῆ κακία, νὰ καταστρέψετε ἀνεπανόρθωτα τὴ ζωή μου. Ἂν ὁ πατέρας μάθαινε ὅτι σκοπίμως τὸν ἐγκατέλειψα καὶ ἂν πέθαινε προτοῦ ἐπιστρέψω σπίτι, πῶς θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω; Πῶς θὰ κρατοῦσε ἡ συνείδησίς μου τὸ βάρος αὐτῆς τῆς πράξεως; Δέστε! Δὲν κλαίω πιά, ἀφῆστε με ὅμως νὰ συρθῶ στὰ γόνατα μπροστά σας καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ κυττάξετε λιγάκι. Ὄχι! Μὴν γυρνᾶτε τὰ μάτια σας ἀλλοῦ!... Κυττᾶχτε με λιγάκι καὶ πῆτε μου ἂν δὲν ἀξίζω τὸ σόι σας! Δὲν ἀγαπήσατε, λοιπόν, ποτὲ κανέναν στὴ ζωή σας ἐσεῖς; Ποτέ! Κανέναν!...

— Πᾶρε τὰ χέρια ἀπὸ πάνω μου καὶ σῦρε ἀπ' ἐδῶ, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σὲ στείλω στὸ διάβολο μὲ καμμιὰ κλωτσιά! φώναξε ὁ Χῆθκλιφ, σπρώχνοντας τὴν Κάτυ βάναυσα. Ἂν μοῦ ἀγκάλιαζε τὰ γόνατα κανένα φεῖδι θὰ συχαινόμουνα ὀλιγώτερο!...

Μοῦ ἤρθε ἐμένα, νὰ τὸν βρίσω, νὰ τὸν βρίσω ὅσο δὲν ἔβρισα ποτὲ στὴ ζωή μου. Ἄνοιξα, μάλισα, τὸ στόμα μου γιὰ νὰ προφέρω τὰ πρῶτα λόγια ποὺ ἡ ὀργὴ εἶνε φέρει ὧς τὰ χείλη μου, ἀλλὰ τὸ ξανάκλεισα ἀμέσως. Ὁ φόβος μή μὲ κλείσῃ μόνη σὲ κανένα δωμάτιο τοῦ πύργου, μακρυὰ ἀπὸ τὴν Κάτυ, μὲ ἀποστόμωσε.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ.

Ξαφνικὰ ἀκούσαμε ὁμιλίες ἔξω στὸν κῆπο. Ὁ Χῆθκλιφ σηκώθηκε ἀπότομα καὶ βγῆκε ἔξω. Τὸν ἀκούσαμε νὰ μιλᾶῃ μὲ ἄλλους. Κατόπι ξαναγύρισε μόνος.

— Νόμισα πὼς ἦταν ὁ ἐξάδελφος Χάρτον, εἶπα τῆς Κάτυ. Θἄθελα πολὺ νἄτανε αὐτός. Ἴσως νὰ ἔπαιρνε τὸ μέρος μας!

— Ἦταν τρεῖς ὑπηρέτες ἀπὸ τὸ Γκράνζ. Τοὺς ἔστειλαν γυρεύοντάς σας, εἶπε ὁ Χῆθκλιφ ποὺ μὲ εἶχε ἀκούσει. Θὰ μποροῦσατε, ἂν ἤσαστε ὀλιγώτερο κουτὲς ν' ἀνοίξετε τὸ παράθυρο καὶ νὰ τοὺς φωνάξετε. Δὲν τὸ κάνατε, ὅμως. Αὐτὸ σημαίνει, μίς Κάτυ, ὅτι θέλετε νὰ μείνετε ἐδῶ!...

Ἐμεῖς, ὅταν ἀκούσαμε πόσο κοντὰ ἦταν ἡ σωτηρία μας καὶ τὴν ἀφήσαμε νὰ φύγῃ, βάλαμε καὶ οἱ δύο τὰ κλάμματα. Ὁ Χῆθκλιφ μᾶς ἄφησε νὰ θρηνοῦμε ὥς τὰς ἐννιὰ τὸ βράδυ. Κατόπι μᾶς εἶπε νὰ ἀνεβοῦμε, ἀφοῦ πρῶτα περνοῦσαμε ἀπὸ τὴν κουζίνα, στὸ δωμάτιο τῆς Τζίλλας. Ἡ Κάτυ θέλησε νὰ ἀπαντήσῃ, τῆς ψιθύρισα, ὅμως, στ' αὐτὶ νὰ ὑπακούσῃ. Ἦταν φρονιμότερο αὐτό. Ἴσως θὰ μποροῦσαμε ἀπ' ἐκεῖ νὰ ξεφυγουμε. Δυστυχῶς, ὅμως, διαπιστώσαμε σὲ λίγο ὅτι δὲν ἦταν διόλου εὔκολο. Τὸ παράθυρο ἦταν στενὸ καὶ ἡ καταπακτὴ τῆς σοφίτας καλὰ κλεισμένη.

Δὲν κοιμηθήκαμε διόλου ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Ἡ Κάτυ κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ περίμενε μὲ ἀγωνία νὰ ξημερώσῃ. Ἄδικα προσπάθησα νὰ τὴν πείσω νὰ ξαπλώσῃ. Οὔτε καὶ μοῦ ἀπαντοῦσε. Ἀναστέναζε μόνον βαθειά. Ἐγὼ κάθησα σὲ μιὰ καρέκλα κοντά της καὶ παραδόθηκα σὲ σκέψεις. Κι' ὅσο σκεπτόμουνα τόσο εὕρισκα πὼς ἔφταιγα ἐγὼ περισσότερο ἀπὸ τὸν Χῆθκλιφ.

Κατὰ τὰς ἑπτὰ τὸ πρωΐ, ὁ Χῆθκλιφ χτύπησε τὴν πόρτα μας καὶ ρώτησε ἀπ' ἔξω ἂν ἡ Μίς Λίντον εἶχε σηκωθῆ.

— Ναί! φώναξε ἡ Κάτυ καὶ ἔτοιμε πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ Χῆθκλιφ τότε ἄνοιξε καὶ τὴν ἔσυρε ἔξω. Σηκώθηκα γιὰ νὰ πάγω μαζί της, ἀλλὰ ὁ Χῆθκλιφ πρόφθασε καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα κλειδώνοντάς την μὲ διπλῆ στροφὴ ἀπ' ἔξω.

Ἄρχισα τότε νὰ φωνάζω.

— Λίγη ὑπομονή, ἔκανε ὁ Χῆθκλιφ καθὼς ἀπεμακρύνετο. Θὰ σᾶς στείλω σὲ λίγο τὸ πρωϊνό σας!

Ἐγὼ ἄρχισα νὰ χτυπῶ μὲ τὶς γροθιές μου τὴν πόρτα, νὰ τὴν κουνῶ τραβώντας τὴν ἀπὸ τὸ πόμολο. Ἄκουσα τὴν φωνὴ τῆς Κάτυ νὰ τὸν ρωτᾶ γιατὶ μὲ ἔκλεισε μέσα. Ἀπήντησε ὅτι δὲν θὰ ἔμενα ἐκεῖ μέσα περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Τοὺς ἄκουσα νὰ ἀπομακρύνωνται.

Καὶ ὅμως, περάσαν τρεῖς ὁλάκερες ὧρες ἀπὸ τότε. Ἐπὶ τέλους ἄκουσα βήματα. Δὲν ἦταν ὁ Χῆθκλιφ.

— Σᾶς ἔφερα κάτι νὰ φᾶτε, εἶπεν ἀπ' ἔξω μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ ἡ φωνὴ τοῦ Χάρτον!

Ξεκλείδωσε, καὶ μπῆκε μέσα φορτωμένος φαγητὰ γιὰ μιὰ μέρα!

— Πᾶρτε! μοῦ εἶπε, δίνοντάς μου τὸν δίσκο ποὺ κρατοῦσε.

Στὰ μάτια μου ἔλαμψε μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα.

— Μείνετε ἕνα λεπτό!... τὸν παρεκάλεσα.

— Δὲν μπορῶ! ἔκανε ἀπότομα.

Καὶ βγῆκε χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ προσοχὴ στὶς ἐπικλήσεις μου.

Ἔμεινα κλεισμένη ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ὅλη τὴν νύκτα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο. Τὸ ἴδιο καὶ τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν ἄλλη..., χωρὶς νὰ βλέπω κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Χάρτον, κάθε πρωΐ καὶ αὐτόν. Θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ θαυμάσια γιὰ δεσμοφύλακας. Ἦταν ὅ,τι χρειαζόταν: σοβαρός, κουφὸς καὶ ἄλαλος. Καὶ πρὸ παντὸς ἀσυγκίνητος. Πέτρα μονάχη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28ον

Τὸ πρωΐ, ἢ μᾶλλον, τὸ ἀπόγευμα τῆς πέμπτης μέρας, ἄκουσα βήματα ἄγνωστά μου ὧς τότε. Ἦσαν ἐλαφρότερα καὶ πιὸ μικρά. Τὰ βήματα σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου καὶ σχεδὸν ἀμέσως αὐτὴ ἄνοιξε. Ἦταν ἡ Τζίλλα.

Φοροῦσε τὸ κόκκινο σάλι της, ἕνα καπέλλο ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα καλάθι.

— Ἐδῶ εἶστε Κυρά Ντήν! φώναξε κατάπληκτη. Καὶ ἐγὼ νόμιζα ὅτι εἴχατε πνιγῆ μέσα στὴν λίμνη τοῦ Μαύρου ἀλόγου! Καὶ πὼς εἶχε πνιγῆ μαζί σας καὶ ἡ Μίς! Κύριε φύλαττε! Πόσον καιρὸ σᾶς ἔχουν κλεισμένη ἐδῶ μέσα; Δὲν φαίνεσθε ὅμως πολὺ χαλασμένη. Δὲν θὰ ὑποφέρατε, αἴ;

— Ὁ κύριός σου εἶναι ἕνας παληάνθρωπος ποὺ δὲν γίνεται ἄλλος! φώναξα καταφουρκισμένη. Θὰ δώσῃ, ὅμως, λόγο γιὰ τὸ φέρσιμό του. Θὰ τὰ πῶ ὅλα!

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; Δὲν τἄβγαλε αὐτὸς ἀπὸ τὸ νοῦ του. Ὅλο τὸ χωριὸ σᾶς νόμιζε πνιγμένες. Ὅταν ἐπέστρεψα εἶπα στὸν Ἤρνσορου: «ἔγιναν σπουδαῖα πράγματα ἀφ' ὅτου ἔφυγα κ. Χάρτον! Κρῖμα στὸ ὡραῖο κορίτσι καὶ στὴ δυστυχισμένη ἐκείνη Νέλλη Ντήν!» Μὲ κύτταξε μὲ ἀπορία. Κατάλαβα τότε ὅτι δὲν εἶχε μάθει τίποτε αὐτὸς καὶ τοῦ ἀνέφερα γιὰ τὶς φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦσαν. Ὁ κύριος ἄκουγε. Κατόπι χαμογελασε καὶ εἶπε: «ἂν ἔπεσαν μέσα στὴ λίμνη, θὰ πῆ ὅτι βγῆκαν τωρα Τζίλλα! Πηγαινε στο δωμάτιό σου καὶ θὰ ὀρῆς ἐκεῖ τὴν Νέλλη Ντήν. Μπορεῖς δέ, με τὴν εὐκαιρία αὐτή, νὰ τῆς πῆς νὰ τοῦ δίνῃ. Νὰ τὸ κλειδί. Πές της ἀκόμη ἀπὸ μέρους μου, ὅτι ἡ κυρία της θὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἀρκετὰ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κηδεία τοῦ πατέρα της».

— Ὁ κ. Ἔντγκαρ δὲν πέθανε λοιπόν; φώναξα ἐγώ. Ὦ! Τζίλλα! Τζίλλα!

— Ὄχι, ὄχι. Ἡσυχάστε, καλή μου κυρία. Δὲν πέθανε. Ὁ γιατρὸς Κέννεθ λέει ὅτι μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἀκόμη μιὰ μέρα. Τὸν εἶδα στὸν δρόμο καὶ τὸν ρώτησα...

Δὲν περίμενα ἄλλο. Ἄρπαξα τὸ ἐπανωφόρι μου καὶ ἔσπευσα νὰ κατέβω, ἐνόσῳ ὁ δρόμος ἦταν ἐλεύθερος. Μπαίνοντας στὴ σάλλα, κύτταξα μήπως βρισκόταν κανεὶς ποὺ νὰ μοῦ δώσῃ νέα γιὰ τὴν Κάτυ. Ὁ ἥλιος εἶχε πλημμυρίσει τὸ δωμάτιο καὶ ἡ πόρτα τοῦ ἦταν ἀνοιχτή, δὲν εἶδα ὅμως κανένα.

Καθὼς στεκόμουν ἀναποφάσιστη, ἄκουσα ἕνα ἐλαφρὸ βήξιμο. Ἦταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ τζακιοῦ. Στράφηκα ἀπότομα καὶ εἶδα — τότε μόνον— τὸν Λίντον. Ἦταν ξαπλωμένος πάνω σ' ἕνα χαμηλὸ ντιβάνι σὲ μιὰ γωνιά, ὁλομόναχος καὶ μὲ κύτταζε μὲ ἀπάθεια.

—Ποῦ εἶναι ἡ μίς Κάτυ; τὸν ρώτησα σὲ τόνο αὐστηρό. Νόμιζα πὼς ἔτσι θὰ τὸν τρόμαζα.

Ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νὰ μὲ κυττάζῃ χωρὶς νὰ μιλᾷ.

— Ἔφυγες; ξαναρώτησα.

— Ὄχι, εἶπε τέλος. Εἶναι ἐπάνω. Δὲν θὰ φύγῃ. Δὲν θὰ τὴν ἀφήσωμε.

—Δὲν θὰ τὴν ἀφήσετε! Βλάκα! Νὰ μὲ πᾶς ἀμέσως στὸ δωμάτιό της φώναξα, ἀλλοιῶς θὰ βάλω τὶς φωνές!...

—Δὲν τὶς βάζετε νὰ ἰδοῦμε; Ἡ Κάτυ εἶναι πιὰ γυναῖκα μου. Λέγει ὅτι μὲ μισεῖ καὶ ὅτι θέλει νὰ πεθάνω, γιὰ νὰ πάῃ φαίνεται, τὰ λεπτά μου. Δὲν θὰ τὰ πάρῃ ὅμως! Καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ σπίτι της! Δὲν θὰ γυρίσῃ ποτέ!... Ἂς κλαίῃ ὅσο θέλει, ἂς ἀρρωστήσῃ ἂν τῆς ἀρέσῃ, θὰ μείνῃ ἐδῶ.

— Κε Χῆθκλιφ, φώναξα ἐγώ, λησμονήσατε τί σᾶς ἔκανε πέρισυ τὸν χειμῶνα ἡ μίς Κάτυ, ὅταν τὴν βεβαιώσατε ὅτι ἐσεῖς τὴν ἀγαποῦσατε. Ξεχάσατε τὰ βιβλία ποὺ σᾶς ἔφερνε, τὰ τραγούδια ποὺ σᾶς ἔλεγε, καὶ τὶς ἐπισκέψεις της ἐδῶ, μὲ τὴν βροχὴ καὶ μὲ τὸ χιόνι. Ἂν κανένα βράδυ δὲν μποροῦσε νἀρθῆ, ἔκλαιε, σκεπτομένη τὴν ἀπελπισία σας. Καὶ νὰ τώρα πῶς τὴν πληρώνετε γιὰ ὅλα αὐτά! Πιστεύετε στὶς ψευτιὲς τοῦ πατέρα σας. Γίνεσθε ἕνα μαζί του γιὰ νὰ τὴν τυρρανᾶτε! Αὐτή, λοιπόν, εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη σας;

Ὁ Λίντον μὲ κύτταξε χωρὶς νὰ ἀπαντᾷ.

Ἐγὼ ἐξακολούθησα:

— Μήπως ἀπὸ μῖσος γιὰ σᾶς ἦλθε στὸν Πύργο τῆς Καταιγίδος; Κρίνατε μόνος σας! Ὅσο γιὰ τὰ λεπτὰ σας, δὲν ξέρει οὔτε κἂν ἄν θἄχετε ποτέ. Λέτε ὅτι εἶναι ἄρρωστη καὶ ἐντούτοις τὴν ἀφήνετε μόνη, μέσα σ' ἕνα ξένο γι' αὐτὴν σπίτι. Ἐγὼ ποὺ εἶμαι μιὰ ξένη, κλαίω αὐτὴ τὴν στιγμὴ καὶ σεῖς μένετε ἀπαθής! Ὦ! Εἴσθε ἕνας ἄκαρδος! Ἕνας ἐγωϊστής!...

— Δὲν μπορῶ νὰ μείνω κοντά της, εἶπε ὁ Λίντον. Προτιμῶ νὰ εἶμαι μόνος. Κλαίει τόσο πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ὑποφέρω. Καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ σταματήσῃ. Ἀκόμα κι' ὅταν τῆς λέω ὅτι θὰ πάγω νὰ φωνάξω τὸν πατέρα. Τὸν φώναξα, μάλιστα, μιὰ φορά. Τὴν φοβέρισε ὅτι θὰ τὴν πνίξῃ, ἂν δὲν καθότανε φρόνιμα. Μόλις ὅμως, ἐκεῖνος ἔφυγε, ἄρχισε πάλι τὰ ἴδια. Κι' ὅλη τὴ νύχτα αὐτὸ γινότανε. Ἔκλαιε καὶ θρηνοῦσε σὰν νὰ εἴχαμε κανένα νεκρὸ στὸ σπίτι. Δὲν μ' ἄφησε νὰ κλείσω μάτι.

— Ὁ πατέρας σας ἔφυγε; ρώτησα, βλέποντας ὅτι ἔχανα τὴν ὥρα μου μὲ τὸ ἀνθρωπάριο αὐτὸ ποὺ ἦταν ἀνίκανο νὰ νοιώσῃ οἶκτο γιὰ τὴν ἐξαδέλφη του.

— Ὄχι. Εἶναι στὴν αὐλὴ καὶ μιλάει μὲ τὸν δόκτορα Κέννεθ. Ὁ γιατρὸς λέγει ὅτι ὁ θεῖος μου ἀποφάσισε, τέλος πάντων νὰ πεθάνῃ. Χαίρομαι πολὺ γι' αὐτό γιατὶ ἔτσι θὰ γίνω ἐγὼ κύριος ἀπόλυτος τῆς Γκράντζ. Ἡ Κάτυ μιλάει πάντα γι' αὐτὴν σὰν γιὰ τὸ σπίτι της. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι δικιά της, ἀλλὰ δικιά μου ἡ Γκράντζ! Ὁ πατέρας εἶπε πὼς ὅ,τι ἔχει ἐκείνη, εἶναι δικά μου. Ὅλα τὰ ὡραῖα βιβλία της εἶναι κι' αὐτὰ δικά μου. Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ μοῦ τὰ δώσῃ, καθὼς καὶ τὰ ὡραῖα της πουλιὰ καὶ τὸ ἄλογό της τὴν Μίνυυ, ἂν τῆς ἔδινα τὸ κλειδὶ τοῦ δωματίου γιὰ νὰ φύγῃ. Τῆς ἀπήντησα ὅμως ὅτι δὲν εἶχε πιὰ τίποτε νὰ χαρίσῃ, ἀφοῦ ὅλα ἦταν δικά μου. Τότε, ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Πῆρε ἀπὸ τὸ λαιμό της ἕνα μενταγιὸν καὶ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μοῦ τὸ ἔδινε καὶ αὐτό. Μέσα στὸ μενταγιὸν ἦσαν τὰ πορτραῖτα τῆς μητέρας της καὶ τοῦ θείου μου, ὅταν ἦσαν νέοι. Τῆς εἶπα πὼς καὶ αὐτὰ ἦσαν δικά μου. Πῆγα μάλιστα νὰ τῆς πάρω τὸ μενταγιὸν, ἡ καλιά ὅμως, δὲν θέλησε νὰ μοῦ τὸ δώσῃ. Μ' ἔσπρωξε, μ' ἔκανε νὰ πονέσω. Ἔβαλα τότε τὶς φωνές—αὐτὸ τὴν τρομάζει— Ὅταν ἄκουσε τὸν πατέρα νἀρχεται, ἔσπασε τὸ μενταγιὸν στὴ μέση καὶ μοῦ ἔδωκε τὸ κομμάτι ποὺ εἶχε τὴν μητέρα της. Προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὸ ἄλλο μισό, ἀλλὰ ὁ πατέρας τὴν ἀντελήφθη καὶ ρώτησε τί συνέβαινε. Ὅταν τοῦ ἐξήγησα μοῦ πῆρε τὸ κομμάτι ἀπὸ τὸ μενταγιὸν ποὺ κοατοῦσα ἐγὼ καὶδιέταξε τὴν Κάτυ νὰ τοῦ δώσῃ καὶ τἄλλο. Ἐκείνη ἀρνήθηκε. Τότε ἐκείνος χύμηξε ἐπάνω της καί... καὶ τὴν ἔροιξε χάμω, τῆς πῆρε τὸ μενταγιὸν καὶ τῶλυωσε κάτω ἀπὸ τὴν φτέρνα του!...

— Καὶ σεῖς παρακολουθοῦσατε εὐχαριστημένος ποὺ ἐκείνη ὑπέφερε; ρώτησα ἐγώ.

Εἶχα τοὺς λόγους μου ποὺ τὸν ἐνεθάρρυνα νὰ μιλήσῃ.

— Ἔκλεισα τὰ μάτια, ὅταν τὴν χτυποῦσε, εἶπε ὁ Λίντον. Ἔτσι πάντα κάνω ὅταν ὁ πατέρας μου χτυπάει κανένα ἄλογο ἢ κανένα σκύλο... χτυπάει, ξέρετε τόσο ἄσχημα!... Ἐντούτοις στὴν ἀρχὴ ἤμουν εὐχαριστημένος. Τῆς ἄξιζε ἡ τιμωρία. Γιατὶ νὰ μὲ σπρώξῃ; Ὅταν ὅμως ὁ πατέρας ἔφυγε, καὶ μοῦδειξε τὸ μάγουλό της ποὺ εἶχε πληγωθῆ ἀπὸ μέσα ἀπὸ ἕνα δόντι ποὺ εἶχε σπάσει, τότε τὴν λυπήθηκα λιγάκι. Τί τὰ θέλετε, ὅμως ἀγρίεψε τόσο ἀπὸ τότε ποὺ τὴν φοβᾶμαι!

— Καὶ μπορεῖτε νὰ θρῆτε τὸ κλειδί, ἂν τὸ θελήσετε;

— Ναί, ὅταν εἶμαι ἐπάνω. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ ἀνεβῶ τώρα.

— Ποῦ βρίσκεται τὸ κλειδί;

— Ὦ! φώναξε, δὲν θὰ σᾶς πῶ ποτέ πο δεῖναι! Εἶναι τὸ μυστικό μας αὐτό. Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει. Οὔτε ὁ Χάρτον, οὔτε ἡ Τζίλλα! Ἐμπρὸς τώρα, μὲ κουράσατε! Πηγαίνετε ἀπὸ ἐδῶ χάμω! Φύγετε! Δρόμο!

Στήριξε τὸ κεφάλι του πάνω στὸ χέρι του καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια.

Σκέφθηκα ὅτι καλύτερα θἄταν νἀφευγα χωρὶς νὰ ἰδῶ τὸν Χῆθκλιφ. Θὰ πήγαινα στὴν Γκράντζ θἀπαιφνα ἀνθρώπους καὶ θὰ ἀπελευθέρωνα τὴν Κάτυ.

Μεγάλη ἦταν ἡ χαρὰ ὅλων, ὅταν μὲ εἶδανε νὰ ἐπιστρέφω στὸ σπίτι. Ἀκόμη μεγαλείτερη δὲ ὑπῆρξεν ὅταν ἔμαθαν ὅτι ὅτι ἡ μίς Κάτυ ζοῦσε. Δυὸ τρεῖς κίνησαν νὰ πάνε τὸ εὐχάριστο νέο στὸν κ. Ἔντγκαρ. Τοὺς κράτησα ὅμως, ἐγώ. Ἤθελα νὰ πάω καὶ νὰ τοῦ τὸ πῶ μόνη μου.

Πόσο εἶχε ἀλλάξει μέσα σὲ λίγες μέρες!... Ἦταν τὸ φάσμα τοῦ κ. Λίντον καὶ ὄχι ὁ ἴδιος. Θὰ σκεφτόταν τὴν κόρη του γιατὶ ὅταν ἔμπαινα τὸν ἄκουσα νὰ ψιθυρίζῃ τὸ ὄνομά της.

Τοῦ πῆρα τὸ χέρι καὶ τοῦ μίλησα.

—Ἡ Κάτυ θὰ ξανάρθῃ καλέ μου κύριε, τοῦ εἶπα γλυκά. Ζῆ καὶ εἶναι πολὺ καλά. Ἐλπίζω νὰ εἶναι ἐδῶ ἀπόψε.

Ἔτρεμα γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πρώτων αὐτῶν λόγων μου. Ὁ κ. Ἔντγκαρ Λίντον, μισοσηκώθηκε, ἔρριξε γύρω του ἕνα βλέμμα χωρὶς ἔκφραση καὶ ξανάπεσε στὰ μαξιλάρια του λιπόθυμος. Ὅταν συνῆλθε, τοῦ διηγήθηκα τὴν ἀναγκαστικὴ μας ἐπίσκεψη στὸν Πύργο τῆς Καταιγίδος καὶ τὸ κλείσιμό μας σ' αὐτόν.

Ὁ κύριός μου κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ κατόπι ζήτησε τὴν διαθήκη του καὶ μελάνι. Τοῦ ἔφερα ὅ,τι εἶχε ζητήσει καὶ τότε τροποποίησε τὴν διαθήκη του κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε μετὰ τὸν θάνατό του, ἀντὶ νὰ περιέλθῃ ἡ περιουσία του στὴν Κάτυ, θὰ περιηγχετο στὰ παιδιά της, ἂν ἔκαμνε. Ἐν τῷ μεταξὺ τὴν περιουσία θὰ τὴν διεχειρίζετο ὁ συμβολαιογράφος τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος θὰ ἔδιδε ἕνα ὡρισμένο μέρος ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά της στὴν Κάτυ, ἐνόσῳ θὰ ζοῦσε. Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, ἡ περιουσία τοῦ Λίντον δὲν θὰ περιηχετο στὸν Χῆθκλιφ, ἂν πέθαινε ὁ γιός του ἐν τῷ μεταξύ.

Ἀφοῦ ἔγινε καὶ αὐτὸ ὁ κύριός μου μὲ διέταξε νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀστυνόμο, καὶ τέσσερις ἄλλους ἀνθρώπους, καλὰ ὡπλισμένους, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ πήγαινα νὰ ζητήσω πίσω τὴν Κάτυ ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακά της.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ποὺ ἔστειλα στὸν ἀστυνόμο μοῦ εἶπε πὼς ὁ κ. Γκρόην, εἶνε ἀπησχολημένος μὲ ἄλλες πολὺ ἐπείγουσες δουλειές, θὰ ἔρθανε ἐδῶ μόλις τὸ πρωΐ. Ἐγὼ τότε ἔστειλα μόνους τοὺς τέσσερις ἐνόπλους στὸν Πύργο τῆς Καταιγίδος. Ἀλλὰ κι' αὐτοὶ ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ Κάτυ ἦταν ἄρρωστη, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιό της, καὶ ὅτι ὁ Χῆθκλιφ δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ τὴν ἰδοῦν. Τοὺς ἐμάλωσα ποὺ καθήσανε καὶ πιστέψανε τὰ παραμύθια ποὺ τοὺς εἶπε ὁ Χῆθκλιφ καὶ ἀπέφυγα νὰ δώσω τὰ δυσάρεσσα αὐτὰ νέα στὸν κύριό μου. Ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ πάγω ἐγὼ ἡ ἰδία μὲ τοὺς ἀνθρώπους μας στὸν Πύργο τῆς Καταιγίδος μόλις θὰ ξημέρωνε. Ἐν ἀνάγκῃ θἄσπαζα τὴν πόρτα καὶ θἄμπαινα μέσα.

Ἔτσι, ὁ δυστυχισμένος ἑτοιμοθάνατος θὰ ξαναβλέπε τὴν κόρη του. Εὐτυχῶς ὅμως, τὰ πράγματα ἤλθαν πιὸ βολικά...

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

Σταυρόλεξον

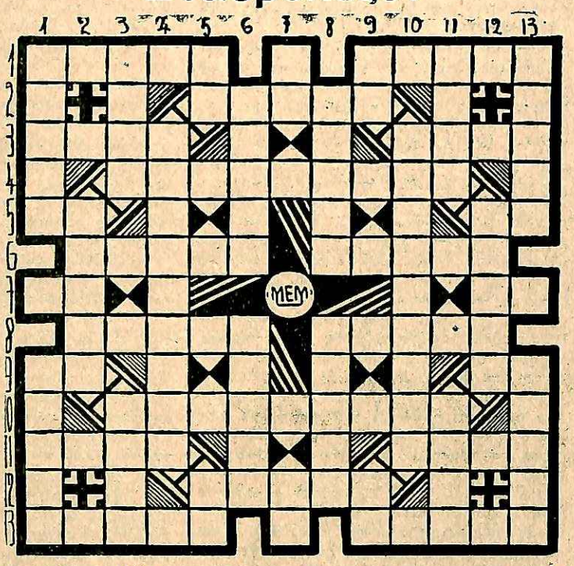

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Γνωστὸν ὄργανον — Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 2) Σαρκοφάγον ζῶον. 3) Τὸ κυνῆγι — Λείπει ἀπὸ τοὺς φαλακρούς. 4) Ἅγιοι εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ὁποίων εὑρίσκονται τὰ γραφεῖα τῆς α' Ἑβδομάδος. 5) Ἄρθρον (πληθ.) Ἄνθη. 6) Μικρὸν τεχνητὸν δάσος — ὁ κάτοικος τῶν πόλεων. 7) Πρόθεσις — Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος. 8) Ὀπτασία — Ὅ,τι γίνεται κάθε γυναῖκα ὅταν παντρευτῇ. 9) Ἀναφορ. ἀντωνυμία— Τὰ ἰδικά σου. 10) Πτῶσις τῶν ὀνομάτων. 11) Πιθανόν — Ἡ κατοικία τῶν ψυχῶν. 12) Ὅ,τι ἔπιανε, ἐγίνετο χρυσάφι. 13) Μικρὰ κόρη—Γιατρειά.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Ἡ πρωτεύουσα τῶν...πούρων—Κάθε πρᾶγμα ἔχει ἕνα... 2) Θεὸς τῶν Ρωμαίων. 3) Μουσικὸν ὄργανον—Ἀγίνωτα.) Μεγάλη ἑορτὴ τοῦ χριστιανισμοῦ. 5) Προσωπ. ἀντωνυμία—Ἀλλά (δημ.). 6) Χωράφι—Ὅ,τι εἶναι οἱ 4 ὁριζοντίως. 7) Νότα—Διαζευτικὸς σύνδεσμος. 8) Τὰ ἔχει ἄφθονα τὸ σῶμα μας— Ρωσσικὸν γυναικεῖον ὄνομα. 9) Αἰγυπτιακὴ θεότης—Νότα. 10) Ἐπικράτεια τῆς Ἀμερικῆς. 11) Καινούργιοι — Γλυκός. 12) Μετοχὴ τοῦ ἴσταμαι. 13) Τὸ ἔχουν ὅλα τὰ στερεά—«...βαρῶν».

Ἀποστολεύς:
ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ
Τουρκολίμανο, Πειραιῶς

ΤΑ ΟΚΤΩ V

Μπορεῖτε νὰ σχηματίσετε ἕναν σταυρὸ μὲ τέσσερα ἀνεστραμμένα Λ ὅπως τὸ ὑπόδειγμα ἀρ. 1 καὶ τέσσερα ἄλλα ὅμοια μὲ τὸ ὑπ' ἀρ. 2;

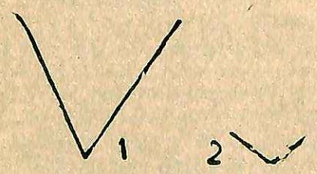

ΤΑ ΕΞΗ ΣΚΥΛΙΑ

Ὑπάρχουν τρεῖς ἄσπροι σκύλοι μὲ ἀριθμοὺς 1, 3 καὶ 5, καὶ τρεῖς μαῦροι μὲ ἀριθμοὺς 2, 4, 6.

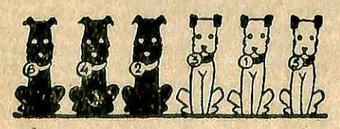

Τοποθετῆστε τους κατ' αὔξοντα ἀριθμὸν 1, 2, 3, 4, 5, 6.

Ἡ μετατόπισις ὅμως πρέπει νὰ γίνῃ σὲ τρεῖς κινήσεις, μετατοπίζοντας κάθε φορὰ ἀνὰ δύο γειτονικὰ σκυλιά, καὶ χωρὶς νὰ ἀφίνετε μεταξύ των χῶρο κενό.

Πῶς πρέπει νὰ κάμετε;

ΜΑΓΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

Τοποθετῆστε κατὰ τέτοιο τρόπο τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ βρίσκονται στὰ τετραγωνάκια ὥστε νὰ σχηματίζεται τὸ ἄθροισμα 16.

—σὲ κάθε ὁριζοντία σειρά—
—σὲ κάθε κάθετο στήλη —
— σὲ κάθε διαγώνιο γραμμή—
— σὲ κάθε μικρὸ τετράγωνο ἀποτελούμενο ἀπὸ τέσσερα γειτονικὰ τετραγωνίδια.

I	3	5	7
I	3	5	7
I	3	5	7
I	3	5	7

Λύσεις τοῦ προηγουμένου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 626

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

2) Κάν—εἰς— ρᾶς. 3) Ἰάσιον—ὕφαλος. 4) Κράτος—Ἀδάμ. 5) Ἰένα—ψυγεῖον—Ἄναξ. 6) Ὠὰ—Λάν—Ρέα— ὄν. 7) Σκύθης—Σάμιος. 8) Ἄρα—Ἰνώ — Ὥρα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2) Χέω. 3) Ἰωνᾶς. 4) Κάρα—Κά. 5) Ράσα—λύρα. 6) Ψάθα. 7) Ὀδύνη. 8) Ἐν—σί. 9) Κέα—νί. 10) Σύ—Σώ. 11) Φθορά. 12) Ρά—Νέμω. 13) Ἄλα—Αἴρω. 14) Σόδα—ΟΑ. 15) Σανός. 16) Μά.

ΔΥΟ—ΔΥΟ

Ἰδοὺ πῶς πρέπει νὰ ἑνωθοῦν τὰ ὅμοια ἀντικείμενα μὲ τέσσερις γραμμές:

ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΥ

Ἡ πλάνη συνίσταται στὸ ἑξῆς: Ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς καλύψῃ τὸ βῆμα ποὺ τὸν περνᾶ ἡ χελώνα, αὐτὴ θὰ ἔχῃ προχωρήσῃ κατὰ ἕνα δέκατο τοῦ βήματος.

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ὅμως, ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν θὰ κάμῃ ἕνα δέκατο τοῦ βήματος, ἀλλὰ ἕνα ὁλόκληρο βῆμα καὶ θὰ προσπεράσῃ τὴν χελώνα, ἡ ὁποία, ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔχῃ κάμῃ ἕνα ἀκόμα δέκατο, ἤτοι θὰ βρίσκεται στὰ δύο δέκατα τοῦ βήματος.

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
Rea
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ CANA
πολὺ δὲν πρόσιδεν

«Δὲν ἤξερα παρὰ μονάχα νὰ ζητῶ...»

Αὐτοτελὴς νουβέλλα

τοῦ Ἰζὼν Στὴβ-

ΕΙΧΑ περάσει τὴν μαθητική μου ζωὴ ἀπαρατήρητη καὶ περιφρονημένη. Κι' αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω πολύ. Ἡ βραδειὰ ποὺ ἐγκαταλείπαμε τὸ σχολειό, ἔκαμε ἐντονώτερη τὴν δυστυχία μου. Ἤμουν ὅμως ἕνα κορίτσι δεκαεφτὰ χρόνων, καὶ τὰ μυαλά μου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν εἶχαν τὴν ἱκανότητα, νὰ μὲ συγκρατήσουν, νὰ μὲ παρηγορήσουν, ν' ἀνακουφίσουν τὴν ψυχή μου. Κάθε τὶ γύρω μοῦ φαινόταν μαῦρο, ἀπαίσιο, μοῦ προκαλοῦσε ἀπογοήτευση. Ὁ οὐρανὸς τῆς ζωῆς ἦταν γιὰ μένα γεμάτος, φοβερὰ μαῦρα σύννεφα, καὶ καμμιὰ χαραμάδα δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτόν, ποὺ ν' ἀφίσῃ νὰ φτάσῃ κι' ὡς ἐμένα μιὰ ἀχτίδα ἥλιου, νὰ μοῦ χαρίσῃ λίγη χαρά...

Τὴν νύχτα τοῦ ἀποχαιρετιστηρίου χοροῦ στὸ Ἀνώτερο Παρθεναγωγεῖο, ὁ Ὄλιβ Ζέρμεν, ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς μου, μοῦ πέταξε μιὰ τόση σκληρὴ καὶ ἀπάνθρωπη φράση, ἡ ὁποία κυριολεκτικὰ μὲ συνέτριψε. Τώρα καταλαβαίνω ὅτι καὶ ὁ Ὄλιβ ὑπέφερε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀπὸ ἔλλειψη συμπαθείας καὶ στοργῆς. Ἦταν ἀσυμπαθής. Κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ θέλῃ νὰ συντρίψῃ καὶ κάποιον ἄλλον. Ὁ πόνος ἑνὸς τρίτου τὸν ἀνακούφιζε.

— Δὲν χορεύεις, Ἔδιθ; μὲ ρώτησε. Ξέρω πὼς χορεύεις πολὺ ὡραῖα. Θὰ ἤσουν, ξέρεις, πολὺ συμπαθητικὴ — στὸ σημεῖο αὐτὸ γέλασε πολὺ σκληρὰ — ἂν ἡ μύτη σου δὲν σ' ἔκανε τόσο ἀπαίσια κι' ἂν δὲν ἦταν τόσο ἀστεῖα. Ἄκουσε ὅμως. Κάποια ἐξαδέλφη μου ἔκαμε μιὰ πλαστικὴ ἐγχείρηση τῆς μύτης. Ὁ γιατρὸς τῆς ἔφτιασε μιὰ χαριτωμένη μυτούλα καὶ τώρα ἔγινε πολὺ ἐλκυστική. Ἔχει ἕνα σωρὸ φίλους...

Ἔγινα κατακόκκινη ἀπ' τὸ θυμό κι' ἀπ' τὴ λύπη μου.

—Πᾶψε, Ὄλιβ! εἶπεν ἕνα ἄλλο κορίτσι, ποὺ μᾶς ἄκουσε.

—Γιατὶ νὰ πάψω; συνέχισε ὁ Ὄλιβ, Ἡ Ἔδιθ πρέπει νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, γιατὶ τὴν συμβουλεύω πῶς νὰ διορθώσῃ τὰ χάλια της...

Λίγη ὥρα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ἐγκατέλειψα τὸν χορὸ κι' ἔτρεξα στὸ σπίτι μου. Ἤμουν ἀπόλυτα βέβαιη ὅτι κανένας δὲν θὰ μὲ ἀναζητοῦσε. Μπῆκα στὸ σπίτι σὰν κλέφτρα, χωρὶς νὰ προκαλέσω τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, στὴν κατάσταση ποὺ βρισκόμουν, δὲν μποροῦσα ν' ἀνεχθῶ τὸν οἶκτο κανενός. Οὔτε τῆς ἴδιας μου τῆς μητέρας.

Τὴν ἄλλη ἑβδομάδα πῆρα τὸ πτυχίο μου. Ἐπιθυμοῦσα νὰ γίνω ὑπάλληλος, τώρα ὅμως τὸ μυαλό μου δὲν ἦταν στὴ δουλειά. Ὅλη τὴ μέρα καὶ τὴ μισὴ νύχτα συλλογιζόμουν πῶς θὰ κατώρθωνα νὰ διορθώσω τὴ μύτη μου. Σ' αὐτὴν ἀπέδιδα ὅλες μου τὶς κακοτυχίες. Αὐτὴ σίγουρα ἔφταιε ποὺ οἱ νέοι δὲν μὲ πρόσεχαν ποτέ. Ἂν δὲν ἦταν τόσο ἀπαίσια, θὰ ἤμουν ὡραία, συμπαθητική, θὰ εἶχα φίλους...

Τέλος, ἕνα ἀπόγευμα ἐπεσκέφθηκα κάποιον γιατρὸ καὶ τὸν ρώτησα τί μποροῦσα νὰ κάνω. Αὐτὸς μὲ παρέμπεψε σ' ἕνα συνάδελφό του, εἰδικὸ σὲ πλαστικὲς ἐγχειρήσεις, καὶ ὁ ὁποῖος μ' ἐπληροφόησε ὅτι θὰ χρειαζόταν τριακόσια δολλάρια γιὰ τὴν ἐγχείρηση. Μὲ τριακόσια δολλάρια, θ' ἀποκτοῦσα μία κανονικὴ μύτη καὶ θὰ γινόμουν ὡραία.

—Ἔχετε πολὺ κανονικὰ χαρακτηριστικά, μοῦ εἶπε τὴν ὥρα ποὺ ἀναχωροῦσα. Ἡ ἐγχείρησις θὰ σᾶς κάμῃ ἀγνώριστη...

Πῶς ὅμως θὰ ἐξοικονομοῦσα αὐτὰ τὰ τριακόσια δολλάρια; Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Σκέφθηκα τὴν μητέρα μου. Αὐτὴ θὰ τὰ ἐξοικονομοῦσε γιὰ μένα. Μήπως πάντα δὲν μοῦ ἔδιδε ὅ,τι κι' ἂν ἐπιθυμοῦσα, ἀκόμα κι' ὅταν ὁ πατέρας δυστροποῦσε;

Τὴν ἡῶρα στὴν κουζίνα, μπροστὰ στὴν θερμάστρα, νὰ δοκιμάζῃ τὸ φαΐ, ὅταν τῆς τὰ ἐζήτησα. Καὶ ἀφοῦ τῆς ἐξήγησα τί ἤθελα τὰ χρήματα, ἐκείνη ἀπήντησε ἀκριβῶς ὅ,τι περίμενα:

—Μά, Ἔδιθ! μοῦ εἶπε, ἡ μύτη σου δὲν εἶναι τόσο ἀποκρουστική!

—Εἶναι φριχτή, μητέρα! Ἂν δὲν κατωρθώσω νὰ τὴ φτιάσω, θὰ πεθάνω. Ἀλήθεια θὰ πεθάνω! Τόσα χρόνια ἐξ αἰτίας της εἶμαι πολύ, πάρα πολὺ δυστυχισμένη!

Μὲ πῆραν τὰ κλάμματα.

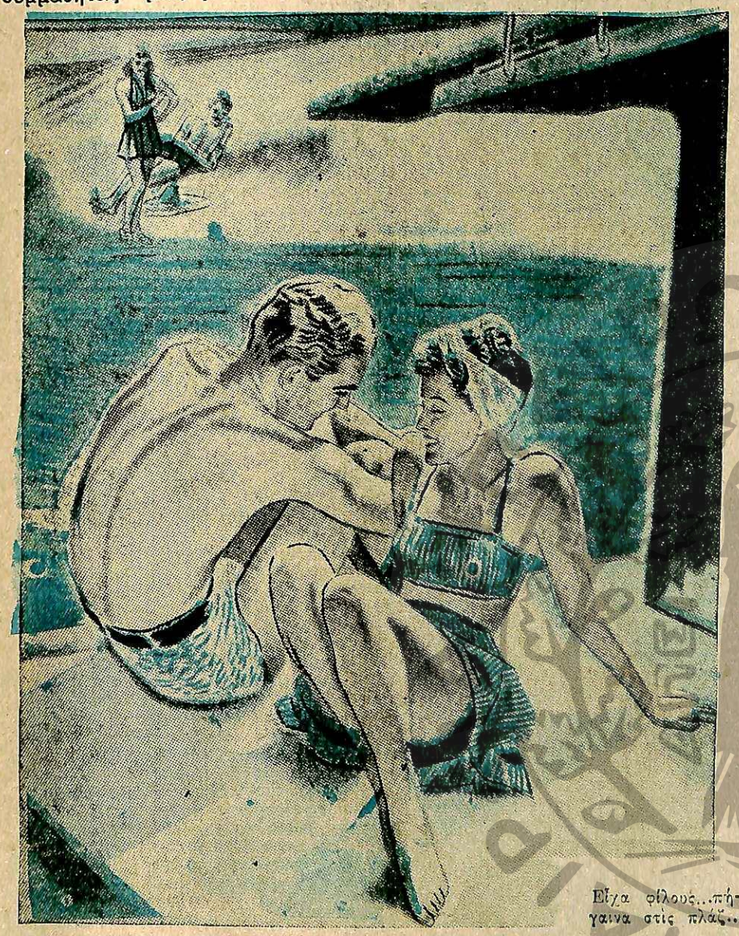

Εἶχα φίλους...πήγαινα στὶς πλάζ...

«Δὲν ἤξερα παρὰ μόνο νὰ ζητῶ!...»

—Ἄκου, Ἔδιθ, μικρούλα μου Ἔδιθ! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶ ἕναν ἄλλο, δὲν νοιάζεται γιὰ τέτοιες λεπτομέρειες, δὲν κρίνει...

—Ὦ! Σῶπα, μητέρα! Τὰ ξέρω αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα... κραύγασα. Κι' ὅμως ἐμένα κανεὶς ποτὲ δὲν γύρισε νὰ μὲ κυττάξῃ... Κι' οἱ συμμαθητές μου κοροϊδεύαν...

—Μὰ εἶσαι τόσο συμπαθητικὴ καὶ ἐλκυστική!

—Μπορεῖ στὰ μάτια σου, μητέρα! Ὄχι ὅμως καὶ στὰ μάτια τοῦ ἄλλου κόσμου. Ὄχι στὰ μάτια τῶν νέων...

—Κάποια μέρα θὰ ἔλθῃ ὁ κ. Ράϊτ καὶ τότε...

—Ὁ κ. Ράϊτ! εἶπα περιφρονητικά, καὶ βγῆκα ἔξω.

Ἐπρόκειτο νὰ κάποιο μακρυνὸ συγγενῆ μας, κι' οἱ γονεῖς μου ἀνέκαθεν τὸν προώριζαν γιὰ μέλλοντα σύζυγό μου. Τότε ἡ μητέρα μου προσπάθησε νὰ μὲ μεταπείσῃ μ' ἄλλον τρόπο.

—Ἄκου, ἀγάπη μου, μοῦ εἶπε. Ξέρεις πόσο λεπτὸς ἄνθρωπος εἶναι ὁ πατέρας σου. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ δὲν θὰ τὸ ἔκανε γιὰ χάρη μου. Κι' ὅμως, ποτὲ δὲν ὑπῆρξα ὡραία. Στὴν πραγματικότητα, καταλαβαίνω τί αἰσθάνεσαι, μ' αὐτὴ τὴν μύτη ποὺ εἶναι ἄλλωστε οἰκογενειακή... — Μεῖδιασε μὲ χάρη. — Αὐτὰ τὰ πράγματα ὅμως δὲν ἐνδιαφέρουν τοὺς λεπτοὺς ἀνθρώπους, σὰν τὸ πατέρα σου. Θὰ βρῆς καὶ σὺ κάποιον σὰν κι' αὐτόν. Ἔδιθ, κι' ὅταν θὰ συλλογίζεσαι τὰ περασμένα, θὰ χαμογελᾶς.

—Ὥστε ἔτσι; Μὲ νομίζεις γιὰ τρελλή, ἐπειδὴ θέλω νὰ διορθώσω τὰ ἐλαττώματά μου; Θαρρεῖς πὼς εἶναι ἀσήμαντο νὰ μὲ κοροϊδεύουν καὶ νὰ μὲ περιφρονοῦν;

Κάποιος σπασμὸς πόνου φάνηκε στὸ πρόσωπό της:

—Πάντοτε ἐπεθύμησα νἄχῃς κάθε τὶ ποὺ ἔχουν καὶ τ' ἄλλα κορίτσια, κι' ἀκόμα περισσότερα. Ὁ πατέρας σου κι' ἐγὼ τὸ ἐπιθυμοῦμε αὐτὸ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Αὐτὴ ὅμως ἡ πλαστικὴ ἐγχείρηση, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη.

—«Δὲν εἶναι»! Δὲν εἶναι! Ἔτσι εἶπεν ὁ γιατρός. Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο ἡ γυναῖκα του ἔκαμε τὴν ἴδια ἐγχείρηση κι' εἶχε σπουδαία ἐπιτυχία!

—Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἐπικίνδυνη, εἶπεν ἡ μητέρα σκεπτικά, ἀλλὰ τριακόσια δολλάρια, εἶναι μιὰ μικρὴ περιουσία. Ποῦ θὰ τὰ βροῦμε;

—Κάθε Δευτέρα, πηγαίνεις στὴν Τράπεζα. Ἔτσι δὲν εἶναι; Θὰ ποέπῃ νάχῃς οἰκονομίες πολὺ περισσότερες ἀπὸ αὐτὸ τὸ ποσόν. Δὲν θέλω νὰ μοῦ τὶς δώσῃς, μητέρα. Ὅταν πιάσω δουλειά, θὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω ὥς τὴν τελευταία πεντάρα!

Χαμογέλασε θλιβερά:

—Μὴν λὲς ἀνοησίες, Ἔδιθ. Κανένας δὲν σοῦ ζήτησε νὰ ἐπιστρέψῃς ὅ,τι δώσαμε γιὰ σένα!

Τὰ βαρειὰ βήματα τοῦ πατέρα ἀκούσθηκαν στὴν σκάλα καὶ ἡ μητέρα πρόσθεσε βιαστικά:

—Ὅλ' τὰ λέξῃ μπροστὰ στὸν πατέρα σου. Ξέρεις καλὰ τί θὰ πῇ ὅταν θὰ ἀκούσῃ.

—Ἀλήθεια! Ἤξερα τί θὰ πῇ. Ποτὲ δὲν ἐπεδοκίμασε οὔτε κὰν τὴ χρήση τῆς πούδρας καὶ τὸ βάψιμο τῶν χειλιῶν μου.

Καλόπιανα κάθε μέρα τὴ μητέρα νὰ μοῦ δανείσῃ τὸ ποσὸν ποὺ χρειαζόμουνα. Φανταζόμουνα τὸν ἑαυτό μου ὡραῖο, ἐλκυστικό, νὰ πηγαίνω ραντεβοῦ μὲ ὡραίους πλουσίους νέους. Κι' ὅλα αὐτὰ μὲ μιὰ μικρὴ ἐγχειρησούλα ποὺ θὰ μοῦ κόστιζε τριακόσια δολλάρια! Μιὰ ἀπέραντη μελαγχολία μὲ κατέλαβε καὶ τριγυρνοῦσα μέσα στὸ σπίτι, ξεσπώντας σὲ κλάμματα στὴν παραμικρὴ παρατήρηση τοῦ πατέρα. Τελικά, ἐκεῖνος φώναξε τὸν γιατρό, ὁ ὁποῖος εἶπε πὼς εἶχα μιὰ ἐπικίνδυνη διαταραχὴ τῶν νεύρων. Χρειαζόμουν ἔξοχὴ στὴν ἀκροθαλασσιά,

Ὅταν βρεθήκαμε μόνοι μὲ τὴ μητέρα, τῆς εἶπα ὅτι ἡ ἐγχείρηση δὲν θὰ κόστιζε τόσο πολύ, ὅσο θὰ κόστιζαν οἱ λογαριασμοὶ τῶν γιατρῶν καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἀρρώστειας, ἂν ἀρρωστοῦσα πραγματικὰ στὸ τέλος. Μὲ ἄκουε μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι καὶ σκεφτική. Ξαφνικὰ σηκώθηκε, καὶ προχώρησε πρὸς τὸ συρτάρι ὅπου βρισκόταν τὸ βιβλιάριο τῶν καταθέσεων.

—Ὁρίστε! Τριακόσια πενῆντα δολλάρια, εἶπε, Εἶναι ὅλες οἱ οἰκονομίες ποὺ κατωρθώσαμε νὰ ἔχωμε ὁ πατέρας σου κι' ἐγώ, ἀπὸ τὴν ἐποχή... ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ξεκινήσαμε.

Κάτι ἄρχισε νὰ πιέζῃ τὸ στῆθός μου, καθὼς κύτταζα τὴ μητέρα. Γιὰ πρώτη φορὰ ντρεπόμουν γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἦταν τόσο γλυκειά, τόσο ἀλτρουϊστοια. Δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὸ θλιμμένο καὶ ἀπογοητευμένο βλέμμα της.

Τὴν ἀγκάλιασα ξαφνικά, καὶ τῆς εἶπα μὲ σβουμένη φωνή:

—Συχώρεσέ με, μητερούλα μου! Ὑπῆρξα πολὺ ἐγωϊστρια. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ξοδέψω τὶς οἰκονομίες σας!

Δὲν μίλησε γιὰ μιὰ στιγμή. Στὸ τέλος ὅμως εἶπε:

—Θέλω νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη καὶ νομίζω ὅτι αὐτὸ θὰ μεταβάλῃ ὁλωσδιόλου τὶς ἰδέες σου! Πᾶρε τώρα τὰ λεπτά. Ἐμεῖς θὰ μποροῦσαμε ἴσως νὰ τὰ ξαναμαζέψωμε ἀργότερα!

Αὐτὸ ἔκαμα. Ἀληθινά, πόσο ἀνόητο δὲν εἶναι ἕνα κορίτσι στὰ δεκαεπτά του χρόνια! Πόσο εὔκολα πιστεύει ὅτι κάθε ἐπιθυμία της εἶναι σωστή, λογικὴ καὶ δίκαιη!

●

Β'

ΔΕΝ εἴπαμε τίποτε στὸν πατέρα μου γιὰ τὰ σχέδιά μου. Θὰ μᾶς τὸ ἀπηγόρευε. Ἐπίστευεν ὅτι πήγαινα σ' ἕναν ἑξάδελφο τῆς μητέρας μου. Ἡ μητέρα ἦλθε στὸ νοσοκομεῖο, καὶ περίμενε ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τελείωσε ἡ ἐγχείρηση καὶ μὲ μετέφεραν στὸ κρεββάτι μὲ τὸ κεφάλι καὶ τὸ πρόσωπο περιτυλιγμένα, σὰν νἄμουν μούμια. Θἄπρεπε νὰ μείνω στὸ κρεββάτι εἰκοσιτέσσερες ὧρες, γιὰ ν' ἀποφύγω ἐπιπλοκές.

Πέρασα μιὰ ἀνήσυχη νύκτα στὸ νοσοκομεῖο. Δὲν πονοῦσα ὅμως. Δὲν αἰσθανόμουν παρὰ ἕναν μικρὸ πονοκέφαλο. Ἡ διαβεβαίωση τοῦ γιατροῦ ὅτι ἡ ἐγχείρηση ἐπέτυχε ἐξαιρετικά, μὲ ἀνεκούφιζε καὶ μὲ ἱκανοποιοῦσε.

Ἡ μητέρα μὲ μετέφερε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο στὸ σπίτι ἑνὸς ἐξαδέλφου της, ἕως ὅτου γίνω τελείως καλὰ καὶ μπορέσω νὰ ἐμφανισθῶ. Κάθε πρωΐ, ὅταν ὁ πατέρας ἔφευγε γιὰ τὴ δουλειά του, ἡ μαμὰ ἐρχόταν νὰ μὲ ἰδῇ. Φαινόταν ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν βελτίωση τοῦ προσώπου μου, μετὰ τὴν ἐγχείρηση.

Ἀποφασίσαμε νὰ ποῦμε στὸν πατέρα ὅτι ἡ ἐγχείρηση ἔγινε σὲ μιὰ κλινικὴ κι' τι δὲν κόστισε τίποτε. Ὅταν μὲ πρωτοεῖδε μετὰ τὴν ἐγχείρηση, δὲν πρόσεξε τὴν μεταβολή. Μόνο ὅταν μὲ κύτταξε προσεκτικὰ τὸ βράδυ, στράφηκε μ' ἕνα ἐρωτηματικὸ βλέμμα πρὸς τὴν μητέρα. Ἐκείνη τοῦ ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα τόσο ἁπλά, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε.

—Μάρθα, τῆς ἀπάντησε τότε ὁ πατέρας ὀργισμένος. Τὴν βοηξεῖς στὸ νὰ πραγματοποιῇ κάθε τρελλὴ ἰδέα ποὺ θὰ τῆς κατέβῃ στὸ κεφάλι. Μὰ αὐτὴ τὴ φορά... τὸ πρᾶγμα εἶναι ὁλωσδιόλου ἠλίθιο καὶ βλακῶδες.

—Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ κακὸ στὴν ἐπιθυμία ἑνὸς κοριτσιοῦ νὰ παρουσιάζεται ἐλκυστικό, Χόβαρτ, εἶπε ἐκείνη. Ἐλπίζω ὅμως καὶ σὲ πιστεύω νὸ μὴν ξοδεύῃς χρήματα γιὰ τέτοιες βλακεῖες!

Βγῆκα ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Φοβόμουν μήπως ἡ παρουσία μου ἐκτραχύνει τὴν συζήτηση. Στὸ τέλος, ὁ πατέρας τὸ ξέχασε καὶ ἡ δυσαρέσκεια μὲ τὴν ὁποία μὲ παρατηροῦσε ἐξαφανίσθηκε.

Ὅσον ἀφορᾶ ἐμένα, οἱ κακὲς σκέψεις καὶ ἡ μελαγχολία μοῦφυγαν τελείως. Ἀλλαξα ὁλωσδιόλου. Ἤμουν τώρα ὡραία, συμπαθητική. Τὰ χαρακτηριστικά μου ἦσαν κανονικά, τὸ δέρμα μου δροσερό, καθαρό. Βλέμματα θαυμασμοῦ μὲ συνώδευαν στὸ δρόμο. Ἤμουν ἐλκυστική. Βρῆκα ἀμέσως δουλειὰ δίχως δυσκολία. Δὲν ἦταν ἐξαιοετική, ἀλλὰ μοῦ ὑπέσυνετο πολλά. Προσελήφθηκα σὲ μιὰ Ἕνωση, ὡς δακτυλογράφος μὲ δέα πέντε δολλάρια τὴν ἑβδομάδα.

●

Γ'

Ὁ δρόμος μιᾶς ζωῆς καινούργιας, διαφορετικῆς, γεμάτης ἀπὸ συγκινήσεις καὶ ποικιλία, ἀνοίχτηκε μπροστά μου. Ἔπαψα πιὰ νὰ συλλογίζωμε ὅλη τὴν ὥρα τὸν ἑαυτό μου. Τὸ παληό, παιδικὸ συναίσθημα τῆς κατωτερότητος ἐξαφανίσθηκε. Τὸ διαδέχθηκε ἡ αὐτοπεποίθησις, ἡ ἰσορροπία καὶ ἡ εὐδιαθεσία. Γνώριζα ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ συναντοῦσα, μὲ συμπαθοῦσαν καὶ τοὺς ἀγαποῦσα. Τὰ Σαββατόβραδα καὶ οἱ Κυριακὲς δὲν ἦσαν πιὰ ἀνιαρὲς καὶ πληκτικὲς γιὰ μένα. Ἤμουν σὰν καὶ τ' ἄλλα κορίτσια. Εἶχα φίλους. Πήγαινα στὶς πλάζ. Οἱ τρεῖς νεοοοὶ συνάδελφοί μου στὸ γραφεῖο, δὲν ἔβλεπαν τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ μὲ πλησιάσουν. Ἔβγαινα ἔξω μαζί τους καὶ τοὺς συμπαθοῦσα ὅλους ἐξ ἴσου. Ἦσαν εὔθυμοι, ἀνοιχτόκαρδοι, κι' ἐγὼ λαχταροῦσα τὸ γέλιο, τὰ νειάτα, τὴν καλὴ καρδιά!

Ἀ! εἶναι ὡραῖο νὰ ζῇ κανείς!

Ὅλη μου ὅμως τὴ ζωὴ τὴν ἄλλαξε ἡ ἐμφάνισις τοῦ Καρόλου Φοαίπν.

Τὸν συνήντησα κάποιο βράδυ στὸ θέατρο. Μὲ εἶχε συνοδεύσει κεῖνο τὸ βράδυ στὸ θέατρο ἕνας περίφημος καὶ σπάτσλος γλεντζὲς ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας, ὁ Ἐρρῖκος Οὐάϊντλι, καὶ ἐκεῖνος μὲ συνέστησε στὸν Κάρολο. Ἦσαν φίλοι ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς γνωριμίας μας αὐτῆς ἦταν νὰ μὴν ἀντιληφθῶ ἀπολύτως τίποτε, ἀπὸ τὴν δεύτερη καὶ τρίτη πράξη τοῦ ἔργου. Τὰ μάτια μου ἦσαν καρφωμένα στο θεωρεῖον τοῦ Καρόλου. Κατὰ τὰ διαλείμματα, ξανασυναντηθήκαμε.

Γιὰ μένα, στὸν γεμᾶτο ἀπὸ κόσμο προθάλαμο τοῦ θεάτρου, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κάρολο. Μόνο τὰ καστανὰ μάτια του μὲ θαύμαζαν καὶ τὰ θαύμαζα. Ἐπιθυμοῦσα ὁλόψυχα νὰ μὲ ἀπομονώσῃ σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ νὰ μοῦ ζητήσῃ νὰ τὸν ξαναδῶ.

Δὲν τὸ ἔκαμε ὅμως. Ὅταν φεύγαμε ἀπὸ τὸ θέατοο, δὲν συναντηθήκαμε. Εἶχε πάει μὲ μερικοὺς φίλους του. Ρώτησα τὸν Ἐρρῖκο, γι' αὐτόν, ὅσο μποροῦσα φυσικώτερα. Μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ Κάρολος ἦταν σχεδιαστὴς καὶ πολὺ καλὸς μάλιστα.

Ὅσο δὲν ἄκουα τίποτε, οὔτε μποροῦσα νὰ συναντήσω τὸν Κάρολο τὶς ἑπόμενες μέρες, τόσο τὸ παληὸ σαράκι τοῦ αἰσθήματος τῆς κατωτερότητος, ξανάρχισε νὰ μὲ τρώγῃ. Χωρὶς ἄλλο ἔσφαλα νὰ νομίζω ὅτι ἔδωσε προσοχὴ καὶ σημασία σὲ μένα στὸ θέατρο. Ἤμουν ἀνόητη. Ἀφοῦ δὲν μοῦ ζήτησε οὔτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου μου! Πῶς φαντάσθηκα ἀλήθεια ὅτι μὲ συνεπάθησε; Προσπαθοῦσα νὰ τὸν δικαιολογήσω ὅτι δὲν ἤθελε νὰ μὲ ρωτήσῃ μπροστὰ στὸν Ἐρρῖκο. Εὕρισκα ὅμως ὅτι αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀνόητο ἐπιχείρημα. Ὅταν ἕνας ἄνδρας ἐνδιαφέρεται γιὰ ἕνα κορίτσι, πάντα βρίσκει τὸν τρόπο νὰ τὸ συναντήσῃ.

Προσπάθησα νὰ ξεχάσω, βγαίνοντας συχνότερα μὲ τοὺς φίλους τοῦ γραφείου μου. Ἡ ζωὴ ὅμως εἶχε χάσει πιὰ τὴν ὁμορφιά της γιὰ μένα. Τίποτε δὲν μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Καμμιὰ ἀπόλαυση. Καμμιὰ χαρά!

Ἕνα ἀπόγευμα, κατὰ τὶς πέντε, τὴν ὥρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαταλείψω τὸ γραφεῖο, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ὁ Κάρολος!

—Διερωτῶμαι ἂν μὲ θυμᾶσθε; μοῦ εἶπε.

Ἂν τὸν θυμόμουνα! Μὰ μήπως καθημερινὰ δὲν ἔβλεπα τὰ ὡραῖα, γεμάτα ζωὴ καὶ φλόγα μάτια του, τὰ αἰσθησιακά του χείλη, τὸ σπάνιο χαμόγελό του;

—Πῶς ἀνακαλύψατε τὸν ἀριθμό μου; ρώτησα μ' ἀδύνατη φωνή, γεμάτη χαρά.

—Τηλεφώνησα στὸν Ἐρρῖκο, εἶπε διστακτικά. Ὁ Ἐρρῖκος κι' ἐγὼ εἴμεθα πολύ, πάρα πολὺ φίλοι καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἐμποδίσω σ' ἕνα αἴσθημά του ποὺ ἴσως νὰ ἦταν σοβαρό Γι' αὐτό, τὸν ρώτησα ἂν συνέβαινε τίποτε μεταξύ σας. Θυμώνετε γι' αὐτό;

Νὰ θυμώσω ποὺ ὑπῆρξε τόσο τίμιος ἀπέναντι σ' ἕναν φίλο του;

—Ὄχι... ὄχι... συνεχίσατε, τοῦ εἶπα.

—Μοῦ εἶπε ὅτι ὅσον καὶ ἂν τὸ ἤθελε, δὲν ἔχει ἐν τούτοις κανένα δικαίωμα ἐπάνω σας. Ξαφνικά, ἅμα μοῦ ἔδωκε τὶς διαβεβαιώσεις αὐτές, μοῦ γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ σᾶς ξανασυνανσήσω, ἔτσι, τυχαία! Θὰ ἤθελα μόνο νὰ σᾶς συναντήσω σύντομα...

Γέλασα. Μιὰ κρυφὴ χαρὰ μὲ πλημμύριζε. Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε:

—Ἀπόψε, μὶς Ἐδίθ θὰ δειπνήσουμε μαζί. Θὰ σᾶς περιμένω στὸ πεζοδρόμιο ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι στὸ γραφεῖό σας!

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτό μας ραντεβοῦ.

Ἀφοῦ φάγαμε, κάναμε περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Δὲν μὲ ἄγγιξε διόλου. Μιλούσαμε καὶ γελούσαμε ὅλη τὴ νύχτα. Ἦταν δύο ἡ ὥρα τὸ πρωῒ ὅταν γυρίσαμε στὸ σπίτι.

Ἡ μητέρα δὲν εἶχε κοιμηθῆ ἀκόμα. Μὲ περίμενε. Ἤθελε πάντα νὰ ξέρῃ ποῦ ἤμουνα. Αὐτὸ μ' ἐξενεύριζε ἄλλοτε, ἀλλὰ ἐκείνη τὴν βραδυά, ἔτρεξα καὶ τὴν ἀγκάλιασα τόσο σφιχτά, ὥστε ξεφώνισε.

Τότε, γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ πρώτη φορὰ — μέσα στὴν ἐρωτική μου παραζάλη (κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔνοιωσα αὐτὸ τὸ συναίσθημα)— ἀντελήφθην πόσο ἀδύνατη κι' ἀσθενικὴ ἦταν ἡ μητέρα μου. Τρόμαξα. Ξέχασα ὅμως ἀμέσως τὸν τρόμο ποὺ αἰσθάνθηκα, μόλις μίλησε.

—Φαίνεσαι τόσο εὐτυχισμένη, Ἐδίθ. Ἀγαπᾶς!

—Πῶς τὸ ξέρεις, μητέρα;

—Εἶναι γραμμένο, πάνω σ' ὅλο σου τὸ πρόσωπο, ἀγαπημένη μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μᾶς παρουσιάσῃς τὸν νέο αὐτό. Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσωμε!

—Ἀ! Εἶναι θαυμάσιος ἄνθρωπος. Διαφέρει τελείως ἀπὸ τοὺς ἄλλους νέους. Μὲ μεταχειρίζεται σὰν κάτι το ἐξαιρετικὰ πολύτιμο.

Ἡ μητέρα μου δὲν εἶπε τίποτε. Μ' ἀγκάλιασε μόνο μὲ στοργή.

●

Δ'

ΖΟΥΣΑ εὐτυχισμένη ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Οἱ ὧρες ποὺ περνοῦσα μαζὶ μὲ τὸν Κάρολο ἦσαν παραδεισιακές. Πολλὲς φορὲς ρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου, ἂν ὁ Κάρολος μ' ἀγαποῦσε στ' ἀλήθεια, ὅπως ἀγαπᾶ ἕνας ἄνδρας ἕνα κορίτσι ποὺ πρόκειται νὰ τὸ παντρευτῇ. Δὲν εἶχα καμμιὰ ἀπόδειξη γι' αὐτὸ κι' ὅμως τὸ αἰσθανόμουνα βαθύτατα. Πράνματι, ποτέ του δὲν μιλοῦσε τε γιὰ ἔρωτα, οὔτε γιὰ γάμο. Καὶ πολλὲς φορές, ὅταν βρισκόμουν μακρυὰ ἀπ' αὐτόν, τρομερὰ ἐρωτήματα μὲ βασάνιζαν. Δὲν μοῦ εἶχε μιλήσει ποτέ, ὅπως ἕνας ἄνδρας μιλεῖ σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶ. Γιατὶ τάχα; Μήπως, ὑπῆρχαν στὴν ψυχή του ἄλλες γυναῖκες, περισσότερο ἀξιέραστες ἀπὸ μένα; Μήπως ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους τῶν μοντέρνων ἐκείνων νέων ποὺ δὲν θέλουν νὰ δεσμεύσουν τοὺς ἑαυτούς των μὲ μιὰ ὑπόσχεση γάμου; Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ γινόταν ἐφιάλτες γιὰ μένα. Κι' ὅμως εἶχε μπῆ τόσο βαθειὰ μέσα στὴ ζωή μου!

Ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ μὲ βασάνιζαν περισσότερο οἱ σκέψεις αὐτές, συνέβη κάτι ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεγάσω ποτὲ στὴ ζωή μου:

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ περίπατο, ἕνα φθινοπωρινὸ βράδυ, περιφερόμεθα γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Ἦταν τὸ πέμπτο ραντεβοῦ μας. Τὸ φεγγάρι ὁλοστρόγγυλο μεσουρανοῦσε καὶ τὸ χλωμό του φῶς, ἔκανε τὴ φύση νὰ φαίνεται διαφορετική.

Ξαφνικά, αἰσθάνθηκα μιὰ τρομερὴ ἐπιθυμία, νὰ τὸν φιλήσω. Ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν ἐπιθυμοῦσα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ ζωή, Σφίχτηκα κοντά του, κι' αἰσθάνθηκα τὰ χέρια του νὰ μὲ περιβάλουν. Τὰ χείλη του ἦταν πλασμένα γιὰ τὰ δικά μου, καὶ τὰ χέρια του γιὰ τὸ κορμί μου.

Δὲν ξέρω πόσο διήρκεσε αὐτὸ τὸ οὐράνιο ἀγκάλιασμα, Τὸ διέκοψε ἡ ἀπαίσια σειρῆνα ἑνὸς αὐτοκινήτου τῶν Πρώτων Βοηθειῶν. Μοῦ φάνηκε ὅτι δὲν βρισκόμουν στὴν ἀγκαλιά του παρὰ ἕνα μόλις δευτερόλεπτο. Τὸ νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο ἐρχόταν κατὰ πάνω μας κι' ἡ σιλουέττα του ἔπαιρνε ἀπαίσιες διαστάσεις μέσα στὴν νύχτα. Τέλος σταμάτησε κατάντικρύ μας. Δυὸ ἄνθρωποι πήδησαν ἀπ' αὐτὸ καὶ χάθηκαν τρέχοντας μέσα στὸ σπίτι μου.

Τότε μόνο ὕψωσα τὸ βλέμμα πρὸς τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ μας. Ἦταν ἄπλετα φωτισμένα, ἂν κι' ἦταν δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

—Κάτι συμβαίνει! φώναξα φοβισμένη κι' ἔτρεξα μέσα.

Ἀνέβηκα τὴ σκάλα. Ὁ Κάρολος μὲ ἀκολουθοῦσε,

Στὸν διάδρομο συνήντησα δύο ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι μετέφεραν στὸ ἀμφιθέατρο τὴ μητέρα μου. Πληροφορήθηκα ἀμέσως ὅτι ὁλωσδιόλου ἀπροσδόκητα ἀρρώστησε κι' ὅτι ἐπεβάλλετο ἀμέσως ἡ ἐγχείρηση. Τὴν μετέφεραν λοιπὸν στὸ νοσοκομεῖο.

Ἡ ἐγχείρηση θὰ γινόταν τὴν ἑπομένη Τῆς ἔκαμαν ναρκωτικὲς ἐνέσεις γιὰ νὰ κοιμηθῆ ὡς τὸ πρωΐ.

Ὅ,τ' ἂν βρεθήκαμε στὸ σπίτι, προσπαθήσαμε νὰ παρηγορήσω τὸν πατέρα. Μὲ κύτταζε τόσο παράξενα, σὰν νὰ μὴ μ' ἀνεγνώριζε.

—Θ' ἀνθέξῃ, δὲν εἶναι ἔτσι; ἐπανέλαβε ἐπιμόνως διαρκῶς.

—Καὶ βέβαια θ' ἀνθέξῃ, πατέρα, τὸν διαβεβαίωνα ἐγώ, ἐνῷ ἡ φωνή μου ἔτρεμε.

—Πιστεύω ὅτι θὰ σοῦ εἶχε πῆ, συνέχισε ὁ πατέρας, ὅτι ὁ γιατρὸς ἐδόθη κι ἔξῃ μῆνες τὴν συνεβούλευσε νὰ κάμῃ μιὰ ἐγχείρηση. Αὐτὸ συνέβη πρὶν πάρῃς τὸ δίπλωμά σου. Διαρκῶς ὅμως τὴν ἀνέβαλλε, Ἀπόψε τὴν ἀκούσα ν' ἀναστενάζῃ βαρειά. Δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ περισσότερο τοὺς πόνους της. Ἡ ἐγχείρησις θὰ εἶναι δαπανηρὰ καὶ χρειάζεται ἰδιαίτερο θάλαμο καὶ ἰδιαίτερη νοσοκόμο. Πρέπει ὅμως νὰ κάμωμε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὴν σώσωμε. Εὐτυχῶς ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖνα τὰ τριακόσια πενῆντα δολλάρια, ποὺ κατωρθώσαμε νὰ ἐξοικονομήσουμε. Ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ ὑπερβοῦν ὅλα μαζὶ τὸ ποσὸν αὐτό. Ἔλα, Ἐδίθ! Δόσε μου τὸ βιβλιάριο τῶν καταθέσεων ἀπὸ τὸ συρτάρι τῆς τουαλέττας τῆς μητέρας σου. Πρέπει νὰ πάω αὔριο στὴν πόλη γιὰ ν' ἀποσύρω τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν Τράπεζα.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε μέχρι διαρρήξεως. Πῆρα ἐν τούτοις τὸ βιβλιάριο καὶ τοῦ τὸ ἔδωσα. Τοῦ ρίξε μιὰ ματιὰ καὶ ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτος ἀρκετὴ ὥρα Στὸ τέλος ἔστρεψε τὸ βλέμμα του σὲ μένα. Δὲν περιγράφεται τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

—Τί εἶν' αὐτό; μουρμούρισε παραπονεμένα σὰν παιδί... Ὑπάρχουν μόνον ἑβδομήντα δολλάρια! Ξέρεις ἐσὺ τίποτε; Μίλησε! Πές μου!

Τοῦ ἐξήγησα μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση. τὶ ἔγιναν τὰ χρήματα. Τοῦ εἶπα ὅτι ἦταν ψέμματα, πὼς ἡ ἐγχείρηση τοῦ προσώπου μου δὲν εἶχε στοιχίσει τίποτε, κι' ὅτι εἴχαμε ξοδεύσει γι' αὐτὴν τριακόσια δολλάρια.

Ὁ θυμός του ξέσπασε τρομερός.

—Γιὰ μιὰ ματαιοδοξία σου, φώναξε, σπατάλησες τὰ χρήματα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σώσουν τὴ μητέρα σου! Νὰ πᾶς τώρα καὶ νὰ βρῆς τὰ χρήματα γιὰ τὸ νοσοκομεῖο, τὴν νοσο-

κόμο, τὰ φάρμακα!..

—Δὲν ξέρω ποῦ νὰ βρῶ τὰ χρήματα, μουρμούρισα.

—Βέβαια ποῦ νὰ τὰ βρῆς! 'Εσὺ ξέρεις μονάχα νὰ παίρνῃς! Νὰ σπαταλᾶς! 'Εγὼ θὰ βρῶ τὰ χρήματα. Πρέπει νὰ τὰ βρῶ. 'Ο Θεὸς ξέρει ποῦ καὶ πῶς... Ὅμως πρέπει νὰ τὰ βρῶ, ἔστω κι' ἂν ἀναγκασθῶ νὰ κλέψω..

—Σηκώθηκε, σπρώχνοντας μ' ἔβγαλε ἔξω. Τὸν ἤκουσα νὰ ντύνεται. Σὲ λίγο βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Κάθησα μπρὸς στὸ παράθυρο τρέμοντας καὶ δυστυχισμένη. Τὰ ξημερώματα μὲ βρῆκαν ἐκεῖ. 'Ο πατέρας δὲν εἶχε ἐπιστρέψει ἀκόμα. 'Η σκέψη μήπως τοῦ συνέβηκε τίποτε, ἄρχισε νὰ μὲ βασανίζῃ.

Ε'

ΟΤΑΝ προχώρησε λίγο ἡ 'μέρα, πῆγα στὸ νοσοκομεῖο. Στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς συνάντησα τὸν πατέρα ποὺ περίμενε. 'Η ἐγχείρηση εἶχε ἀρχίσει. Τὸ πρόσωπό του, ζαρωμένο, κατάχλωμο, ἦταν ξένο γιὰ μένα.

—Βρήκατε χρήματα; τὸν ρώτησα, δειλὰ καὶ μὲ πολὺ κόπο.

—Χρήματα! γέλασε πικρά. Στὴν πόλη αὐτή, εἴμαστε οὐσιαστικὰ ξένοι. Δὲν ἔχω φίλους γιὰ νὰ μὲ δανείσουν, Κανεὶς δὲν μὲ ξέρει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γραφεῖο, καὶ ἐκεῖ δὲν πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι ἔχω ἀνάγκη νὰ δανεισθῶ. Δὲν θέλουν ὑπαλλήλους ποὺ δὲν ἔχουν οἰκονομίες καὶ χρειάζονται δάνεια.

'Ο γιατρὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο καὶ μίλησε τοῦ πατέρα στὸ χῶλλ. Τέντωσα τ' αὐτί μου καὶ τὸν ἄκουσα ποὺ τοῦ ἔλεγε νὰ μὴν στενοχωρῆται. 'Ο πατέρας τοῦ ἀπήντησε ὅτι ἡ μητέρα πρέπει νὰ ἔχῃ ὅ,τι τῆς χρειάζεται.

Μόνο τὸ μεσημέρι πληροφορηθήκαμε ὅτι ἡ ἐγχείρηση εἶχε τελειώσει. 'Η μητέρα ἦταν ἀποκοιμησμένη. Δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ τὴν δοῦμε.

Κατὰ τὶς ἀτέλειωτες ὧρες τῆς ἀναμονῆς, ὁ πατέρας δὲν μοῦ μιλοῦσε. Ὅσες φορὲς ἐπεχείρησα νὰ τὸν παρηγορήσω, μὲ παρατηροῦσε μὲ βλέμμα γεμᾶτο μῖσος κι' ἐχθρότητα, Τὸ ἀπόγευμα μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ δοῦμε τὴ μητέρα. Σταθήκαμε στὴν πόρτα καὶ τὴν κυττάζαμε. Δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ μποῦμε καὶ νὰ τῆς μιλήσουμε. 'Η ὠχρότης τοῦ προσώπου της, μὲ συνετάραξε μόλις τὸ ἀντίκρυσα. Ὠ! Τώρα θὰ ἔκανα τὸ πᾶν γι' αὐτήν. Μόνο νὰ ἠνόταν καλά!

Κάποια ὅμως μυστικὴ φωνή, μοῦ ψιθύριζε, χωρὶς οἶκτο, μὲ σκληρότητα: «Πολὺ ἀργά! Δὲν μπορεῖς νὰ κάμῃς πιὰ τίποτε γι' αὐτήν. Εἶναι πολὺ ἀργά!»

Διέσχισα τὸ χώλλ, τυφλωμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ἔξω, ὁ Κάρολος μὲ περίμενε. Στὸ ἀνήσυχο κι' ἐρωτηματικὸ βλέμμα του, βρῆκα—μιὰ γλυκειὰ ἀνακούφιση. 'Ο πατέρας, ὅταν τοῦ τὸν συνέστησα, τὸν κύτταξε μὲ ἐχθρικὸ βλέμμα, καὶ γιὰ μιὰ τρομερὴ στιγμὴ σιωπῆς ποὺ μεσολάβησε, νόμισα ὅτι θὰ τοῦ ἔλεγε γιὰ τὴν πλαστική μου ἐγχείρηση, καὶ τὰ χρήματα ποὺ κατεσπατάλησα. Δὲν ἤθελα ὁ Κάρολος νὰ ἐξέρῃ...

—Θάχῃς τὴν καλωσύνη, Κάρολε, νὰ μὲ πᾶς στὴν πόλη; τοῦ εἶπα γρήγορα, σύροντάς τον μακρυά. Πρέπει νὰ ἐργασθῶ τὶς ὑπόλοιπες ὧρες τοῦ ἀπογεύματος, ὧς τὴν ὥρα τῶν ἐπισκέψεων στὸ νοσοκομεῖο.

●

Ὠ! πόσο ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ κι' ἀναπάντεχο δυστύχημα, ἐπιθυμοῦσα ν' ἀφιερωθῶ στὸν πατέρα, νὰ τὸν ἐνισχύσω καὶ νὰ ἐνισχυθῶ ἀπ' αὐτόν! Δὲν εἶχα στὴ σκέψη μου τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτόν. Οὔτε τὸν Κάρολο. Αὐτὸν θὰ τὸν σκεπτόμουν ἀργότερα, 'Η καρδιά μου ἦταν συντριμμένη κάτω ἀπὸ τὴν πρώτη, τὴν πραγματικὴ μεγάλη θλίψη ποὺ ἀντιμετώπιζα στὴ ζωή, κι' ὁ πατέρας μου ἦταν ζαλισμένος.

Μετὰ τὴν κηδεία, ἦλθαν ὅλοι οἱ λογαριασμοί. 'Ο πατέρας τοὺς πλήρωσε. Θὰ ἔπρεπε ἀπὸ κάπου νὰ εἶχε δανειστῆ... Δὲν τολμοῦσα ὅμως νὰ ρωτήσω ἀπὸ ποῦ. 'Από τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμαθε σὲ τί σπατάλησα τὶς οἰκονομίες τους, μοῦ μιλοῦσε ἐλάχιστα.

Αἰσθανόμουνα τὸν ἑαυτό μου τόσο ὑπεύθυνο γιὰ τὴν πικρὰ θλίψη ἡ ὁποία τὸν κατέτρωγε, ὥστε ἀνέβαλα ὅλες μου τις συναντήσεις μὲ τὸν Κάρολο κατὰ τὶς πρῶτες φοβερὲς νύχτες τοῦ πένθους. Παρ' ὅλη ὅμως τὴν φροντίδα ποὺ κατέβαλλα γιὰ τὸν πατέρα, ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ σὲ μένα, ὑψωνότανε ἕνα τεῖχος. Τὰ νεῦρα μου ἄρχισαν νὰ κλονίζωνται. Ἄρχισα νὰ μισῶ τὴν κατοικία ἐκείνη, ποὺ μ' ὅλα ταῦτα ἦταν ὧς τότε τὸ σπίτι μου, 'Επιθυμοῦσα νὰ φύνω ἀπὸ ἐκεῖ, νὰ πάω νὰ μείνω σ' ἕνα ἐπιπλωμένο δωμάτιο. Δὲν ἤθελα ὅμως ν' ἀφήσω τὸν πατέρα.

ΣΤ'

ΚΑΠΟΙΟ βράδυ, ποῦχα γυρίσει νωρὶς στὸ σπίτι καὶ κατέγινα νὰ ἑτοιμάσω τὸ φαγητό, ἕνας ἄνθρωπος χονδρός, μὲ παχειὰ μουστάκια, χτύπησε τὴν πόρτα καὶ ζήτησε τὸν πατέρα.

—Πὲς στὸ γέρο σου ὅτι εἶναι ὁ τρίτος μήνας ποὺ καθυστερεῖ τὸν τόκο, καὶ δὲν μποροῦμε νὰ περιμένουμε γιὰ τὰ λεφτά μας, μοῦ εἶπε. — Πές του ἀκόμη, πὼς ἔχουμε πολλοὺς τρόπους νὰ κάνωμε τοὺς κακοπληρωτὲς νὰ πληρώνουν.

Ὅταν ὁ πατέρας ἐπέστρεψε στὸ σπίτι, ὕστερ' ἀπὸ μιάμιση ὥρα καὶ τοῦ εἶπα γιὰ τὴν ἐπίσκεψη, ἔγινε κατακίτρινος.

—Ἀπὸ ποῦ δαιείστηκες τὰ λεπτά, πατέρα; τὸν ρώτησα.

—Τί σὲ νοιάζει;

Καὶ τὰ λόγια του ἔπεσαν πάνω μου σὰν μαχαιριές.

—Ὅσο σκέπτομαι, συνέχισε, ὅτι ἡ μητέρα σου ἀνέβαλλε διαρκῶς τὴν ἐγχείρηση, ἐπειδὴ σοῦ εἶχε δώσει τὰ λεπτὰ γιὰ τὴν περίφημη μύτη σου!... Ἂν ἔκαμνε τὴν ἐγχείρηση πρωτήτερα, τὸν 'Ιούνιο, σήμερα θὰ ζοῦσε ἀκόμα!

Στηρίγθηκα στὴν πόρτα, κλείνοντας τὰ μάτια μου. Τὰ λόγια του μοῦ προκαλοῦσαν τεράστιο, ἀπερίγραπτο πόνο. Νάταν τάχα ἀλήθεια; Εἶχα, λοιπόν, χωρὶς νὰ θέλω, σκοτώσει τὴν μητέρα μου;

Δὲν ἤμουν σὲ κατάσταση, οὐδ' οὔτε καὶ ἄξια νὰ κάνω παρέα μὲ καθὼς πρέπει ἀνθρώπους. Οὔτε ἀκόμα γιὰ τὸν Κάρολο. Δὲν ἤμουν ἄξία. Ἂν ἤξερε! Ἂν μάθαινε! Θὰ μὲ περιφρονοῦσε κι' αὐτὸς σὰν τὸν πατέρα μου. Ἕνας μονάχα τρόπος ὑπῆρχε νὰ μὴ τὸ πληροφορηθῇ: Νὰ διακόψω τὶς σχέσεις μου μαζί του. Στὴ σκέψη αὐτή, ὅλη ἡ ἀνωτερότης τῆς ψυχῆς του, ἡ γλυκειὰ παρηγοριὰ ποὺ στάλαζε στὸ εἶναι μου ἡ συντροφιά του, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀρρώστειας τῆς μητέρας μου, ἡ εὐγενικιὰ συμπεριφορά του κι' ἡ εἰλικρινὴς συμμετοχή του στὴ θλίψη μου ὅταν ἐκείνη πέθανε, τὰ θερμὰ φιλιά του, τὴ βραδυὰ ποὺ ἀρρώστησε, ὅλ' αὐτὰ γέμιζαν τὸ εἶναί μου, τριγύριζαν διαρκῶς στὸ μυαλό μου. Πῶς μποροῦσα νὰ τὸν ἀφήσω; Τί θ' ἀξιζε ἡ ζωή μου δίχως αὐτόν; Θὰ ἦταν ἕνα μονότονο πήγαινε κι' ἔλα μεταξὺ γραφείου καὶ σπιτιοῦ.

Τὴν ἑπομένη αἰσθάνθηκα νὰ μὲ καίῃ ὁ πόθος νὰ συναντήσω τὸν Κάρολο. Ἤθελα νὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Περίμενα ὁλόκληρο τὸ ἀπόγευμα νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ, ὅπως συνήθως, μάταια. Στὶς πέντε, πῆρα τὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησα τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἐργαστηρίου του. Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα κάμει ποτὲ ὡς τότε. Ὅμως δὲν ἦταν ἐκεῖ. Τότε μόλις σκέφθηκα ὅτι ὁ Κάρολος θᾶχε ἴσως κουρασθῆ νὰ μοῦ τηλεφωνῆ, ζητώντας μου ραντεβοῦ, τὸ ὁποῖον διαρκῶς ἀρνιόμουνα, Πάντα ὁ ἔρως ἑνὸς ἀνδρὸς εἶναι ἀβέβαιος. Ἴσως στὴ ζωή του νὰ μπῆκε κάποια ἄλλη. Τὸ μαρτύριο τῆς ζήλειας τὸ ὁποῖο προσετίθετο τώρα στὸν ἐκνευρισμό μου, μὲ παρέλυε κυριολεκτικά. Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια μου.

Καθὼς ἀνέβαινα τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ, αἰσθάνθηκα κάποια ἀποπνικτικὴ ὀσμή. Μύριζε φωταέριο. Πανικοβλήθηκα, ἔτρεξα, καὶ τόσος τρόμος κι' ἀνυπομονησία μὲ κατεῖχε, ὥστε παρ' ὀλίγο νὰ σπάσω τὸ κλειδὶ καθὼς προσπαθοῦσα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα. 'Ο πατέρας μου βρισκόταν στὴν κουζίνα ἀναίσθητος. Εἶχε ἀνοίξει τὸ φωταέριο κι' εἶχε κλείσει ἑρμητικὰ πόρτες καὶ παράθυρα!

Ἔκλεισα τὸ φωταέριο, ἄνοιξα τὰ παράθυρα κι' ἔτρεξα στὸ γειτονικὸ τηλέφωνο. Σὲ λίγο, εἶχαν φθάσει οἱ Πρῶτες Βοήθειες. Μετὰ τὶς πρῶτες περιθάλψεις, ὁ γιατρὸς εἶπε ὅτι ὁ πατέρας θὰ ἐσώζετο, ἐὰν δὲν προσεβάλλετο ἀπὸ πνευμονία.

Τὴν ἑπομένην, ὅταν ξύπνησα, τὸν βρῆκα καλλίτερα. Τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ πῇ γιατὶ τὸ εἶχε κάμει αὐτό. Στὴν ἀρχὴ ἐπεχείρησε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀπόσταση τῆς περιφρόνησης καὶ τῆς ἐχθρότητας ποὺ μᾶς χώριζε, ἀλλὰ τὰ δάκρυά μου τὸν ἔκαμψαν. Γίνηκε ὁ στοργικὸς πατέρας ποὺ ἦταν ἄλλοτε, καὶ γιὰ λίγα λεπτά, ἀγκαλιασμένοι κλαίγαμε μαζί. Αὐτὸ μοῦ ἔκαμε πολὺ καλό!

'Η ἱστορία ἦταν ἁπλούστατη: 'Ο ἀσχημάνθρωπος ποὺ τὸν εἶχε ζητήσει, ἦταν ἕνας ἀπάνθρωπος τοκογλύφος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ πατέρας εἶχε δανεισθῆ πεντακόσια δολλάρια.

—Δὲν μποροῦσα νὰ βρῶ λεπτὰ γιὰ νὰ πληρώσω τὸν ἐξωφρενικὸ τόκο ποὺ μοῦ εἶχε ἐπιβάλλει, συνέχισε μὲ πόνο. Ὅμως δὲν μποροῦσα τότε νὰ βρῶ ἄλλοῦ τὰ χρήματα. Τώρα — δὲν μπόρεσα νὰ πληρώσω τὴν τρίτη δόση — καὶ ὁ μισθός μου κατασχέθηκε... Αὐτὸ ἔγινε αἰτία ν' ἀπολυθῶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο. 'Ο προϊστάμενός μου μοῦ εἶπε ὅτι ὁ κανονισμὸς ἦταν αὐστηρότατος, 'Η ἑταιρία ἀπέλυε ὅλους ὅσων ὁ μισθὸς κατείσχετο γιὰ χρέη.

Ἔτσι ὁ πατέρας βρέθηκε χωρὶς δουλειὰ σ' ἐποχὴ ποὺ ἡ ἐξεύρεση ἐργασίας ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς νέους ἦταν δύσκολη. Ὕστερ' ἀπ' αὐτό, δὲν τοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας.

—Ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ σὲ ξαναπροσλάβουν;

—Μόνον ὅταν πληρώσω τὰ χρέη μου...

—Ἐγὼ θὰ βρῶ τὰ χρήματα! εἶπα τότε.

—Πῶς; μὲ ρώτησε ἀνήσυχα.

—Θὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ τὰ ἐξοικονομήσω. εἶπα.

Πῶς ὅμως; Μόνον ἀπὸ τὸν Κάρολο θὰ μποροῦσα νὰ τὰ ζητήσω. Ἂν τοῦ ἔλεγα, πόσο μοῦ ἦσαν ἀπαραίτητα, θὰ μοῦ τὰ ἔδιδε σίγουρα. Ἤξερα πὼς εἶχε κάτι οἰκονομίες.

●

Ζ'

ΤΟ βράδυ, ὅταν κοιμήθηκε ὁ πατέρας, βγῆκα ἔξω, ἀψηφώντας τὴ ραγδαία βροχή. Ἔπρεπε νὰ βρῶ τὰ χρήματα. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ κάμω κάτι γιὰ τὴ μνήμη τῆς μητέρας μου ποὺ τόσο εἶχα λυπήσει ὅταν βρισκόταν στὴ ζωή.

Πῆρα τὸ λεωφορεῖο καὶ κατέβηκα στὴ συνοικία ποὺ κατοικοῦσε ὁ Κάρολος. Τότε μόνο σκέφθηκα ὅτι μποροῦσε νὰ μὴν βρίσκεται σπίτι. Εὐτυχῶς ἦταν ἐκεῖ. Μιὰ φοβερὴ ντροπὴ μὲ κατακυρίευσε.

—Ἐδῶ. φώναξε, γιατὶ τρέμεις;

Ἦταν τόσο γλυκό, τόσο ἀνακουφιστικὸ γιὰ μένα ν' ἀκούσω τὴ φωνή του.

Γιὰ μιὰ στιγμή, λησμόνησα γιὰ ποιὸ σκοπὸ τὸν εἶχα ἐπισκεφθῆ.

'Ακούμπησα σ' ἕνα κάθισμα, ἐνῷ αὐτὸς μοῦ ἀφαιροῦσε τὰ μουσκεμένα παπούτσια μου. Συνῆλθα λίγο καὶ κύτταξα γύρω μου. Ὅλα ἦσαν νοικοκυρεμένα ἐκεῖ μέσα.

Ἤθελα νὰ μιλήσω, δὲν εὕρισκα ὅμως λόγια.

—Ἦλθα... Ὠ! Κάρολε. Ἦλθα γιατὶ εἶχα τόσο καιρὸ νὰ σὲ δῶ! τοῦ εἶπα.

Ἦταν τὸ τελευταῖο πρᾶγμα ποὺ εἶχα σκοπὸ νὰ τοῦ πῶ. Ἦταν ὅμως ἀλήθεια!

—Μὴ φωνάζῃς, ἀγάπη μου! εἶπε καὶ βρεθήκαμε καὶ οἱ δυὸ δίχως νὰ τὸ νοιώσουμε στριμωγμένοι στὸ ἴδιο κάθισμα.

—Ἐπιθυμοῦσα νὰ σὲ δῶ ὅλη τὴν βδομάδα, μοῦ εἶπε. Τὴν τελευταία ὅμως φορὰ ποὺ σοῦ τηλεφώνησα, μοῦ ἀπάντησες μὲ τέτοιο τρόπο... μοῦ φάνηκε ὅτι ἤθελες νὰ μείνῃς ἐντελῶς μόνη. ὡσότου περάσει ἡ θλίψη σου. Ἐδῶ! Δὲν ξέρεις πόσο μ' εὐχαριστεῖ τὸ ὅτι ἦλθες σὲ μένα γιὰ νὰ παρηγορηθῆς.

Θέλησα πάλι νὰ τοῦ μιλησω γιὰ τὰ χρήματα. ἀλλὰ ἡ σκέψη μου σταματοῦσε στὰ παγερὰ λόγια τοῦ πατέρα: «Ἐσὺ δὲν ξέρεις νὰ δίνῃς· ξέρεις μόνο νὰ παίρνῃς!..»

Τάχα θὰ σκεπτόταν τὸ ἴδιο κι' ὁ Κάρολος, ἂν τοῦ ζητοῦσα χρήματα; Ὠ! πόσο θάθελα κείνη τὴ στιγμὴ νἆμαι διαφορετικιά, νὰ μὴν ἤμουνα τόσο φίλαυτη καὶ ἀπερίσκεπτη ὅσο ὑπῆρξα.

—Πρέπει τώρα, ἀγαπημένη μου, νὰ πᾶς στὸ σπίτι, ψιθύρισε ὁ Κάρολος. 'Επιθυμῶ νὰ σὲ προστατεύσω, Θέλω ὅλα νὰ τακτοποιηθοῦν. Ἀλλὰ σὲ εἰδοποιῶ... — καὶ ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια — ὅτι δὲν εἶμαι ἅγιος! Λοιπόν, τώρα πήγαινε!

Τὸ ὑποσυνείδητό μου μοῦλεγε νὰ φύγω πρὶν χάσωμε καὶ οἱ δυὸ τὴν αὐτοκυριαρχία μας. Ὅσο γιὰ μένα, δὲν ἐδίστασα οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή. ἂν δὲν ὑπῆρχε, ἡ σκέψη τοῦ πατέρα μου. Δὲν μποροῦσα ὅμως καὶ ἔχωσα τὸ κεφάλι μου βαθύτερα στὸ στῆθος τοῦ Καρόλου. Αἰθανόμουνα τοὺς γρήγορους χτύπους τῆς καρδιᾶς του, στὰ μάγουλά μου.

—Ἄσε με νὰ μείνω λίγο ἀκόμη κοντά σου, ψιθύρισα, χωρὶς νὰ σκεφτῶ τὸν κίνδυνο.

.... —.. —

Ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν ὁ Κάρολος μὲ βοήθησε νὰ ντυθῶ. 'Η στιγμὴ φαντάσθηκα ὅτι ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ τοῦ ζητήσω αὐτὸ ποὺ ἤθελα.

—Κάρολε.. ὑπάρχει κάτι ποὺ πρέπει νὰ σοῦ ζητήσω... ἄρχισα νὰ τοῦ λέω.

Ξέσπασε σὲ κεῖνο τὸ χαϊδευτικὸ γέλιο, ποὺ τόσο λάτρευα σ' αὐτόν.

—Ὠ! καταλαβαίνω, μοῦ εἶπε. 'Ησύχασε ὅμως καὶ σύντομα θὰ πάρωμε τὶς ἄδειες τοῦ γάμου. Θᾶμαι τριάντα χρόνων ἔπειτα ἀπὸ ἕξη μῆνες, καὶ θᾶμαι τελείως ἀνεξάρτητός.

●

Μετὰ ἕξη μῆνες! Ὅμως τὰ χρήματα μοῦ χρειαζόντουσαν τώρα. Καὶ τότε διέπραξα τὸ μεγαλείτερο λάθος, ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα σφάλματα ποὺ εἶχα κάμει ἐκείνη τὴ βραδυά.

—Κάρολε, εἶπα, μοῦ χρειάζονται ἀπαραιτήτως αὐτὴ τὴ στιγμὴ πεντακόσια δολλάρια, Πρέπει νὰ τὰ ἔχω τώρα ἢ πολὺ γρήγορα.

Τὰ χέρια του ἔπεσαν σὰν παράλυτα ἀπὸ πάνω μου. Γύρισε, καὶ φόρεσε ἀργὰ τὸ σακκάκι του.

Ὅταν στράφηκε πάλι σὲ μένα, τὸ πρόσωπό του ἦταν σκληρό:

—Ἤλθες λοιπὸν ἀπόψε ἐδῶ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ζητήσῃς αὐτὰ τὰ χρήματα; μὲ ρώτησε.

—Ἀγαπημένε μου, εἶπα μὲ φωνὴ γεμάτη παράπονο.... ἀφησέ με νὰ σοῦ ἐξηγήσω, νὰ σοῦ πῶ...

—Σὲ παρακαλῶ, νὰ μὲ λυπηθῆς καὶ ν' ἀφήσῃς τὶς λεπτομέρειες. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει γιὰ ποιὸν σκοπὸ χρειάζεσαι τὰ χρήματα. 'Εκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι ἡ μέθοδος ποὺ ἐχρησιμοποίησες γιὰ νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι θὰ σοῦ τὰ δώσω.

Μ' ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ μὲ κίνησε ζωηρά. Τὰ μάτια του πετοῦσαν ἄγριες φλόγες.

—Ἤλθες ἐδῶ μὲ ὁλόκληρο σατανικὸ σχέδιο, φώναξε. Φαντάσθηκες ὅτι δὲν θὰ ἀρνιόμουνα νὰ σοῦ δώσω τὰ χρήματα, ἂν μοῦ ἔπαιζες αὐτὴ τὴν ἄτιμη ἐρωτικὴ κωμωδία...

—Κάρολε.. ἀφησέ με νὰ σοῦ ἐξηγήσω... φώναζα ἀπελπισμένη.

—Πήγαινε! κραύγασε. Θὰ σὲ πάω στὸ σπίτι σου. Κι' ἡ φάρσα αὐτὴ ἂς σταματήσῃ ὧς ἐδῶ γιὰ πάντα...

Ὅταν φθάσαμε σπιτι, κατέβηκε καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Θέλησα νὰ τοῦ δώσω τὸ χέρι μου, ἀλλὰ τὸ ἀπέφυγε.

—Ἀφησέ τα αὐτά! Καὶ μὴν ξαναεπιχειρήσῃς νὰ μεταχειρισθῆς τὰ θέλγητρά σου γιὰ μένα. Ἔκαμες τὴ δουλειά σου. Αὔριο θὰ σοῦ στείλω τὰ χρήματα.

Σκέφθηκα νὰ τὰ ἀρνηθῶ, ἀλλὰ πάλι πῶς μποροῦσα; Ἐπρόκειτο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα μου. Γι' αὐτὴν θυσίασα τὰ ὄνειρά μου... μαζὶ μὲ τὴν τιμή μου.

—Καλά, εἶπα, σὰν χαμένη. Θὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω ἀπὸ τοὺς μισθούς μου. Θὰ γρειασθῆ λίγος καιρὸς γι' αὐτό, ἀλλά...

—Δὲν θέλω νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψῃς.

εἶπε ψυχρά. Ἴσως βέβαια ἡ πληρωμὴ νὰ ἦταν κάπως ἀκριβή...

'Η γεμάτη περιφρόνηση φωνή του μὲ παρέλυσε. Τώρα δὲν μὲ ἐνδιέφερε πιὰ ὅ,τι κι' ἂν μοῦ συνέβαινε. Ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸν κάμω ν' ἀντιληφθῆ ὅτι δὲν ἤμουν μιὰ πρόστυχη.

—Κάρολε, πρέπει ν' ἀκούσῃς...

—Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀρκετὰ ψέμματα ἄκουσα ἀπόψε, ἀπήντησε σκληρά.

Δὲν κοιμήθηκα κείνη τὴ νύχτα. Τὸ ἄλλο πρωῒ ὅμως κατώρθωσα νὰ βρῶ ἀρκετὴ δύναμη, ὥστε νὰ πῶ ψύχραιμα στὸν πατέρα ὅτι ὁ Κάρολος θὰ μοῦ ἐδάνειζε τὰ χρήματα. Στήλωσε τὰ μάτια του πάνω μου.

—Δανείσθηκες ἀπὸ ἕναν ἄνδρα;... εἶπε κουνώντας τὸ κεφάλι του,

—Θέλει νὰ μὲ παντρευθῆ, πατέρα, εἶπα.

Τὸ παγερὸ βλέμμα τοῦ πατέρα ἔλαμψε. Δάκρυσε μὲ πόνο. συντριμμένος. Ἔφυγα τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸν βλέπω.

Τὸ μεσημέρι μοῦ τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο. 'Η φωνή του ἦταν ἀλλοιώτικη.

—Μὲ ξαναπῆραν στὴ δουλειά.. εἶπε μὲ χαρά.

—Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ ὅλα τακτοποιήθηκαν, τοῦ ἀπήντησα.

Τακτοποιήθηκαν; Ἔτσι ἔλεγα, τὴν στιγμὴ ποὺ εἶχα χάσει ὅ,τι ἀκριβῶς μποροῦσε νὰ ἀξίζῃ κάτι στὴ ζωή μου. Ἤξερα ὅμως ὅτι μόνο ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῶ.

Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἐξοικονόμησα εἴκοσι δολλάρια ἀπ' τὸν μισθό μου. Τάστειλα στὸν Κάρολο μ' ἕνα μακρὸ γράμμα, ὅπου τοῦ ἐξέθετα ὅλη τὴν ἱστορία τῶν 500 δολλαρίων. Τὴν πλαστικὴ ἐγχείρηση, τὴν ἀρρώστεια τῆς μητέρας. τὸ δάνειο τοῦ πατέρα καὶ τὴν ἀπόλυσή του ἀπ' τὴ δουλειά. Καὶ τελείωνα:

«Θὰ σᾶς στέλνω εἴκοσι δολλάρια κάθε μῆνα, ὡσότου σᾶς ἐξοφλήσω. Τίποτα δὲν θὰ κλονίσῃ τὴν ἀπόφασή μου αὐτή. Μόνον ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ σώσω κάτι ἀπ' τὴν κουρελιασμένη μου ἀξιοπρέπεια».

Πίστευα πὼς ὁ Κάρολος θὰ ἐννοοῦσε καὶ θὰ ξαναγύριζε σὲ μένα. Οἱ μέρες ὅμως ποὺ ἀκολούθησαν, διέψευσαν τὴν τελευταία μου αὐτὴ ἐλπίδα. 'Ο Κάρολος δὲν καταδέχτηκε νὰ μοῦ δώσῃ ἀπάντησῃ. 'Η ἀπελπισία μὲ ἐκυρίευσε τελειωτικά. Ἔκλαιγα μέρα καὶ νύχτα. Ἤμουνα χαμένη...

Μὰ ἕνα βράδυ ποὺ ἐπέστρεφα μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἀντίκρυσα ξαφνικά, λίγα βήματα μακρυὰ ἀπ' τὴν πόρτα μου, τὸν Κάρολο! Ἔκαμα νὰ τραβηχτῶ, μὰ ἐκεῖνος ἔσπευσε καὶ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια.

—Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, μοῦ εἶπε ἁπλᾶ. Μόλις τώρα πῆρα τὸ γράμμα καὶ τὰ εἴκοσι δολλάρια... Ξέρεις.. ἔλειπα καιρὸ στὸ Σικάγο..,

Ἔμεινα ἀκίνητη. Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω οὔτε τὰ μάτια μου, οὔτε τ' αὐτιά μου. Τὰ χέρια μου ἔτρεμαν.. 'Ο Κάρολος προσπάθησε νὰ μὲ πιέσῃ. Τοῦ ξέφυγα:

—Δὲν μπορῶ, Κάρολε, δὲν μπορῶ... 'Υπῆρξα τρελλή... ἀπερίσκεπτη... Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη...

—Τί εἶσαι; Τί εἶσαι; ἔκραξε ἐκεῖνος μὲ τὸ χαρούμενο γέλιο του. Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τί εἶσαι! Εἶσαι ἡ γυναῖκα μου! 'Η ἐγαπημένη μου γυναικούλα..

Καὶ μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

ΤΕΛΟΣ

ΚΟΥ ΝΤΟΥΛΕΣ

Πειρασμός

Μιὰ ἥσυχη εὐτυχισμένη οἰκογένεια. Ἕνα ταξίδι. Ὁ πειρασμὸς τῆς συζύγου εἰς τὴν μορφὴ ἑνὸς ἡλικιωμένου, ἐπιτηδείου, τρεμένου κατακτητοῦ.

Ἀγαπητὴ Ν. Κ.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τοὺς ἐπαίνους τοῦ περιοδικοῦ μας, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ὑποστήριξίν σας. Εὐτυχῶς ὅπως θὰ εἴδατε στὸ τελευταῖον φύλλον μας ἐπανήλθαμε σχεδὸν στὴν πρώτη φόρμα καὶ θὰ μπορέσετε ἔτσι νὰ παρακολουθήσετε ὅπως πρίν τὶς σελίδες ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἰδιαιτέρως τὶς γυναικεῖες σελίδες τὶς αὐξήσαμε κιόλας, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε καλλίτερα.

Ὅσο γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ, εἶναι περισσότερον γέννημα τῆς φαντασίας σας παρὰ πραγματικότης. Σκεφθῆτε λογικά, ἀφίσατε τὶς χίμαιρες κατὰ μέρος διότι σὰν τὴν πεταλουδίτσα ποὺ τριγυρίζει στὸ λυχνάρι θὰ καῆτε καὶ ὑποφέρετε πολύ.

Ὁμολογεῖτε ὅτι εἴσθε παντρεμένη πρὸ 7 ἐτῶν μ' ἕναν ἄνδρα νέον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶτε, μὲ τὸν ὁποῖον ἐζήσατε ἁρμονικά, καὶ μὲ τὸν ὁποῖον θέλετε νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ζήσετε. Ἐπὶ πλέον εἴσθε καὶ μητέρα. Τί ἄλλο ἐπιθυμεῖτε, Κυρία μου; Νὰ ξέρατε πόσες θὰ σᾶς ζηλέψουν διαβάζοντας τὸ τόσο σπουδαῖο αὐτὸ γεγονός; Νὰ ξεύρατε, Κυρία μου, πόσες καὶ πόσες γυναῖκες ποὺ εἶχαν τὸ ἀτύχημα νὰ ἔχουν συζύγους ἄπιστους, τεμπέληδες, μπεκρῆδες, ἰδιότροπους, ἔκαμαν τὴν θυσίαν τῆς προσωπικῆς των εὐτυχίας γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν οἰκογενειακὴν ἑστία καὶ τὴν τιμή των γιὰ τὰ παιδιά τους; Κι' ἐσεῖς Ο' ἀκούγατε τὰ ἀπατηλὰ λόγια ἑνὸς ἐπιτηδείου, τὴν ἀρρωστημένη φαντασία σας καὶ θὰ καταστρέφατε μόνη σας, πρῶτον, καὶ σπουδαιότερον, τὴν δικήν σας εὐτυχίαν, τὴν χαρὰ καὶ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ σας καὶ θὰ πληγώνατε ἕναν ἄνθρωπο μὲ τὸν ὁποῖον ἐζήσατε 7 χρόνια εὐτυχισμένη καὶ μὲ τὸν ὁποῖον ἂν θέλετε νὰ λογικευθῆτε θὰ ζήσετε ἀκόμα πολλὰ ὡραῖα χρόνια;

Ἀκούσατέ με: πέστε στὸν Κύριον ποὺ δῆθεν ἔχει χάσει τὸν ὕπνο του γιὰ σᾶς, ὅτι δὲν θὰ εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ τοῦ συνέβηκε αὐτό, ὅτι λυπᾶσθε πάρα πολύ, ὅτι παρασυρομένη ἀπὸ τὰ λόγια του ἐφανταστήκατε πρὸς στιγμὴν ὅτι τὸν ἀγαπούσατε πραγματικά, ἀλλὰ ἐσκεφθήκατε φρονιμώτερα καὶ ἐξακριβώσατε ὅτι δὲν εἶναι λογικὸ νὰ ἐξακολουθήσετε, τὴν φιλία σας αὐτὴ ἐφόσον ἐκεῖνος εἶναι παντρεμένος κι' ἐσεῖς ἔχετε ἕνα παιδάκι ποὺ τὸ λατρεύετε κι' ἕναν ἄνδρα καλόν, τὸν ὁποῖον δὲν θέλετε νὰ χωρίσετε. Ἡ φιλία σας αὐτὴ θὰ σᾶς φέρη καὶ τοὺς δυὸ στὴν καταστροφή. Κάποτε θὰ ἀνακαλυφθῆ καὶ τότε; Σκάνδαλο, χωρισμός. Φυσικὰ ἀφοῦ θὰ φταῖτε ἐσεῖς ὁ ἄντρας σας τὰ κρατήση τὸ παιδί. Κι' ἐσεῖς τί θὰ κάνετε; Θὰ ζήσετε μιὰ ζωὴ δυστυχισμένη, περιφρονημένη. Γνωρίζω ἀκριβῶς μιὰ πραγματικὴ παρομοία περίστασι. Κάποια ἦταν παντρευένη κι' εὐτυχισμένη. Ἦλθε ὁ τρίτος ὁ ὁποῖος θὰ πέδαινε ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε ἐκεῖνη. Ἦταν παντρεμένος. Ἐπιπολαίως φερομένη ἐκείνη τὸν ἐπίστεψε, τὸν ἀγάπησε. Ἡ ἱστορία αὐτὴ, ἀνεκαλύφθη.

Τὸ Καρνὲ

Σκάνδαλο, διαζύγιο. Ἡ κοινωνία τὴν ἀπέρριψε, οἱ φίλες της τὴν περιφρόνησαν, ἡ οἰκογένειά της τὴν ἀπαρνήθηκε. Κι' ὁ ἔνοχος; Τῆς εἶπε ἁπλούστατα ὅτι ἦταν παντρεμένος κι' ὅτι δὲν εἶχε λόγους διαζυγίου μὲ τὴν γυναῖκα του. Τὴν ἐγκατέλειψε κι' αὐτὸς φυσικά. Καὶ τώρα, ἔρημη, περιφρονημένη, κλαίει τὴν περασμένη της εὐτυχία. Ὁ σύζυγός ὁ πρῶτος; Ξαναπαντρεύθηκε καὶ τὴν ἀγνοεῖ.

Ἡ ἱστορία μιᾶς ἄλλης γυναίκας ὁμοιοπαθοῦς εἶναι μοῦ φαίνεται ἡ καλυτέρα συμβουλὴ ποὺ μποροῦσα νὰ σᾶς δώσω. Τώρα κρίνετε μόνη σας.

Κυρία μου, ἡ μόνη πραγματικὴ εὐτυχία μιᾶς γυναίκας εἶναι τὸ σπίτι της, τὰ παιδιά της, καὶ ἡ τιμή της. Ἐσεῖς ἐπὶ πλέον ἔχετε καὶ τὴν δυσεύρετη ἀγάπη τοῦ ἀνδρός σας. Τί ἄλλο θέλετε;

ΛΟΡΑ

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

1) Φόρεμα ἀπὸ κρὲπ μὰτ μὲ μποῦστο ντραπέ, ποὺ κουμπώνει στὸ πλάϊ δεξιὰ μὲ κουμπιὰ γυαλιστερά. Δεξιὰ ἐπίσης βρίσκονται τὰ γκοντέ, ποὺ δίδουν χάρη στὴν φούστα.

2) Αὐτὸ τὸ φόρεμα στολίζεται μὲ φυλλαράκια κομμένα πλησίον στὸν λαιμό. Ὁ μποῦστος σχηματίζει μιὰ κοντὴ μπάσκη. Οἱ πιέττες ἐμπρὸς δίνουν φάρδος στὴν φούστα. Κουμπωμα στὴν πλάτη ποὺ σχηματίζει πλαστρόνι.

3) Φόρεμα ἀπὸ μαῦρο ἀτλάζι μὲ μυτερὸ ντεκολτέ. Ἡ δαντέλλα ἐμπρὸς σχηματίζει ποδιὰ καὶ χωρίζεται σὲ δύο· στὴν φοῦστα ἀπὸ ἕνα κομμάτι ἀτλάζι. Κοντὰ μανίκια ἀπὸ τὴν ἴδια δαντέλλα.

Τῆς Γυναίκας

ΜΟΔΑ

Παριζιάνικες φθινοπωρινὲς συμβουλές

Οἱ Γαλλίδες καὶ ἰδιαιτέρως οἱ Παριζιάνες φημίζονται γιὰ τὸ κομψὸ ντύσιμό τους καὶ γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας ποὺ τὶς χαρακτηρίζει. Ὅταν μιὰ γυναῖκα διαθέτει ἄφθονα χρήματα τῆς εἶναι ἀρκετὰ εὔκολο νὰ ντυθῆ καλά. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς καλοὺς οἴκους μόδας καὶ νὰ δεχθῆ τὴν συμβουλή των. Τὸ μόνον ποὺ θὰ τῆς μένη νὰ προσέξη θὰ εἶνε τὰ ἀκσεσουάρ, καπέλλα, γάντια κλπ.

Τὸ πρόβλημα τοῦ ντυσίματος εἶναι γιὰ ὅσες ἔχουν μετρημένους προϋπολογισμοὺς καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ εἶναι πάντοτε, ὄχι μόνον ἐμφανίσιμες ἀλλὰ καὶ καλὰ ντυμένες.

Γι' αὐτὲς οἱ Παριζιάνικες συμβουλὲς μας θὰ εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ εὐεργετικές.

Μοντέλο 1.— Τὰ μεγάλα ντεκολτὲ δὲν θὰ φορεθοῦν ἐφέτος. Θὰ φορεθοῦν ὅμως,

ἀκόμα τὰ πολὺ μακρυὰ βραδυνά. Ἔχετε ἂς ποῦμε ἕνα βραδυνὸ περισυν—Μὴν τὸ ἀλλάξετε καθόλου Ἁπλῶς προσθέσετε ἂν εἶναι μαῦρο τὸ ἀπάνω μέρος σὲ ὅτι χρῶμα σᾶς πηγαίνει ὅπως στὴν εἰκόνα. Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ νέο ντραπάρισμα;

Ἐὰν πάλι τὸ περισυνό σας ἦταν χρωματιστό, τότε κάνετε τὸ ἀπάνω μέρος στὴν ἴδια ἀπόχρωσι, ἢ σὲ σκουρότερη ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλο ὕφασμα. Τὸ ἀπάνω μέρος γίνεται καὶ μαῦρο. Νὰ λοιπὸν μιὰ λύσις γιὰ τὸ βραδυνό σας

ΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙ ΣΠΟΡ

Μοντέλο 2. Πέρισυ εἶχαν φορεθῆ πολὺ τὰ ριχτὰ παλτά. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν τὰ συμπάθησα ποτέ. Βλέπω μὲ χαρὰ ὅτι ἐφέτος θὰ φορεθοῦν πολὺ λιγώτερο. Νὰ κάνετε λοιπὸν μὲ τὸ περισυνό σας ἕνα

κοντὸ ριχτὸ ζακετάκι. Μὲ μιὰ χοντρὴ φούστα ἢ μὲ ἕνα μάλλινο φόρεμα θὰ σᾶς ἐξυπηρετήση καλύτερα. Μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε τὸν γιακᾶ του μὲ ὀλίγο δελοῦδο ἢ μὲ γοῦνα, νὰ τοῦ προσθέσετε τσέπες ποὺ εἶναι τόσο ζεστὲς καὶ βολικές. Ὡραῖο θὰ εἶναι νὰ φτιάσετε μιὰ ψηλὴ τόκ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα γι ἀκαπέλλο γαρνιρισμένο ἀπὸ τὴν ἴδια γαρνιτοῦρα ποῦ παλτοῦ.

Ἕνα τσανάκι ἀσορτὶ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὑφάσματος θὰ ἔκανε ἕνα ἔκτακτο ἀνσάμπλ.

ΜΑΚΡΥ ΠΑΛΤΟ. ΜΟΝΤΕΛΟ ΠΑΤΟΥ

Τὸ μοντέλο αὐτὸ εἶναι γοητευτικό. Ἐλπίζω νὰ συμφωνῆτε μαζί μου. Ἡ ἁπλὴ γραμμή του ἔχει μιὰ χάρη ἐξαιρετική. Τὰ σχέδια ματελασσὲ καὶ ἡ γοῦνα ποὺ τὸ γαρνίρουν τὸ κάνουν πολὺ ἀμπιγιέ. Φοριέται ἀνοικτὸ ὅπως στὴν εἰκόνα,

ἀλλὰ κλείνει ἂν τὸ ἐπιθυμῆτε μὲ κρυφὲς κόμπιτσες ὡς τὴν μέσην.

Ὡραῖο χτένισμα καὶ νεανικὸ καπέλλο σπὸρ

Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ μοντέλο ἔχει ψηλὴ φόρμα. Γίνεται ἀπὸ φέτρ μπέζ καὶ

γαρνίρεται μ' ἕνα φτερὸ καφὲ καὶ μπέζ.

Προσέξτε

Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶτε δὲν θὰ καταλάβῃ ἐὰν τὸ φόρεμά σας προέρχεται ἀπὸ σπουδαία ράφτρα, ἀλλὰ θὰ ξεύρῃ ἂν σᾶς πηγαίνῃ καλά. Μπορεῖ νὰ μήν προσέξῃ τὸ νέο σας καπέλλο θὰ ξεύρῃ ὅμως ἂν εἶσθε στὶς ὁμορφιές σας. Ἂν σᾶς ἀγαπᾷ δὲν θὰ προσέξῃ τὴν πρώτη σας ρυτίδα, οὔτε τὴν πρώτη ἄσπρη τρίχα σας, ἀλλὰ θὰ σᾶς κρίνῃ αὐστηρὰ ἂν τὰ μαλλιά σας εἶναι κακοχτενισμένα, ἂν οἱ ρίζες τῶν μαλλιῶν σας εἶναι σκουρότερες ἀπὸ τὰ μαλλιά σας, ἂν τὸ στόμα σας εἶναι κακοβαμμένο.

Εἶναι αὐστηρὸς γιὰ τὰ στραβοπατημένα παπούτσια σας, γιὰ τὴν στραβὴ ραφὴ στὶς κάλτσες σας, γιὰ τὸ κουμπὶ ποὺ λείπει ἀπὸ τὸ φόρεμά σας, γιὰ τὸ ξηλωμένο στρίφωμά σας, γιὰ τὴν σκόνη στὸ καπέλλο σας, γιὰ τὰ ξεβαμμένα νύχια σας, γιὰ τὴν ἀκαταστασία τῆς τσάντας σας.

Προσέξτε! Μπορεῖ νὰ σᾶς συγκρίνῃ μὲ μιὰν ἄλλη γυναῖκα πιὸ περιποιημένη. Θὰ ἦταν καταστρεπτικὸ γιὰ σᾶς.

Ἐὰν ἔχετε περάσῃ τὴν πρώτη νεότητα, μὴ παρουσιάζεσθε σ' αὐτὸν παρὰ μόνον ὅταν εἶσθε περιποιημένη. Μὴ σκεφθῆτε: «Μιὰ φορὰ μόνον, δὲν πειράζει». Ἴσως αὐτὴ ἡ μόνη φορὰ θὰ ἔχῃ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα.

Ὅταν ωθάσετε σὲ μιὰ ὡισμένη ἡλικία, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ σηκώνετε τὸ χτένισμά σας ψηλά! Μὴ περιμένετε νὰ σᾶς τὸ συμβουλέψουν, διότι τὴν συμβουλὴ αὐτὴ δὲν θὰ σᾶς τὴν δώσουν οἱ φίλες σας, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι δὲν ἀποτέλεσε τίποτε.

Πρακτικὲς συμβουλὲς

Τὰ μαντήλια σας

Ἂν θέλετε νὰ δώσετε στὰ μαντήλια σας ἕναν ὡραῖο χρωματισμό, ἀφοῦ τὰ πλύνετε καὶ πρὶν τὰ σιδερώσετε, πρέπει νὰ τὰ βυθίσετε μέσα στὸ ἑξῆς μίγμα:

Βάλετε σ' ἕνα δοχεῖο μιὰ ὀκᾶ νερὸ καὶ διαλύσετε μέσα σ' αὐτὸ ἕνα κομμάτι λουλάκι κι' ἕνα κομμάτι κόλλας πουκαμίσου. Βουτῆξτε μέσα ἐκεῖ κάθε μαντῆλι χωριστὰ καὶ κατόπιν στραγγίστε τα ὅσο μπορεῖτε περισσότερο καὶ σιδερῶστε τα.

Οἱ κάλτσες σας

Ἀγοράζετε πάντα δυὸ τρία ζεύγη στὴν ἴδια ποιότητα καὶ ἀπόχρωσι. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ τὶς ἐναλλάσσετε ὅταν φθαρῇ καὶ ἀχρησευθῇ μιὰ ἀπὸ τὸ ἕνα ζεῦγος.

— ΚΟΥΖΙΝΑ —

Κολοκύθια μουσακᾶ

Παίρνετε μιὰ ἢ 2 ὀκάδες κολοκύθια ὑπολογίζοντας περίπου 1 ὀκᾶ γιὰ 4 ἄτομα. Τὰ κόβετε σὲ λεπτὲς φέτες, τὰ ἁλατίζετε, τὰ βουτᾶτε σὲ ἀλεύρι καὶ τὰ τηγανίζετε. Μετὰ βουτυρώνετε ἕνα ταψὶ καὶ βάζετε στὸ βάθος μιὰ λεπτὴ στρῶσι γαλέττας. Προσθέτετε σὲ κάθε στρῶσι κολοκυθιοῦ καὶ μιὰ στρῶσι κιμᾶ. Τὸν κιμᾶ τὸν ἑτοιμάζετε μὲ ντομάτα σὰν νὰ πρόκειται γιὰ μακαρόνια. Ἀφοῦ κρυώσῃ καλά, τοῦ προσθέτετε 2 αὐγά, 3 κουταλιὲς γαλέττα, λίγο τυρὶ τριμμένο, τὰ ἀνακατέβετε καλὰ καὶ στρώνετε τὸ ὅλον πάνω στὰ κολοκύθια.

Ἑτοιμάζετε λίγη πηκτὴ ἄσπρη σάλτσα περιχύνετε τὸν μουσακᾶ μ' αὐτὴν, τὴν στρώνετε καλὰ καὶ στέλνετε στὸν φοῦρνο.

— ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ —

Γιὰ νοχετε ὡραῖο χέρι

Στὶς περισσότερες ἐπιστολες ποὺ παίρνω μοῦ ζητοῦν σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ τοὺς γράψω καὶ κάτι γιὰ τὴν περιποίηση τῶν χειρῶν, διότι ὅλες ξέρουν καλὰ ὅτι ἕνα ὡραῖο, λευκό, ἁπαλὸ κι' ἀφρᾶτο χέρι εἶναι τὸ συμπλήρωμα τῆς ὁμορφιᾶς. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σήμερα θὰ σᾶς δώσω ὅ,τι εὔκολο καὶ συντελεστικὸ γιὰ τὴν διατήρηση τῶν χειρῶν.

Ἡ παρακάτω συνταγὴ λευκαίνει καὶ ἀπαλύνει πολὺ τὴν ἐπιδερμίδα τῶν χεριῶν, εἶναι δὲ πολὺ κατάλληλη γιὰ τὶς κυρίες ποὺ κάνουν οἰκιακὲς δουλειές.

Νά, πῶς θὰ τὴν κάνετε μόνη σας:

Ἀνακατεύετε καλὰ μέσα σ' ἕνα βαθὺ πιάτο ἢ μέσα σ' ἕνα γουδάκι, 15 δράμια σκέτη λανολίνη μὲ μιάμισυ ἕως δυὸ κουταλιὲς τῆς σούπας ἀγνὸ ροδόνερο. Κατόπιν προσθέτετε σιγὰ-σιγὰ 20 σταγόνες ἄρωμα γερανίου, ἢ νερολί. Ἀφοῦ τὰ ἀνακατέψετε τουλάχιστον ἐπὶ 20 λεπτὰ καλά, προσθέτετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ, λικὲρ Λαμπραρᾶκ. Τ' ἀνακατώνετε καλὰ λιγάκι ἀκόμα καὶ ἡ ἀλοιφὴ εἶναι ἕτοιμη. Πρωΐ καὶ βράδυ ἀφοῦ πλύνετε τὰ χέρια σας μὲ λιγάκι χλιαρὸ νερό, τὰ ἀλείφετε μὲ τὴν ὡς ἄνω ἀλοιφὴ κάνοντας ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ.

Ἐπίσης πολὺ συντελεστικὴ γιὰ τὴν λεύκανση εἶναι ἡ κάτωθι συνταγή:

Παίρνετε 125 γραμ. Huile d'amandes douces κι' ἀνακατεύοντας ρίχνετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας φαρίνα ἀρίστης ποιότητος. Ἅμα τὰ δουλέψετε καλὰ ἐπὶ 10 λεπτά, προσθέτετε ris de Flo e ice 12,50 γραμ. λευκὸ σαποῦνι (τριμμένο Μασσαλίας) ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ, καὶ τέλος 30 σταγόνες κολώνια. Τουλάχιστον ἐπὶ 1)2 ὥρα τ' ἀνακατεύετε καλὰ κι' ἡ συνταγὴ εἶναι ἕτοιμη.

Ὅσα ὑλικὰ πρέπει νὰ παίρνετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο σᾶς τὰ γράφω σὲ γραμμάρια. Ἡ χρῆσις τῆς ἀνωτέρω πομάδας γίνεται κατὰ τὴν νύκτα καὶ κάθε φορὰ ποὺ θἄχετε κάνει σκληρὴ δουλειά.

Ὅσες πάλιν ἔχετε πολὺ ξεραγκιανὰ καὶ σκληρόπετσα χέρια νὰ κάνετε τὴν ἀκόλουθη ἀλοιφή, τὴν ὁποία τὸ πρωΐ ἀφαιρεῖτε μ' ἀρκετὰ ζεστὸ νερό. Μαλακώνει γενικῶς τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ χεριοῦ καὶ τοῦ δίνει μιὰ ὄψιν γαλακτώδη καὶ λείαν.

Κτυπᾶτε καλὰ 4 κρόκους αὐγῶν, προσθέτοντας ὀλίγον κατ' ὀλίγον 20 γραμ. ἀμυγδαλόλαδο ἀπὸ γλυκὰ ἀμύγδαλα. Ἀφοῦ δουλευθοῦν αὐτὰ καλὰ προσθέτετε σιγὰ-σιγὰ μιάμισυ κουταλιὰ τῆς σούπας ἀγνὸ ροδόνερο καὶ μισὸ κουταλάκι τοῦ καφὲ βάμμα βενζόης. Μετὰ τὰ ἀνακατεύετε ὅλα αὐτὰ ἐπ' ἀρκετὴ ὥρα καὶ εἶναι ἕτοιμα ποὸς χρῆσιν.

Κάθε φορὰ ποὺ θὰ χρησιμοποιῆτε πομάδες πρέπει νὰ κάνετε μ' αὐτὲς ἕνα μικρὸ μασσάζ. Ἐπίσης δὲ τὸ βράδυ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ βάζετε γάντια, οὕτως ὥστε νὰ διατηρῆται ἡ ἐπὶ τοῦ δέρματος πομάδα καθ' ὅλην τὴν νύκτα. γιὰ νὰ δίνῃ καλὰ ἀποτελέσματα.

Τὰ γάντια ὅμως. δὲν πρέπει νἆναι πολὺ στενὰ ὥστε νὰ παρακωλύουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἀλλὰ εὐρύχωρα.

Τέλος νὰ μεταχειρίζεσθε γιὰ τὴν στοιχειώδη περιποίηση τῶν χεριῶν ἀγνὸ σαποῦνι, καὶ νὰ μὴν πλένετε τὰ χέρια σας μὲ πολὺ κρύο νερὸ ποῦναι καταστρεπτικὸ γιὰ τὴν ἀνθηρότητα καὶ τὴν μαλακότητά των, ἀλλὰ πάντοτε μ' ἐλάχιστα χλιαρὸ νερό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ' ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος Ἰατρός Σόλωνος 40

— ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ —

ΛΟΦΡΑΣ

(Ἀπαντήσεις τοῦ δερματολόγου ἰατροῦ)

Ματωμένη καρδιά, Λάρισσαν. Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ γράμματα ποὺ μὲ ἠνάγκασαν νὰ γράψω λεπτομερῶς, σὲ 4 κατὰ σειρὰν ἄρθρα μου, περὶ ρυτίδων, ἦτο καὶ ἡ δική σας. Φαντάζομαι ὅτι στὰ ἄρθρα μου αὐτὰ θὰ βρήκατε ὅλες τὶς λεπτομέρειες ποὺ μοῦ ζητᾶτε, καθὼς καὶ γιὰ τὴν μέθοδο θεραπείας των διὰ χειρουργικῆς αἰσθητικῆς ἐπεμβάσεως. Ὥστε συμμορφωθῆτε πρὸς ὅτι ἐκεῖ γράφω λεπτομερῶς. Καὶ πάλιν σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι, ἀκολουθῶντας τὶς συμβουλές μου, μόνον μιὰ ὁπωσδήποτε ἱκανοποιητικὴ βελτίωση θὰ ἐπιτύχετε ὀχιόμως καὶ τὴν ριζικὴ ἐξαφάνισή των.

Ἀπογοητευμένην ὑπαρξιν, Θεσ)νίκην. Χωρὶς ἀναβολὴν νὰ κάνετε ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐνδομυϊκῶς ἀπὸ μίαν ἔνεσιν Ἀντισταφυλο-Παστέρ ντ' Ἀτέν. Θὰ κάνετε ἐν ὅλῳ 18 ἐνέσεις Πρόκειται περὶ σταφυλοκοκκιάσεως. Δὲν θὰ σταματήσῃ ἄλλως τὸ κακό. Λοιπόν, πρὸ παντὸς ἀρχίστε ἀμέσως τὶς ἐνέσεις. Ἐσωτερικῶς δὲ νὰ παίρνετε ἕνα κουτάλι τῆς σούπας τὸ μεσημέρι κι' ἄλλο ἕνα τὸ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ σιρόπι Ἰοντοτανίκ. Ἅμα τὶς τελειώσετε μοῦ ξαναγράφετε. Ἰδίως νὰ μὴ τὰ σπάζετε καθόλου, ἀλλὰ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέραν νὰ καυτηριάζετε τὰ σπυράκια, μὲ καθαρὸ οἰνόπνευμα. Ἐπίσης νὰ ἀποφεύγετε τὰ παστά, τὰ ἁλμυρά, τὰ χοιρινά, τὶς σάλτσες καὶ τὰ οἰνοπνευματοῦχα ἐν γένει. Ἡ πάθηση τῆς ἀδελφῆς θεραπεύεται ἀπολύτως. Ἡ ἐγκύησις θὰ στοιχίσῃ μετὰ τῆς Κλινικῆς περὶ τὰς 10 χιλιάδας.

Τέαν Κ. Μαροῦσι. Δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε καθόλου κρέμες γιατὶ ὑπάρχει φόβος τὸ ὑπάρχον γνοῦδι νὰ μεταβληθῇ σὲ πραγματικὴ ὑπερτρίχωση. Νὰ χρησιμοποιῆτε πρὸ τῆς πούδρας.

Eau de roses	200	gr
Glycerine	30	»
Borax	10	»

Γιὰ τὸν βραδυνὸ καθαρισμό:

Eau de roses	10 gr.
Glycerine	30 »
Eau de laurier cerise q.s. pur	105 »

Γιὰ τὸ προγοῦλι θὰ ἐπιτύχετε βελτίωση ἂν δένετε μιὰ μεταξωτὴ κάλτσα, ἀκριβῶς ὅπως δένουμε ὅταν ἔχουμε μαγουλίτες. Πρωΐ δὲ καὶ βράδυ κάντε μὲ τὴν κατωτέρω λοσιὸν ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ ἀρχίζοντας ταυτοχρόνως μὲ τὰ δυὸ σας χέρια, κάτω ἀπὸ τὸ σανόνι καὶ φθάνοντας κάτω ἀπὸ τὰ αὐτιά. Κάτοπιν δὲ νὰ ἀφήνετε δεμένη τὴ κάλτσα ἐπὶ δίωρον.

Glycerine	50	gr
Eau de roses	50	»
Eau oxygenée	15	»
Alun en poudre	5	»

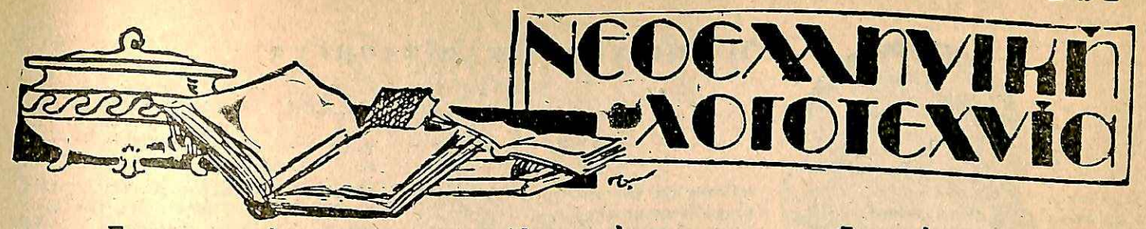

Σκεπτικισμὸς

Ἀνέβαινε... ἀνέβαινε...
νὰ φτάσῃ στὴν Ἀλήθεια
ἡ σκάλα ὁλομέταξη, παμφώτιστη.
σμαράγδινη μιὰ σκάλα.

Μὰ σὰν πολὺ κουράστηκε
κι' εἶπε νὰ ξαποστάσῃ
εἶδε μὲ ἔκπληξη βαθειὰ
πῶς ἦταν λαστιχένια.

Κι' ὅσο κι' ἂν ἐπροσπάθα
στὸ τέρμα της νὰ φτάσῃ,
τώρα στὸ ἴδιο μέρος ἔμενε
χωρὶς κἂν νὰ τὸ νοιώθῃ.
...Στὴν ἄφατη τὴ λύπη του,
στὴν τρομερὴ ἰαχή του
τὴν εἶδε τὴν Ἀλήθεια
..καὶ βγῆκεν ἡ ψυχή του!

ΣΤΑΘΗΣ ΑΛΗΜΙΣΗΣ

Φτερούγισμα

Χάρη!... Χθὲς τὴ νύχτα κατέβηκα στ ἀκρογιάλι.

Ὠ! Ἡ πλανεύτρα αὐτὴ θάλασσα ποὺ σὲ πῆρε ἀπὸ μένα, μὲ πόσα ἀστραφτερὰ πετράδια ἦταν σπαρμένη!

Χάρη! Πόσο θἄθελα τὴν ὄμορφη ἐκείνη στιγμὴ μιὰ ἀνάλαφρη τοῦ φεγγαριοῦ ἀχτίδα νὰ γινόμουν.

Πόσο θἄθελα νὰ γινόμουν μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς παιχνιδιάρες ἀχτῖνες ποὺ σκορποῦσε σπάταλα γύρω τὸ χρυσόχλωμο φεγγάρι καὶ νὰ πετοῦσα κοντά σου γιὰ μιὰ μονάχα στιγμή!...

Καὶ θὰ σοῦ χάϊδευα τότε ἁπαλὰ μὲ τὸ φωτερὸ χέρι μου τὸ ὄμορφο σου μέτωπο καὶ θὰ σοῦ μιλοῦσα γλυκὰ τὰ μεταξένια σου μαλλιά. Μὰ δίχως σύ νὰ τὸ νοιώσῃς!

Χάρη! Πόσο θἄθελα τὴ μαγεμένη ἐκείνη στιγμὴ μιὰν ἀνάλαφρη τοῦ νυχτερινοῦ Μπάτη πνοούλα νὰ γινόμουν! Πόσο θἄθελα μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς μοσχοβολιμένες πνοές του νὰ γινόμουν ποὺ τὶς πανώριες φεγγαρόλουστες νυχτιὲς μᾶς μεθοῦν τόσο καὶ νὰ φτερούγιζα κοντά σου γιὰ μιὰ μονάχα στιγμή...

Καὶ θὰ σοῦ χάϊδευα τότε ἁπαλὰ μὲ τὸ ἀέρινο γέρι μου τὸ παιδικό σου προσωπάκι καὶ δίχως σύ νὰ τὸ νοιώσῃς θὰ φιλοῦσα γλυκὰ τὰ δυό σου φωτερὰ ἀστέρινα τὰ μάτια σου!

Χάρη! Πόσο θἄθελα τὴν πλάνα ἐκείνη στιγμὴ τὸ γοργόφτερο νυχτοπούλι νὰ γινόμουν!

Πόσο θἄθελα ἕνα ἀπ' τὰ ἀτρόμητα νυχτερινὰ ἐκεῖνα πουλιὰ νὰ γινόμουν ποὺ τίποτα δὲν τὰ φωτίζει μέσ' στὸ ὑγρὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, καὶ νὰ φτεροκοποῦσα κοντά σου γιὰ μιὰ μονάχα στιγμή.

Καὶ θὰ σοῦ χάϊδευα τότε ἁπαλὰ τὸ ὄμορφο γερό σου κορμάκι καὶ σκύβοντας θὰ φιλοῦσα γλυκὰ τὸ μοσχοβολημένο ἀπ' τὴν ἁλμύρα τῆς θάλασσας ἀνδρικό σου στῆθος.

Μὰ δίχως σύ νὰ τὸ νοιώσῃς!

Ὠ! Κι' ἐκείνη ἡ στιγμὴ θἄταν ὁλόκληρη ἡ ζωή μου!

ΠΟΛΙΚΑ ΞΕΝΟΥ

Ναυτικοί...

Ψαράδες, γέροι ναυτικοί, τοῦ ἀνίλεου πόντου ἐσεῖς παιδιὰ
μὲ τὰ γαλήνια πρόσωπα ποὺ τἄσκαψεν ἡ ἁλμύρα
στοῦ λιμανιοῦ τὴν καπνιστὴ ταβέρνα ἄς ἦταν μιὰ βραδυὰ
μὲ τὴ γλυκειά σας συντροφιὰ νὰ μ' ἐσμιγεν ἡ Μοῖρα!...

Ταξίδα ἀντάμα σας νὰ ζῶ σὲ πόρτα ξένα, ἀλαργινά,
πότε στοῦ πλοίου τὴν κουπαστὴ ρεμβάζοντας νὰ γέρνω
καὶ πότε, ὅταν ἡ τρικυμία τοῦ πόντου θὰ λυσσομανᾶ
τοῦ κίνδυνου τὸν ἴλιγγον ἀτρόμητος νὰ παίρνω!...

Πόσες φορὲς μὲ πλάνεψεν ἡ νοσταλγία σας ἡ κρυφὴ
κι' ἔσειρα ὀχνὰ τὸ ὅθημα μου—τὶς νύχτες—στὸ λιμάνι...
Ψαράδες, γέροι ναυτικοί, μὲ τὴ γαλήνια μορφή,
τᾶς ἔχει πλέξει ἀμάραντο ἡ ψυχή μου ἕνα στεφάνι...

(Κορφοί)

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

Παιδικοὶ καϋμοὶ

Στὸ βουνὸ τὴ γνώρισα
μιὰν αὐγὴ τοῦ Μάη,
μὰ ἡ μικρή μου ἀλλοίμονο—
πιὰ δὲν μ' ἀγαπάει!...

Τὴν ἀγάπησα πολύ,
ἔγινε ἡ ζωή μου·
τώρα φώλιασε καϋμός
μέσα στὴν ψυχή μου.

Κι' ἀντικρύζω μὲ καϋμὸ
δυὸ γαλάζια μάτια
ποὔτανε γιὰ μένανε
ὄνειρων παλάτια,

ξένους νὰ κυττάζουνε,
ξένους νὰ γητεύουν,
μὲ βελούδινη θωριὰ
ἄλλους νὰ χαϊδεύουν...

Τί μαρτύριο ἡ ζωὴ
ποὺ ἔγινε γιὰ μένα!
Θἄθελα νὰ πέθαινα,
νἄφευγα στὰ ξένα·

Μὰ πῶς τότε θἄθλεπα
ἔστω καὶ γιὰ λίγο
τὰ δυὸ μάτια π' ἀγαπῶ,
σὰν γιὰ πάντα φύγω;

(Πέστε μου σεῖς φίλοι μου, πέστε τί νὰ κάνω
γιὰ νὰ φύγω ἀπ' τὴ ζωή, δίχως νὰ πεθάνω;)

(Ἀγ. Παρασκευή)

ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Στερνὴ προσευχή

Ἔχω τόσο νωρὶς, Θέ μου, ἀπαυδήσει κι' ἀπ' τὴ ζωὴ τόσο ἔχω κουραστῆ
—κρίνος ὅπου δὲν ἔχει μυριστῆ
καὶ βλέπει πονεμένα πρὸς τὴ δύση...

Γεμᾶτοι φίδια εἶναι γύρω οἱ τόποι,
κσμμιὰ στὸ χάος αὐτὸ καταφυγή·
- Θέ μου, κάμε νὰ φύγω μιὰν αὐγὴ
κι' εἶναι τόσο πικροὶ γύρω οἱ ἀνθρῶποι!

Τῆς κόλασης τελώνια μὲ ζητοῦνε
καὶ δαίμονες τριγύρω μὲ κυττοῦν
κι' ἀπ' τὴ φτωχή μου ὕπαρξη ζητοῦν
τὸ αἷμα στάλα-στάλα νὰ τῆς πιοῦνε.

Στὰ μάτια ἔχει στερέψει πιὸ τὸ δάκρυ
κι' ἀργεῖ τόσον ἡ μέρα νὰ φανῇ!
Ἠλί, ἠλί, λαμὰ σαβαχθανί;
—Κουρέλλι ἔχω ἀπομείνει σὲ μιὰν ἄκρη.

Θέ μου! Δὲν ἔχω ἄλλη πιὰ στὰ χείλη
ἀπ' τὴ στερνή μου τοῦτη προσευχή.
—Πάρε κοντά σου μιὰ θλιβὴ ψυχὴ
τὸ σιωπηλό, σὰ δράμα, τοῦτο δεῖλι.....

(Χίος)

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Στὸν Ὄλυμπο

Ἂν θὰ σοῦ ποῦνε πῶς ἔφυγαν ἀπ' τὸν Ὄλυμπο γιὰ πάντα οἱ Δώδεκα Θεοί, μήν τοὺς πιστεύεις. Στὰ ἐλαφοπάτητα, βαθειὰ δάση ἔχουν στοιχειώσει καὶ στὶς χιονόσκεπες κορφὲς ζοῦνε αἰώνια!

Κι' ἂν στὴν ψυχή σου ἔχει ἀπομείνει λίγη πίστη ἀμόλευτη στὸ πέρασμα τοῦ γρόνου, σύρε μονάχος σου μιὰν αὐγή, μὲ τὰ χαράματα, νὰ τοὺς δῆς μές στῶν δασῶν τ' ἀνήλια βάθη.

Δυὸ-δυὸ οἱ Θεὲς κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα τὰ βαθύσκιωτα βαδίζουν πεσφανα, μὲ πέδιλα γουσά. Κι' οἱ Θεοὶ στέκουν παράμερα καὶ βλέπουν, κι' οἱ πόθοι τους ἀνάβουν κι' ὕστερα τοὺς σβύνουν σὲ ἡδονοπλάνταντα μεθύσια!...

Μές στὸ ρουμάνι τὸ γεμάτο μοσκοπίξαρα ἀπὸ σκληρὲς κρανιές, ἀπὸ σφεντάμια, κι' ἀπὸ σκίνα, θὰ βρῆς τὴν Ἀρτεμη μὲ τ' ἀσημένιο τόξο της νὰ κρατᾷ στὴν ὄμορφη ἐλαφίνα καρτέρι.

Οἱ νύφες μὲ μαλλιὰ γρυσόξανθα, στεφανωμένα μὲ κισσὸ τοῦ Διόνυσου, στὴν κρουσταλλένια πηγὴ θἄνε ὁλοτρόγυρα ξαπλωμένες γυμνὲς στὰ μαλακὰ χόρτα.

Καὶ σὰν ἀρχίσουνε τὰ σείστρα τὰ κρόταλα, κι' οἱ σύριγγες τὴ νύφκα γύρω νὰ σκορπάνε, τότε σμίγουν σ' ἕναν—ἀθάνατο γορό, ἐνῷ οἱ Σάτυροι γελᾶνε κρυφοκτυπῶντας.

Ποιὸς ξέρει; Μπορεῖ νἀρθοῦν κι' ἀπ' τὰ Πιέρια οἱ Μοῦσες νὰ σταθοῦν κι' αὐτὲς γορὸ μὲ τὸν ξανθὸ Φοῖβό τους!

Ἐ, τότε, ἂν στὴν ψυχή σου ἔχει ἀπομείνει λίγη πίστη ἀκόμα, μπορεῖ καὶ νὰ γύρουνε, θνητέ, νὰ σὲ φιλήσουν!..

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Θ. ΣΠΑΒΕΡΑΣ

Ἡ ἐπιστήμη ἐκλαϊκευμένη

Ἡ ὑγιεινή τῆς μαθητρίας

ΜΕΤΑΞΥ τῶν τόσων καθηκόντων ἑκάθε μητέρας πρωτεύουν φυσικὰ αὐτὰ ποὺ ἀφοροῦν τὴν ὑγεία τῶν παιδιῶν. Ἀπὸ τὸ 10—11ον ἔτος τῆς ἡλικίας τους μέχρι τὸ 16—17ον, ἀρχίζει ἡ περίοδος, καὶ πρὸ παντὸς στὰ κορίτσια, ποὺ λέμε: ἀχάριστη ἡλικία. Ἀχάριστη γιατὶ τὸ παιδὶ χάνει τὴν παιδική του χάρι καὶ δροσιά, τὴν παιδικὴ ἀφέλεια κι' ἐμπιστοσύνη. Ἀρχίζει πιὰ νὰ μεγαλώνη, νὰ σκέπτεται μόνο του. Καὶ ἀκριβῶς σ' αὐτὴν τὴν περίοδο ποὺ ὁ ὀργανισμός του διαμορφοῦται, θέλει τὴν μεγαλύτερη προσοχή.

Μητέρες! Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ἡ ὀμορφιὰ τοῦ δέρματος, τῶν μαλλιῶν, τῶν δοντιῶν, ἡ συμμετρία τῶν μελῶν καὶ γενικὰ ἡ τόσο ποθητὴ ζωτικότης ἐξαρτῶνται πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴ γερὴ ὑγεία κι' ἀπὸ ἕναν ὀργανισμὸ ποὺ λειτουργεῖ κανονικά.

Μὴν πλανᾶσθε! Τὰ κορίτσια σας δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ἑλκυστικὲς γυναῖκες, οὔτε εὐτυχισμένες καὶ γερὲς μητέρες ἐὰν δὲν ἔχουν γερὴ ὑγεία.

Τὸ σπουδαιότερο ζήτημα στὴν ὑγεία τῶν παιδιῶν μας εἶναι τὸ ζήτημα τῆς δυσκοιλιότητος. Αὐτὴ ἐκθέτει σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία καὶ τὸ παρουσιαστικὸ κάθε κοριτσιοῦ. Καταστρέφει τὴν ὄρεξί του καὶ τὸ κάνει σχεδὸν ἄχρηστο σὲ κάθε ἐργασία. Αὐτὴ εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία γιὰ τὸ ἄσχημο δέρμα καὶ τὸ ἄτονο χρῶμα τοῦ προσώπου. Ὅταν ἕνα κορίτσι εἶναι ἀμελὲς στὸ σχολεῖο ἢ δύστροπο στὸ σπίτι του καὶ ἔχει συχνὰ μελαγχολία, 99 ο)ο ὁ λόγος τῆς καταστάσεως αὐτῆς πρέπει νὰ ζητηθῇ στὴν δηλητηρίασι ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν παραφορτωμένο πεπτικὸ σωλῆνα.

Πόσα παιδιὰ τιμωροῦνται γιὰ τὴν δυστροπία τους ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦν οἱ μητέρες τους γιὰ τὴν ἀμέλειά τους.

Ἡ προσοχὴ στὴν σωματικὴ ὑγεία κατὰ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία ἔχει μεγάλη σημασία στὴ ζωὴ τῆς κόρης κατὰ τὰ ἑπόμενα ἔτη, καθὼς καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία της ὡς μητέρας.

Τὰ παλαιότερα χρόνια γινόταν μεγάλη συζήτηση γιὰ τὸ ἂν ἡ δυσκοιλιότης προκαλοῦσε τὴν ἀναιμία ἢ ἡ ἀναιμία τὴν δυσκοιλιότητα. Τὰ δηλητήρια ποὺ εἶναι μέσα σ' ἕνα δυσκοίλιο ἔντερο ἀπορροφώμενα ἀπὸ τὸ αἷμα ἔχουν κατ' ἀνάγκην βλαβερὰ επίδρασι ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων, τὰ ὁποῖα στοὺς ἀναιμικοὺς εἶναι πολὺ ὀλιγώτερα παρὰ στοὺς ὑγιεῖς ὀργανισμοὺς καὶ συνεπῶς καταβάλλονται εὐκολώτερα ἀπὸ τὴν νοσηρὰ ἐπίδρασί τους.

Θὰ σᾶς ἀναφέρω τὴν περίπτωσι μιᾶς νέας 29 ἐτῶν. Ἔλεγε πῶς ἦταν δυστυχισμένη. Τὸ δέρμα της ἦταν ἄσχημο, τὰ μάτια της ἄτονα, τὰ μαλλιά της σὰν μαραμένα. Ἦταν πάντοτε κουρασμένη. Δὲν εἶχε καμμιὰ φιλενάδα. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄντρες, ἀγνοοῦσαν τελείως τὴν ὕπαρξί της. Δὲν ξέρω, ἔλεγε, γιατὶ ἔχω πάντοτε αὐτὴ τὴν κακὴ διάθεσι. Κάτι θὰ μοῦ συμβαίνη. Κάποια φίλη τῆς μητέρας της, γυναῖκα μορφωμένη, τὴν ρώτησε μὲ τρόπο ἂν εἶχε ἀρκετὸ καιρὸ γιὰ ἀνάπαυσι, γιὰ διασκέδασι, γιὰ ὕπνο καὶ ἀφοῦ ἔμαθε ὅτι ἡ αἰτία δὲν προήρχετο ἀπ' ἐκεῖ τὴν ρώτησε μήπως ἦταν δυσκοιλία.

— Ἄ, ναί, ὑποφέρω ἀρκετὰ ἀπ' αὐτό, ἀπὸ πολὺ μικρὸ παιδί. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτα σοβαρό. Εἶμαι καὶ λίγο ἀναιμική ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι κι' αὐτὸ θὰ μοῦ περάση μὲ τὸν καιρό.

Τί πλάνη καὶ τί ἐγκληματικότης! Τί διαφορετικὴ ποὺ θὰ ἦταν ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ, ἐὰν φρόντιζε ἀπὸ νωρίς, νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς δυσκοιλιότητος αὐτῆς, ἐὰν κατώρθωνε ν' ἀποβάλῃ τὰ δηλητήρια ποὺ συσσωρεύτηκαν στὸν ὀργανισμό της. Ἡ ἀναιμία θὰ θεραπευόταν μόνη της καὶ ὅλα τὰ θλιβερὰ ἐπακόλουθά της. Καὶ τότε ἡ κόρη αὐτὴ θὰ ἀπολάμβανε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς ποὺ εἶναι τὸ δικαίωμα κάθε ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Γιὰ νὰ ἔχῃ ἕνα κορίτσι γερὴ ὑγεία πρέπει νὰ τοῦ δίνετε τροφὴ θρεπτική, εὐκολοχώνευτη καὶ καλοψημένη. Τὰ γεύματα πρέπει νὰ εἶναι τρία: Τὸ πρωϊνό, τὸ μεσημεριανό, καὶ τὸ βραδυνό, ἀλλὰ νωρὶς τὸ βράδυ. Τὸ διαιτολόγιο πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν μικρότερο. Πρέπει νὰ περιέχῃ ἄφθονα φρέσκα χόρτα, σαλατικὰ καὶ φρούτα. Ἀπαραίτητο τὸ γάλα καὶ τὸ τυρί. Εἶναι καμμιὰ φορὰ δύσκολο νὰ μάθῃ κανεὶς τὰ παιδιὰ νὰ τρῶνε χόρτα. Θὰ σᾶς πῶ τὴν μέθοδο ἑνὸς διευθυντοῦ σχολείου τὴν ὁποία βρίσκω θαυμασία. Διέταξε νὰ σερβίρουν σαλάτα μόνον στὸ δικό του τὸ τραπέζι. Ἡ σαλάτα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἔγινε ζηλευτὸ καὶ περιζήτητο φαΐ. Τότε ὁ διευθυντὴς ἐπέτρεψε νὰ τρῶνε σαλάτα οἱ μεγάλοι. Καὶ ἅμα ἐπέτρεψε τὴν σαλάτα καὶ στὰ μικρότερα ἐνθουσιάστηκαν κυριολεκτικῶς. Τὰ ἀπηγορευμένα φαγητὰ εἶναι πάντοτε περιζήτητα.

Τὸ νερὸ εἶναι ἐπίσης πάρα πολὺ ὠφέλιμο στὸν ὀργανισμό μας πρὸ παντὸς ἅμα τὸ παίρνουμε μεταξὺ τῶν γευμάτων. Ἐὰν δὲν πίνουμε ἀρκετὸ νερὸ ὁ ὀργανισμός μας θὰ τραβήξῃ νερὸ ἀπὸ τὸ ἔντερο καὶ θὰ ἔχουμε δύσκολες ἐνοχλητικὲς κενώσεις. Ἕνα ποτήρι νερὸ ἢ καλύτερα ἀκόμη μιὰ ἐλαφρὰ ἁλατοῦχος διάλυσις τὸ πρωΐ εἶνε πάρα πολὺ ὠφέλιμη. Τὰ πορτοκάλλια εἶναι ἴσως τὰ πολυτιμότερα φρούτα. Κάθε κορίτσι θὰ ἔπρεπε νὰ τρώῃ 150 δράμια φρούτα τὴν ἡμέρα. Πρὸ παντὸς πορτοκάλλια, σταφύλια ἢ μῆλα ποὺ περιέχουν μεγάλη ποσότητα φωσφόρου. Ἀλλὰ καὶ τἄλλα φρούτα τῆς ἐποχῆς εἶναι ἐπίσης πολὺ ὠφέλιμα.

Ἂς ποῦμε τώρα καὶ γιὰ τὴν σημασία ποὺ ἔχει τὸ ἰώδιο στὴν ὑγεία τῶν κοριτσιῶν. Τὸ ἰώδιο εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος ὁ ὁποῖος παθαίνει συχνὰ διαταραχὰς κατὰ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία. Τὰ διάφορα χορταρικά, μπιζέλια, φασόλια, καρότα, λάχανα καὶ πατάτες μᾶς δίνουν τὸ ἰώδιο ποὺ μᾶς χρειάζεται καθημερινῶς.

Τὰ νέα κορίτσια πρέπει ἐπίσης νὰ ἔχουν ἄσβεστο στὴν διάθεσί τους. Ὄχι μόνον γιὰ τὰ ὀστᾶ τους καὶ γιὰ τοὺς μῦς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ δόντια τους ποὺ χαλοῦν ὅταν τρέφωνται μὲ διαιτολόγιο φτωχὸ σὲ ἄσβεστο. Οἱ κυριώτερες πηγὲς τοῦ ἀσβεστίου εἶναι τὸ τυρί, τὸ γάλα καὶ τὰ πράσινα λαχανικά. Θὰ ἤθελα νὰ σύσταινα σὲ κάθε μητέρα νὰ ἔδινε στὰ παιδιά της, στὰ κορίτσια της πρὸ παντὸς στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία δυὸ ποτήρια γάλα, 150 δράμια φρέσκα σαλατικά, λίγα καρύδια ἢ φουντούκια, ψωμὶ μαῦρο καὶ τυρὶ κάθε μέρα. Εἶναι ἀξιοσημείωτο πῶς ἡ σόδα καὶ ἡ ποτάσσα ἐξουδετερώνουν τὶς βλαβερὲς συνέπειες ποὺ ἔχουν τὰ ἄχρηστα συστατικὰ τῶν τροφῶν. Ἄλλως τε τὰ ἅλατα αὐτὰ τὰ διατάσσουν καὶ οἱ γιατροι ὅταν θέλουν νὰ καθαρίσουν τὸν πεπτικό μας σωλῆνα. Ἐπιβαρυμένος μὲ περίσσια ζάχαρι ἢ ἄμυλο διαταράσσει τὴν ὑγεία μας καὶ ὡς ἀποτέλεσμα ἔχουμε κακοκεφιά, πονοκεφάλους κλπ. Δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ παραδεχώμαστε τὴν ἀδράνεια τοῦ ἐντέρου μας. Δὲν πρέπει νὰ δεχώμαστε τὴν δυσκοιλιότητα. Ἀπὸ τὶς διάφορες μεθόδους τῆς θεραπείας της οἱ καλύτερες εἶναι ἐκεῖνες ποὺ εἶναι φυσικώτερες. Μεγάλο ρόλο παίζει τὸ εἶδος τῆς τροφῆς ποὺ δίνουμε στὰ παιδιά μας. Σπουδαῖο ἐπίσης ρόλο παίζει ἡ γυμναστική, ὁ καθαρὸς ἀέρας, ὁ χορός, τὰ παιχνίδια, τὸ κολύμπι κλπ. Ὅλ' αὐτὰ ἢ πάντως μέρος αὐτῶν πρέπει ν' ἀποτελοῦν πρόγραμμα μορφώσεως κάθε κοριτσιοῦ. Πολλὲς φορὲς χρειάζεται νὰ διδάσκωνται νὰ ἐκτελοῦν ἀσκήσεις συστολῆς τῆς κοιλιακῆς χώρας γιὰ δυὸ τρία λεπτά, δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα.

Τὸ λάδι τῆς ἐλιᾶς εἶναι θαυμάσιο φάρμακο γιὰ τὴν δυσκοιλιότητα. Νὰ παίρνετε μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας τὸ πρωΐ πρὸ τοῦ προγεύματός σας. Ἐπίσης θαυμάσιο εἶναι ὁ χυμὸς πορτοκαλλιῶν ἢ ἀκόμη καλύτερα μιὰ δόσις ἅλατος τὸ πρωΐ. Ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ φροντίσετε ν' ἀπαλλαγῆτε οἱ ἴδιες καὶ ν' ἀπαλλάξετε τὰ κορίτσια σας ἀπὸ τὸν τρομερώτερο ἐχθρὸ τῆς ὀμορφιᾶς, τὴν δυσκοιλιότητα. Καὶ ἂν θέλετε τὴν προσωπική μου γνώμη ἀκολουθήσετε τὸ σύστημα ποὺ ἀκολουθῶ κι' ἐγώ. Παίρνετε κάθε πρωΐ, πρὸ τοῦ προγεύματος ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ Ἴνος «Φρούτ-Σόλτ» σ' ἕνα ποτήρι νερό. Ζητᾶστε το σὲ ὁποιοδήποτε φαρμακεῖο. Εἶναι γνήσιο ἀγγλικὸ προϊόν, τὸ ὁποῖο μεταχειρίζονται ὅλοι οἱ μορφωμένοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Περιέχει ἅλατα ἀπὸ φρούτα, ὅπως ἄλλως τε τὸ προδίδει καὶ ἡ ὀνομασία του καὶ ἂν δυσκολεύεστε νὰ ἑτοιμάζετε ἢ νὰ προμηθεύεστε φρούτα γιὰ τὸ πρωϊνό σας, ἀναπληρῶστε τα μὲ τὸ Ἴνος «Φρούτ-Σόλτ». Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ μείνετε ἐνθουσιασμένες μὲ τ' ἀποτελέσματά του.

Μεταξύ μας

Ζώρζ. Τροχ. Κρήτην. Τὸ πεζὸ πολὺ κοινότυπο πάλι. Τὸ ποίημα καλὸ ὡς ἰδέα, ἀλλὰ στὴν φόρμα καὶ στὴν ἐκτέλεση ὑστερεῖ.— Π. Εὐθυμιάδην, Ἰωάννινα. Πολὺ κοινότυπα καὶ πάλιν.— Μ. Π. Α. Χ. Θεσσαλονίκην. Ἡ φόρμα στὴν ὁποία εἶναι γραμμένο τὸ ποίημά σας ἀπαιτεῖ ἐξαιρετικὴ δεξιοτεχνία, ποὺ δὲν τὴν ἔχετε ἀκόμη. Γράψτε κάτι ἁπλούστερο στὴ φόρμα καὶ ποιητικώτερο στὸ περιεχόμενο. Φ. Φ. Ἐγκρίνεται τὸ «;»—Ν. Ἄδωνιν. Αἰτωλικόν. Τὸ ἀποσταλὲν εἶναι πολὺ κοινότυπο.—Φαράντον. Τὸ χρονογράφημά σας δὲν εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένο.—Σωτ. Παναγιωτόπουλον, Ἐνταῦθα. Τὸ ἀποσταλὲν εἶναι πολὺ κοινότυπον

Κ. Καμπύσην. Πολὺ παιδικίστικη ἡ «Χαρά». Διαβᾶστε πεζογράφους. Ἐλένην Καπλάνη. Δὲν ὁλοκληρώνετε αὐτὸ ποὺ θέλετε νὰ πῆτε στὸν «Δισταγμό». Εἶναι καὶ τὸ θέμα λίγο δύσκολο καὶ βαρύ. Στεῖλτε μας τίποτε ἄλλο. Σχετικὸ καλλίτερο τὸ «Νυχτερινὸ τραγοῦδι» κι' αὐτὸ ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμο. Σιώκ. Π. Ἄτεχνα πολὺ ἄτεχνα τὰ ποιήματά σας Λίλα, Ἐνταῦθα. Δὲν γράφετε ἄσχημα. Ἀλλὰ στεῖλτε μας κάτι πιὸ πρωτότυπο.—Α. Διάκον. Ἰσμαηλίαν Αἰγύπτον. Τὸ ἀποσταλὲν δὲν εἶναι ἀκόμη δημοσιεύσιμον. Πρέπει νὰ διαβάσετε Ἕλληνας ποιητάς, ὄχι μιὰ φορὰ καὶ δυό, ἀλλὰ συστηματικά. Καὶ σὲ λίγον καιρὸ νὰ μᾶς στείλετε κάτι δικό σας ἀφοῦ τὸ δουλέψετε πολύ.— Μ. Ματσάκην, Ἁγ. Παρασκευήν. Καὶ πάλι σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ ἀποσταλέντα. Δυστυχῶς μὲ τὴν πληθώρα τῆς ὕλης καὶ τὸν φόβο τῶν πολεμικῶν περιορισμῶν δὲν εἶναι εὔκολη ἡ διάθεσις περισσοτέρου χώρου. Θὰ δημοσιευθῇ τὸ «Νησί μου». — Α. Λουδάρον, Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημα δυστυχῶς δὲν εἶναι ἄρτιο. Πρὶν ξαναγράψετε πρέπει νὰ διαβάσετε πολὺ ἑλληνικὴ ποίηση. — Κων. Δασ. Αἰτωλικόν. Τὸ ποίημά σας «Ὁ πόθος» εἶναι καλλίτερο, ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἔχει ἀφκετὰ τρωτά. Καὶ σὲ σᾶς ἔχομε νὰ συστήσωμε νὰ διαβάσετε ἑλληνικὴ ποίηση. Καὶ σὲ λίγον καιρὸ νὰ μᾶς ξαναστείλετε κάτι δικό σας. Π. Γέρην, Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας, ἔχει σφάλματα στὸ μέτρο. Πρέπει νὰ διαβάσετε Ἕλληνας ποιητάς.— Φ. Μπέρχ, Κόρινθον. Τὸ ἀποσταλὲν δὲν εἶναι δυστυχῶς δημοσιεύσιμο. Στεῖλτε μας κάτι καλλίτερο. — Συλβία Καλφοπούλου, Φλωρίδα Η. Π.—

ΔΙΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΟΥΤΙ

. ἀμμὰ
ριεσδίερη πούδρα
ἱ καλλίτερα ποιότης.

αὐτὸ ἔχετε κάθε συμφέρον νὰ ἐπιμένετε
ὄντας τὴν ΠΟΥΔΡΑΝ «ΠΟΜΠΕΪΑ» τοῦ Παγκοσμίου φήμης
κτου οἴκου Ἀρωματοποιίας

L. T. PIVER
PARIS

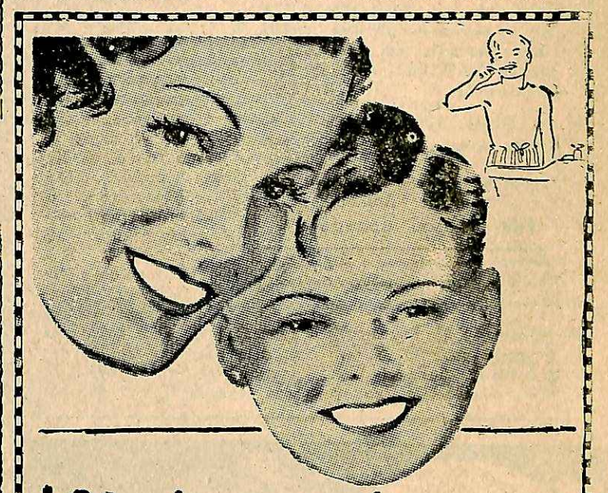

Ἀπὸ μικροὶ μαθημένοι....

Ὅπως ἡ καλὴ μητέρα μαθαίνει στὸ παιδί της νὰ χρησιμοποιῇ νερὸ καὶ σαπούνι, ἔτσι θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ συνηθίσῃ, ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερα, νὰ καθαρίζῃ τὰ δοντάκια του κάθε μέρα, γιατί, γιὰ νὰ διατηρηθοῦν γερὰ καὶ κανονικὰ τὰ δόντια, εἶναι ἀπαραίτητο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ πιὸ καλὴ ὀδοντόκρεμα. Ἰδιαίτερον προτέρημα τῆς ὀδοντόπαστας Χλωροδὸντ εἶναι ἡ μικροσκοπικὴ λεπτότης τῶν καθαριστικῶν της μορίων καὶ ἡ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη γεύση τῆς μέντας, ἡ ὁποία δὲν ἀφίνει στὰ παιδιὰ νὰ δημιουργηθῇ ἀντιπάθεια γιὰ τὸ καθημερινὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν.

Ὀδοντόπαστα
ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ

«Ἑβδομας»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Ἀγ. Ἀναργύρων 33 Τηλ. 28517
Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:
ΒΑΣ. ΣΑΜΠΙΑΣ Νικαίας 17.
Διαχειριστής: Κ. ΤΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	δρ. 250
Ἑξάμηνος »	» 125
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Λίραι 1.10
» Ἀμερικῆς	Δολλάρια 6
Τιμὴ Φύλλου	Δραχμαὶ 5

Δ'ευθυντὴς τυπογραφείου : ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ. Συν. Ὑμηττοῦ Διαδόχου Παύλου 10

Τὸ «Θύμιση» θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.—Θ. Ἀβαρικιώτην, Δράμαν. Ἐγκρίνεται τὸ «Θάρθῃς κάποιο σούρουπο». — Κ. Δουραμάνην Λέσβον. Ἐγκρίνεται τὸ «Ἀστὰ χείλη σου».— Β. Ἀμπαζόπουλον, Ἀθήνας. Στεῖλτε μας ἕνα ποίημα πιὸ σύντομο.— Νικ. Ὁ δ. Δημητριάδην, Ἐνταῦθα. Ἐγκρίνεται τὸ «Δὲν ἀξίζει νὰ κλαῖς — Δέσπω Ε. Κ., Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιευθῇ ἡ «Λιζέττα», συντομευομένη λίγο. — Π. Εὐθυμιάδην Ἰωάννινα. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ σταυρόλεξον. Θὰ δοθῇ στὸν ἁρμόδιο συντάκτη καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του, ἐὰν ἐξακριβωθῇ ὅ,τι εἶναι ἀρτιον. Μολονότι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ προτιμοῦμε τὰ μικρότερα. — Δ. Γκιντώνην, Λεβίδι. Τὰ ἀποσταλέντα δὲν εἶναι ἄρτια. Πρέπει νὰ διαβάσετε Ἕλληνας ποιητὰς καὶ σὲ λίγον καιρὸ νὰ μᾶς στείλετε πάλι κάτι δικό σας. —Ἀχώριστον φίλον, Ἐνταῦθα. Στεῖλτε μας κάτι πιὸ σύντομο. Οἱ γελοιογραφίες μολονότι ἀρκετὰ ἔξυπνες, δὲν εἶναι δημοσιεύσιμες.—Ε. Ζαχαρόπουλον, Κιλκίς. Μ' ὅλη μας τὴν καλὴ διάθεση, δὲν τὸ βρίσκομε δημοσιεύσιμο. Τὸ μέτρο,ὡστόσο ἀρκετὰ πρωτότυπο, δὲν εἶναι ἀποκρουστικό. Ἐπαναλαμβάνομε τὴν σύστασίν μας: διαβάστε Ἕλληνας ποιητάς!— Μ. Μπ. Στεῖλτε μας κάτι πιὸ πρωτότυπο, σεῖς πού, ὅπως φαίνεται, μπορεῖτε νὰ γράψετε κάτι πολὺ καλλίτερο. — Καμέλια, Ἐνταῦθα. Στεῖλτε μας κάτι πιὸ σύντομο. Τὸ ἀποσταλὲν ἀρκετὰ καλὸ ἀλλὰ πολὺ μεγάλο. Καὶ λίγο κοινότυπο.— Κ. Φῶκιαν, Πειραιᾶ. Τὸ ἀποσταλὲν δὲν εἶναι ἀκόμη δημοσιεύσιμο. Ἔχετε ἀνάγκη νὰ διαβάσετε Ἕλληνας πεζογράφους καὶ σὲ λίγον καιρὸ νὰ μᾶς στείλετε κάτι.

ΓΚΡΕΚΑ

Η ΚΟΛΥΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

διότι
ἑν σωληνάριον
ΚΟΛΥΝΟΣ
διαρκεῖ δύο φορὰς περισσότερο.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι μία συμπεπυκνωμένη ἐπιστημονικὴ ὀδοντόκρεμα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει προστεθῇ ὕδωρ ἢ ἀνώφελα συστατικὰ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ φανῇ μεγαλύτερον τὸ σωληνάριον.

Ἓν ἑκατοστόμετρον αὐτῆς τῆς συμπεπυκνωμένης ὀδοντόκρεμας ἀρκεῖ διὰ νὰ διατηρήσητε ὑγιὰ καὶ ἀπαστράποντα δόντια. Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ θὰ δῆτε ὅτι

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει σκληρὰς οὐσίας
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

KOLYNOS DENTAL CREAM

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἂν ἀγαπᾶτε τὰ κατοικίδια ζῶά σας, ἐμπιστευθῆτέ τα στὴν παραδειγματικὴ Κτηνιατρικὴ Κλινικὴ ΣΩΤΗΡΙΑ, Κυριακοῦ 9,

Ὁ Διευθυντὴς κτηνίατρος Γ. Π. Στράνης εἶναι ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων διὰ τὴν στοργνὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δεικνύει διὰ τὰ ζῶα.

Ε. Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Μπριγιαντίνη
ΡΕΥΣΤΗ

Ἡ Περμανάντ σκληραίνει τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ θαμπώνει. Ἡ μπριγιαντίνη FIX τῆς Ἀρωματοποιίας L. T. PIVER κανεῖ τὰ μαλλιὰ ἁπαλὰ καὶ στιλπνά. Χρησιμοποιεῖται μὲ ἕνα βαποριζατὲρ καὶ συγκρατεῖ τὰ μαλλιὰ χωρὶς νὰ κολλοῦν.

Τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας ποὺ ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Τώρα ἀγαπώμεθα περισσότερο παρὰ ποτέ. Ἕνα διάστημα ἡ ἀγάπη του εἶχε κρυώσει. Ἐγνώριζα τὸ γιατί. Αἱ ρυτίδες μου μ' ἔκαναν νὰ φαίνωμαι ὀλιγώτερον ἀπὸ 30. Δὲν γνωρίζω τὸν λόγον, ἀλλὰ τὸ ὀφείλω στὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς πρώτης της χρήσεως ἐξεπλάγην ὅσον ἐφαινόμην φρέσκη καὶ νέα.

Ἡ Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ξαναδώσητε εἰς τὰ κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος τὴν ζωηρότητα τῆς νεότητος.

Περιέχει «Biocel» ἀποτέλεσμα τῆς θαυμασίας ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως τοῦ περιφήμου Dr. Sieiska τοῦ Πανεστημίου τῆς Βιέννης, τὸ ὁποῖον τρέφει τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἐκχύλισμα προερχόμενον ἀπὸ τὰ κύτταρα τοῦ ζώου.

Ὅ,τι ἔκανε αὐτὴ ἡ γυναῖκα, μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ τὸ κάνετε.

Δοκιμάσατε καὶ σεῖς ἡ ἰδία τὴν κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλὸν (χρώματος ροζ) τὸ βράδυ, προτοῦ κατακλιθῆτε. Τὸ πρωὶ μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα (χρώματος λευκοῦ). Εἶναι στυπτική, τονωτικὴ καὶ θρεπτικὴ καὶ ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν βάσιν διὰ τὸ μακιγιάρισμα

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΥΤΩΝ · ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΥΤΩΝ

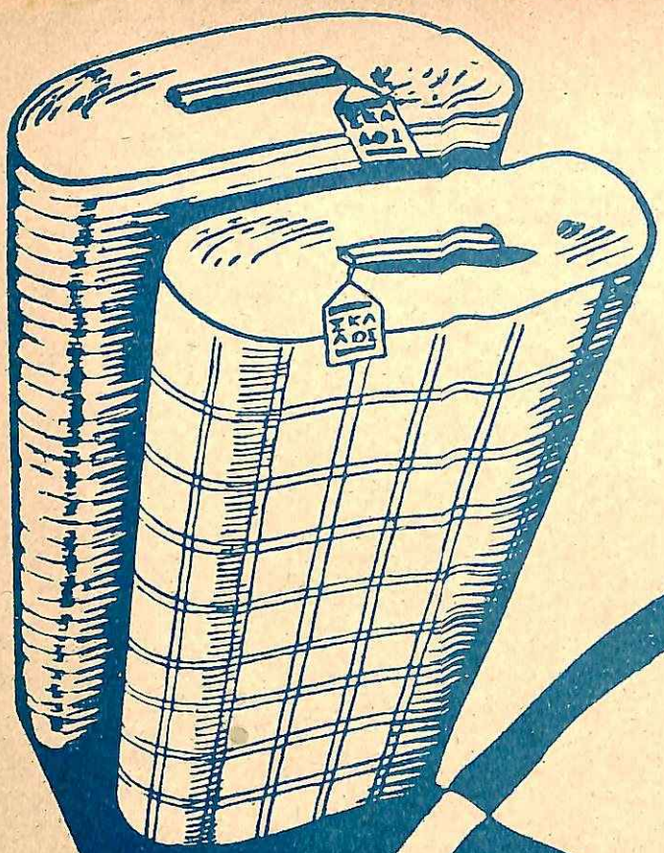

Χάος

ΕΡΜΟΥ 29